

THE JUNGLE BOOK

Rudyard Kipling

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

ဆုထက်

PYI ZONE READERS

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

ဇာတ်အုပ်ပုံနှိပ်ခြင်းဆိုင်ရာ မှတ်တမ်း

၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊

အုပ်ရေ (၁၀၀၀)

စာမူစွင့်ပြုချက်အမှတ်

[၂၉/၂၀၀၁ (၇)]

မျက်နှာပုံးစွင့်ပြုချက်အမှတ်

[၃၉/၂၀၀၁ (၉)]

မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း

မျိုးအောင်

မျက်နှာပုံးကာလာစွဲ

ALPHA

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမြတ်ကျော်၊ စာလုပ်ငန်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၅၅၅)

၁၉၄၊ ၃၃လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးထွန်းလှိုင်၊ ချစ်စရာစာပေ၊

အမှတ်- ၇၅၊ ဝေပုလ္လ ၂ လမ်း၊ ဃာ ရပ်ကွက် ၊

မ/ဥက္ကလာပ ၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာစီ - ပြည့်စုံကွန်ပျူတာ

အတွင်းဖလင် - ဦးထွန်းဆိုင်

ဇာတ်အုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်၊ ညီဝင်းမြင့်

စာမူ မူပိုင်[©] - ပြည့်စုံဇာတ်အုပ်တိုက်

မျိုးအောင်(ရကုဗေဒ)၏ စီစဉ်ထုတ်လုပ်မှု

[တန်ဖိုး -

K 2500

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

ပြည့်စုံစာတည်းအဖွဲ့၏ အမှာစကား

ဤစာစဉ်များ ထုတ်ဝေခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အကျဉ်းမျှ ပြောလိုပါသည်။ နိုင်ငံတကာစာပေမှ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ဝတ္ထုကြီးများကို မူရင်းဝတ္ထု၏ ရသမပျက်စေဘဲ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များကို အကျဉ်းချုံး၍ ရေးသားပြုစုသော အလေ့အထများသည် နိုင်ငံတကာတွင် ထွန်းကားလျက်ရှိပါသည်။ အကျဉ်းချုံးခြင်း (abridge) များသာမက အထူးသဖြင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများအနေဖြင့် စာလုံးရေ ၃၀၀ မှနေ၍ ၃၀၀၀ ထိ သိရှိမှုဖြင့် ဝတ္ထုများဖတ်ရှုနိုင်ရန် စီစဉ်ထားပါသည်။ ယင်းတို့ကို အဆင့် ၁ မှ အဆင့် ၆ ထိ သတ်မှတ်ထုတ်ဝေကြပါသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အင်္ဂလိပ်စာဖတ်စွမ်းရည်တိုးတက်လာစေရေးနှင့် ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုကြီးများ ဖတ်ရှုရန် စိတ်ဝင်စားလာစေရေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤနမူနာကို စံပြု၍ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများသာမက အင်္ဂလိပ်စာပေ လေ့လာသူများအနေဖြင့် ကမ္ဘာဂန္ထဝင် ဝတ္ထုကြီးများကို စိတ်ဝင်တစား ရှိလာစေရေးကိုရည်စူးပြီး အင်္ဂလိပ်-မြန်မာနှစ်ဘာသာ (bilingual) စာစဉ်များကို တင်ဆက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အထူးမှာ ကြားလိုသည်မှာ ဤစာစဉ်သည်အင်္ဂလိပ်စာပေနှင့်အင်္ဂလိပ်စကား လေ့လာနေကြသည့် အလယ်တန်းနှင့် အထက်တန်းအဆင့်ကျောင်းသားများအတွက် ရည်ညွှန်းထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ဤစာအုပ်ကိုစီစဉ်ရာ၌ ပထမပိုင်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဖော်ပြထားပြီး ဒုတိယပိုင်းကို မြန်မာပြန်ဆိုဖော်ပြထားပါသည်။ လေ့လာသူများအနေဖြင့် ပထမပိုင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာကိုဖတ်ရှု၍ မိမိ၏ နားလည်နိုင်စွမ်းကိုဆန်းစစ်ပါ။ နားမလည်၊ မသိသော စကားလုံးအသစ်များတွေ့ရှိပါက အင်္ဂလိပ်-အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန်ဖြစ်စေ၊ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာအဘိဓာန်ဖြင့် ရှာဖွေမှတ်သားပါ။ ပြီးမှ မိမိကိုယ်တိုင် ဖတ်ရှုနားလည်ခဲ့သည်နှင့် ဘာသာပြန်ဆိုချက်တို့၏ ကွဲလွဲမှုကို နှိုင်းယှဉ်လေ့လာပါ။ ထို့နောက် (Vocabulary) များကို မှတ်သားပါ။ ဤစာအုပ်သည် လေ့လာသူများအတွက် အင်္ဂလိပ်စကားလုံး ကြွယ်ဝမှု၊ အင်္ဂလိပ်စာအရေးအသား စနစ်တကျရှိလာစေရေးတို့ကို ပံ့ပိုးပေးမည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ပါသည်။

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

Rudyard Kipling

On December 30, 1865, Rudyard Kipling was born to British parents in Bombay, India. His childhood wasn't especially happy, since he was raised by Indian nurses for his first six years, then taken to England to live with a foster family for the next five. He was then sent to boarding school, where he edited the newspaper and began writing.

At age seventeen, Kipling returned to India and spent seven years writing stories and poems for magazines. Many of these, as well as some of his later ones, were based on Indian folk tales told to him by his childhood nurses. Others, especially those involving animals, were influenced by Aesop's Fables and the Uncle Remus stories. Still others resulted from Kipling's living in England and America, and his travels to Australia, Japan, and Africa.

Kipling's stories and poems for children were very popular. The fifteen stories of Mowgli and his animal friends who appear in The Jungle Book (1894) and The Second Jungle Book (1895), along with his Just So Stories (1902), tell of wise and witty animals whose behavior is very human. They joke, boast, obey and disobey laws, get in trouble and get punished. But they also follow their own animal instincts in order to survive.

Novels, stories, and poems centering around people added to Kipling's popularity. Kim (1905) tells the story of a poor orphan's life among the Indian natives. Captains Courageous (1897) centers around a rich American boy rescued from drowning by a family of New England fishermen. Kipling's most famous poem, "Gunga Din," recounts the tale of a gallant Indian boy shot while carrying water to British soldiers.

During his lifetime and before his death in 1936, Rudyard Kipling published twelve volumes of short stories, five volumes of poems, and six novels. He was awarded the Nobel Prize for Literature in 1907.

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

ရုဒ် ယာ့ဒ် ကစ်ပလင်း

၁၈၆၅ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၃၀ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလိပ်မိသားစု မိဘနှစ်ပါးမှ ရုဒ် ယာ့ဒ် ကစ်ပလင်းကို အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဘုံဘောမြို့တွင် ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ကလေးဘဝသည် ကစ်ပလင်းအတွက် ထူးထူးထွေထွေ ပျော်ပါးစရာ မကောင်းလှ။ အကြောင်းမှာ အသက် (၆)နှစ်အထိ ကစ်ပလင်းမှာ အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသား အိမ်ဖော်များ၏ ထိန်းသိမ်းမှုကို ခံခဲ့ရသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်တွင်မူ အင်္ဂလန်သို့ မိဘနှစ်ပါးနှင့်အတူ ပြန်ရောက်သွားခဲ့သည်။ ကလေးလင်းကိုကျောင်းအပ် ကျောင်းစားဘဝဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ ကလေးဘဝကပင် သတင်းစာတစ်ဦးဖြစ် ထုတ်ဝေခြင်းနှင့် စာရေးသားခြင်းများကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ကစ်ပလင်း အသက်၁၇နှစ် ပြည့်သောအခါ အိန္ဒိယသို့ တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်သွားသည်။ ဥနစ်ကြာမျှ အိန္ဒိယတွင်နေပြီးဝတ္ထုများ၊ ကဗျာများကို မဂ္ဂဇင်းများတွင် ရေးသားခဲ့သည်။ ကလေးဘဝက အထိမ်းတော်များပြောပြခဲ့သည့် အိန္ဒိယရိုးရာပုံပြင်များကိုမှီး၍ ဝတ္ထုများ ဖန်တီးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ဝတ္ထုမှာ ပါဝင်သော တိရစ္ဆာန်ဇာတ်ကောင်များမှာ အိစ္စတပ်ပုံပြင်များနှင့် ဦးလေးရီမြူးစ် ပုံပြင်များမှနေ၍ ပွားယူထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကစ်ပလင်းသည် အင်္ဂလန်နှင့် အမေရိကန်တွင် နေထိုင်ခဲ့သလို ဩစတိုးလိယား၊ ဂျပန်နှင့် အာဖရိကတိုက်များသို့လည်း ခရီးလှည့်လည်သွားလာခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံ ဖြစ်ရပ်များကို မူတည်၍ ဝတ္ထုများကို ဖန်တီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ကစ်ပလင်း၏ ကလေးဝတ္ထုပုံပြင်နှင့် ကဗျာများမှာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြား လူကြိုက်များလှသည်။ မောဂ္ဂီဇာတ်လမ်း (၁၅)ပိုဒ်နှင့် တောဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများမှ တိရစ္ဆာန်ဇာတ်ကောင်များသည် ဒုတိယတောဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ (၁၈၉၅)နှင့် ပုံပြင်များပါ(၁၉၀၂)ခုနှစ်တွင် ဆက်တိုက်ပါရှိခဲ့သည်။ ကစ်ပလင်းသည် ဤဇာတ်လမ်းများ ထဲမှာပညာဉာဏ်ရှိသောတိရစ္ဆာန်များကို ဖော်ပြထားခဲ့သည်။

ထိုတိရစ္ဆာန်များသည် သက်ရှိလူသားများ၏ အမူအကျင့်ခလေ့စရိုက်တို့ကို ဖော်ပြထားသည့်နယ် လွန်စွာမှပင် သရုပ်သဏ္ဍာန် ပီပြင်လှသော လူ့အဖွဲ့အနွဲ့များဖြစ်နေတော့၏။

ရယ်စရာဟာသ၊ တရားဥပဒေကို လိုက်နာခြင်းနှင့် ချိုးဖောက်ခြင်း၊ ပြဿနာတွေ့ကြုံရခြင်း၊ လွတ်မြောက်ရခြင်း၊ အပြစ်ခံရခြင်း

စသည်အဖြစ်များကို တိရစ္ဆာန်တို့၏ လေ့၊ အမူအကျင့်များဖြင့် ပီပီ
ပြင်ပြင် သရုပ်ဖော်ထားခဲ့သည်။

ကစ်ပလင်းသည် ၁၉၀၅ခုနှစ်တွင် (ကင်မ်)အမည်ရှိ ဝတ္ထုတစ်
ပုဒ်ရေးသားခဲ့သည်။ မိဘမဲ့ကလေးတစ်ယောက် အိန္ဒိယကြားတွင်
ရှင်သန်ကြီးထွားခဲ့ရပုံကို ရေးဖွဲ့ထားသည်။ သူ့ရသတ္တိရှိ သောစစ်ဗိုလ်
(၁၈၉၇)ကတော့ နယူးအင်္ဂလန်မှ တံငါသည် မိသားစု ရေနစ်သေဆုံး
ခြင်းကို သူ့ဌေးအမေရိကန်လူငယ်တစ်ယောက်က ကယ်ဆယ်ခဲ့ပုံများ
ကို ရေးဖွဲ့ထားသည်။ စစ်ဗိုလ်၏ ထင်ရှားသော ကဗျာတစ်ပုဒ်မှာ
'ဂန်ဂါဒင်' ဖြစ်ပြီး ဗြိတိသျှစစ်သားများအတွက် ရေခပ်ပေးရသော
အိန္ဒိယကလေးတစ်ယောက် ပစ်သတ်ခံရပုံများပါ ရေးဖွဲ့ထား
သည့် ကဗျာရှည် တစ်ပိုဒ်ဖြစ်သည်။

ကစ်ပလင်းသည် ၁၉၃၆ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွား
ခဲ့သည်။ သူ့ဘဝတစ်သက်တာတွင် ဝတ္ထုတို ဆယ်နှစ်တွဲ၊ ကဗျာ
ပေါင်းချုပ် (၅)ပုဒ်နှင့် ဝတ္ထုရှည်(၆)ပုဒ် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။
ကစ်ပလင်းသည် (၁၉၀၇)အတွက် စာပေဆိုင်ရာ နိဗ္ဗာန်ဆု ချီးမြှင့်ခံရ
သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သည်။

(1)

Mowgli's Brothers

An unwelcome visitor

One warm evening Father Wolf* woke from his day's rest. Mother Wolf lay beside her four babies. The moon shone into the mouth of their cave*. 'Time to go,' said Father Wolf. Just as he was going to leave the cave, a little animal with a long tail came into the cave.

'Good luck to you,' it said. 'Have you a bone for a hungry beggar?'

It was Tabaqui the little jungle dog. The wolves all hate Tabaqui. He is a beggar and a thief.

'Come and look,' said Father Wolf, 'but there is no food here.'

'For a wolf, no,' said Tabaqui. 'But for a poor person like me, a dry bone is a good feast.' He found a bone at the back of the cave and began to eat. 'All thanks for this good meal,' said Tabaqui. 'How beautiful your children are!'

Jungle Book Story

Now Tabaqui knew that it was unlucky to say that. It pleased him to make Father and Mother Wolf uncomfortable.

'Shere Khan has changed his hunting* grounds,' said Tabaqui. 'He will hunt in these hills for the next month.'

Shere Khan was the tiger. He lived near the waingunga River, twenty miles away. Father Wolf was angry. 'He must not do that!' he said. 'This is *our* hunting ground. Why can't he hunt in his own place?'

'He is slow,' said Mother Wolf. 'He has had a bad foot all his life. That is why he only kills cows. Now the village people of the Waingunga are angry with him. So he has come here to steal cows from our village people. Men will hunt for him in the Jungle, and that will be bad for us . . . We have a lot to thank Shere Khan for, Tabaqui!'

'Shall I tell him?' asked Tabaqui.

'Out!' shouted Father Wolf. 'Get out and hunt with your tiger friend. You have done enough damage for one night.'

'I'm going,' said Tabaqui quietly. 'But it is true. You can hear Shere Khan in the forest below.'

Father Wolf listened. He heard the dry, angry voice of a tiger who has caught nothing and does not care it the whole Jungle knows it.

'The stupid animal!' said Father Wolf. 'Why start a night's hunting with that noise?' Does he think our wild bucks* are like his fat cows?'

* wolf, wild animal of the dog family which hunts for its food and lives in big groups called packs. *cave, a place under the ground. *hunting, going after wild animals for food or fun.

* bucks, big male deer.

Jungle Book Story

'Quiet ! He is not hunting buck, or cows, tonight,' said Mother Wolf. 'He is hunting Man.'

'Man!' said Father Wolf. He showed all his white teeth. 'Why must he eat Man, and in our hunting grounds too?'

By the Law* of the Jungle, no animal must kill Man. The jungle animals know that if they do, terrible things will happen. White men will come on elephants, with guns. And hundreds of brown men will burn the grass. That is bad for everyone in the jungle.

The tiger's voice grew louder. Then his thunder changed to a cry of pain. 'He has missed,' said Mother Wolf. 'What has happened to him ? '

'The stupid animal has burnt his feet in a woodman's camp fire,' said Father Wolf. 'Tabaqui is with him.'

The man's cub

'Something is coming up the hill,' said Mother Wolf. 'Get ready.' Father Wolf got ready to jump. Then he stopped in surprise. There in the cave mouth was a brown baby. He was just old enough to walk. He looked up into Father Wolf's face and laughed.

'Man!' said Father Wolf. 'A man's cub*!'

'I have never seen a man's cub,' said Mother Wolf. 'Bring him here.'

Father Wolf picked up the child and carried him to his wife.

'How little! And quite unafraid!' said Mother Wolf softly. The baby was pushing the wolf cubs away; he wanted milk. 'Ah! He is taking his meal with the others. So this is a man's cub.'

The cave became suddenly dark. Shere Khan's great head and shoulders were in the cave mouth. 'Good evening, Shere Khan,' said Father Wolf. 'What can we do for you?'

'A man's cub went this way,' said the tiger. 'Give it to me.'

Father Wolf knew that the cave mouth was too narrow for the tiger. They were all safe. 'The wolves are a free people,' said Father Wolf. 'We do not follow *you*, Shere Khan. The man's cub is ours. We shall kill it if we choose.'

'Quiet, dog, and give it to me!' The tiger's voice filled the cave with thunder. Mother Wolf stood up and jumped forward. Her eyes were like two green moons in the dark. 'Listen, Three-Foot, the man's cub is mine

* law, a set of rules that people or animals live by. *cub, a baby wolf, bear, tiger, lion, etc.

“What Madness!”

Jungle Book Story

— mine! He will not die. He will live, and run with the Pack* and hunt with the Pack. And in the end — he will hunt you! Now go back to your mother. Get on your burnt feet and go!

Shere Khan saw her burning eyes and was suddenly afraid. He turned to go. 'You are safe enough in your own cave! But we shall see what the Pack says about this Man Cub. The cub is mine, and I shall have him in the end — you thieves!'

Mother Wolf lay down again among the cubs. Father Wolf said in a serious voice. 'Shere Khan is right about one thing. We must show the cub to the Pack. Do you still want to keep him, Mother?'

'Keep him! He came by night, alone and very hungry. But he was not afraid. Look, he has pushed one of my cubs to one side already. Keep him? Of course I will keep him. Lie still, Little Frog*. Little Mowgli. That is my name for you — Mowgli the Frog. One day you will hunt Shere Khan and kill him!'

'But what will the Pack say?' asked Father Wolf.

'We will show him to the Pack with our own cubs,' said Mother Wolf. 'Then we shall see.'

Jungle Book Story

'Look well, O Wolves!'

When the four wolf cubs could run a little, Father and Mother Wolf took them with Mowgli to the great Rock. That was the wolves' meeting-place. Akela was their leader. He sat on the Rock, and Forty wolves of all sizes, colours and ages sat in a circle below him. The cubs played in the centre of the circle. One by one, the cubs were shown to the Pack. Each time this happened, Akela called, 'You know the Law. Look well, O Wolves!'

At last it was Mowgli's turn. He sat there and laughed, and played with his toes. Akela called 'Look well!' From behind the Rock came the voice of Shere Khan. 'The cub is mine. Give him to me. What do the Free People want with a man's cub?'

Akela did not move his ears. 'Look well, O Wolves!' he said again. 'Look well!'

A young wolf took Shere Khan's question and threw it back at Akela: 'What do the Free People want with a man's cub?' Now, the Law of the Jungle says this: If there is any quarrel about a cub, two members of the Pack must speak for him — not, of course, his parents. 'Who speaks for this cub?' said Akela. There was no answer. Mother Wolf got ready to fight for her Little Frog's life.

Only one other animal can come to the Pack meeting. That is Baloo the big brown bear. He teaches the wolf cubs the Law of the Jungle. Now Baloo spoke.

'I speak for the man's cub,' he said. 'Accept him, O Wolves. Let him run with the Pack. I myself will teach him.'

'We need one more,' said Akela. 'Baloo has spoken, and he is our teacher for the young cubs. Who else speaks for the Man Cub?'

* pack, a big group of wild animals that hunt together.

*frog, a small swimming animal which lives in water and jumps very well.

Bagheera pays the price

A black shape dropped down into the circle. It was Bagheera the Black Panther*. Everyone knew Bagheera. He was brave and wise and strong. 'O Akela,' he said, 'I am not a member of the Pack. But the Law of the Jungle says this: The life of a new cub may be bought at a price. I want to pay that price. The cub is small and weak, and it is wrong to kill him. I killed a bull* tonight. I will give it to you if you will accept the man's cub. Do you agree?'

The wolves all spoke at once. 'Why quarrel?' The cub will soon die. Let him run with the Pack now. Where is the bull, Bagheera? We accept him.' And then came Akela's deep cry: 'Look well, look well, O Wolves!'

Mowgli was still playing with his toes. The wolves came one by one and looked at him. At last they went to get the dead bull. Now only Akela, Baloo, Bagheera and Mowgli's own wolf parents were left. They could still hear Shere Khan's angry voice.

'Shout, Shere Khan,' said Bagheera. 'One day this little weak cub will kill you.'

'We have one well,' said Akela. 'Men and their cubs are very wise. One day perhaps he will help us.'

'Perhaps he will. No one can hope to lead the Pack for ever,' said Bagheera.

Akela said nothing. He knew the panther was right. There comes a day in the life of every leader: the day when he fails to kill, and the Pack chooses a new leader. 'Take him away,' he said to Father Wolf, 'and teach him well.' And that is how Mowgli the Forg joined the wolf Pack.

* panther, a large animal of the cat family. * bull, the male cow or buffalo.

“It’s a Man-Cub!”

Mowgli's lessons

For ten years he lived with the wolves. Father Wolf taught him to hunt. When he felt hot or dirty he swam in the forest pools. Sometimes he wanted honey (Baloo taught him about that). Then he climbed trees as well as any monkey. Bagheera gave Mowgli his first climbing lessons, and the Man Cub was a good and quick pupil. Mowgli took his place at the great Rock too, as a member of the Pack. There he found out an important thing. If he looked hard at any wolf, the wolf had to look away. Sometimes Mowgli did this, just for fun. At other times he picked the long sharp thorns* out of his friends' feet with his clever fingers.

Sometimes Mowgli went down the hill by night. He looked in an interested way at the men's huts. But Baloo and Bagheera taught him to keep away from men.

Mowgli loved to hunt with Bagheera in the dark warm heart of the jungle. 'Little Frog,' said Bagheera when Mowgli was still very young, 'you must never hunt either cows or buffalo. They belong to Man. That is the Law of the Jungle. And, because I bought your life with a bull, you must not touch them either.' Mowgli never forgot that.

But he forgot something else, something very important. 'Shere Khan is your enemy,' Mother Wolf told him many times. 'You must kill him, one day.' Now a young wolf always remembers things like that. But Mowgli was only a boy, and he forgot.

In those ten years Akela grew older and weaker.

* thorns, sharp pointed things that grow on plants.

Jungle Book Story

Shere Khan made friends with many young wolves in the Pack. 'Why do you let a dying wolf and a man's cub lead you?' Shere Khan asked them. 'They tell me that you cannot look into the Man Cub's eyes. The young wolves were ashamed and angry.'

Bagheera had eyes and ears everywhere. He knew about this. 'Take care,' he told Mowgli. 'Shere Khan hates you.'

Mowgli only laughed. 'I have the Pack, and I have you and Baloo. I am not afraid.'

'Little Brother, how many times have I told you that Shere Khan is your enemy?'

'Many times,' said Mowgli. 'I am sleepy, Bagheera. Shere Khan cannot hurt me.'

'This is no time for sleeping. Baloo knows it, and I know it. The Pack knows it; even Tabaqui has told you.'

'Tabaqui!' laughed Mowgli. 'He came to me yesterday, and I pulled his tail!'

'That was stupid. You should listen to him. Open your eyes, Little Brother. Remember, Akela is very old. Soon the day will come when he will not kill his buck. Then he will be leader no more. Shere Khan has taught the young wolves that a Man Cub has no place in the Pack. Soon you will be a man.'

'But why can't I stay with the Pack?' said Mowgli. 'I was born in the Jungle. I have kept the Law of the Jungle. I have pulled thorns from the feet every wolf in the Pack. Surely they are all my brothers!'

Jungle Book Story

The mark of the collar

'Little Brother,' said Bagheera sadly, 'feel under my chin.'

Mowgli felt under the panther's chin. He found a place where no hair grew. 'No one in the Jungle knows that I carry that mark,' said the panther. 'It is the mark of a collar. I was born among men. My mother died in the cages of the King at Oodeypoer. That was why I paid the price for you long ago. Yes, I too was born among men. I never saw the Jungle. They kept me in a cage and fed me from an iron pot. Then one night I thought, 'I am Bagheera the Panther, and no man's toy.' Then I broke the silly lock with one blow, and I came away. And because I knew the ways of men, I became more terrible in the jungle than any tiger.'

'That is true,' said Mowgli. 'All the Jungle fear you — except me!'

'Oh, you are a man's cub,' said Bagheera very gently. 'I returned to the Jungle, and one day, you must go back to men at last. They are your brothers, Mowgli. You must go to them — if the Pack does not kill you.'

'But why does anyone want to kill me?' said Mowgli in surprise.

'Look at me,' said the panther. Mowgli looked into the big green eyes. In half a minute the panther turned his head away. 'That is why,' he said. 'No animal can look into your eyes. The others hate you because of it. They hate you because you are a man.'

'I did not know,' said Mowgli sadly.

'What does the Law of the Jungle say?' 'Kill first and speak later.' You often forget that. I tell you, Little

Brother, Akela is growing old. Every time he hunts, he finds it harder to kill his buck. When he misses, the Pack will turn against him and against you. They will hold a meeting at the Rock, and—Listen! This is what you must do. Go quickly to the men's huts and take some of the Red Flower. Then you will have a strong friend when the time comes. Get the Red Flower.'

●

The Red Flower

The panther meant fire. All Jungle animals are afraid of it. 'The Red Flower?' said Mowgli. 'It grows outside the huts at night. I will get some. But are you sure, Bagheera —' he put his arm round the beautiful neck and looked deep into the panther's big eyes — 'are you sure that Shere Khan is doing all this?'

'By the Broken Lock of my cage, I am sure.'

'Then I will kill Shere Khan for this,' said Mowgli, and he hurried away.

Bagheera watched him go. 'Oh Shere Khan,' he said to himself, 'that frog-hunt of yours ten years ago was an unlucky day for you!'

Mowgli ran through the forest. He came to the cave in the evening. The cubs were out. But Mother Wolf was there. She knew that he was sad. 'What is it, Son?' she asked.

'Some silly talk about Shere Khan,' he said. 'I shall hunt near the men's village tonight.' He ran on. Then he stopped. A noise came to his ears — the noise of the Pack hunting. Wolf voices cried. 'Akela! Show us how strong you are! Kill, Akela!' The leader jumped — and missed. Mowgli heard his teeth shut on empty air. He heard the buck running away. Mowgli did not wait to hear anything more. He hurried on towards the men's village.

'Bagheera was right,' he thought. 'Tomorrow is an important day for Akela and for me.'

He reached a hut and looked through the window. He saw the fire. A woman was putting sticks on it. In the cold grey early morning a child picked up a pot. He filled it with fire. He put it under his blanket and

came outside.

'Is it as easy as that?' thought Mowgli. 'If a cub can do it, there is nothing to fear.' He went up to the child and took the pot. Then he ran into the forest. The child cried with fear and ran into the hut again.

Mowgli fed the little fire with dry grass. Half way up the hill he met Bagheera. 'Akela has missed his buck,' said the panther. 'They wanted to kill him last night. but they needed you too. They were looking for you on the hill.'

'I was among the men's huts. I am ready. See! Mowgli help up the pot of fire.

'Good! I have seen men put a dry branch into that pot. Soon the Red Flower grew at the end of the stick . . . Are you not afraid?'

'No. I remember now — if it was not a dream. Before I was a wolf, I lay beside the Red Flower. It was warm and pleasant.'

The meeting at the Rock

All that day Mowgli sat in the cave and fed the fire pot. He found a good dry branch and tried lighting it. It worked. In the evening Tabaqui came to the cave. 'You are wanted at the Rock,' said Tabaqui. Mowgli only laughed. He was still laughing when he came to the Rock.

Akela lay by the side of the Rock. This showed that the Pack had no leader now. Shere Khan and his young wolf friends were there. Bagheera lay close to Mowgli. The fire pot was between Mowgli's knees. When everyone had arrived Shere Khan began to speak.

'He has no right,' said Bagheera softly. 'Tell him, Mowgli. He will be afraid.'

Mowgli jumped up. 'Free people,' he shouted, 'does Shere Khan lead the Pack? What has a tiger to do with us?'

'I was asked to speak —' Shere Khan began.

'Who asked you?' said Mowgli. 'Are we *all* like Tabaqui? Do we all follow this — this cow-killer?'

There were shouts of 'Quiet, man's cub!' and 'Let him speak. He has kept our Law.' At last the oldest wolves thundered: 'Let the Dead Wolf speak.' When a leader of the Pack has missed his buck, he is called the Dead Wolf for the rest of his life. That is not usually very long.

Akela lifted his tired old head. 'Free People — and you too, dogs of Shere Khan! For many years I have led you. The Law of the Jungle says that you can kill me here and now. Who will do it? The Law also says that you must come one at a time.'

No one spoke. Akela was still a terrible enemy.

Jungle Book Story

Then Shere Khan thundered: 'Who cares about the Dead Wolf? Kill the Man Cub! Free People, he was my meat from the beginning. Give him to me. If you do not, I will hunt here always, and I will not give you one bone. He is man, a man's child, and I hate him!'

●

Jungle Book Story

'Throw him out!'

Then more than half the Pack shouted, 'A man! A man! What has a man to do with us? Throw him out! Let him go to his own people!'

'And turn all the people of the villages against us?' said Sherè Khan. 'No! Give him to me. He is a man, and none of us can look into his eyes.'

Akela lifted his head agin and said, 'He has eaten our food. He has slept with us. He has hunted with us. He has kept the Law of the Jungle.'

'Also, I bought his life with a bull,' said Bageera. 'You accepted it — have you forgotten?'

'No man's cub can live with the people of the Jungle,' thundered Shere Khan. 'Give him to me!'

'He is our brother,' said Akela. 'But some of you want to kill him. I have lived too long. I am ashamed of you. Shere Khan has taught you to kill the men's cows. They say some of you even steal children now . . . Well, I know I must die. But I say now: if you let the Man Cub go to his own place, I will not fight you. When my time comes to die, I shall not fight. That will save three lives or more for the Pack. Accept, O Wolves!'

'Kill the Man Cub!' cried the young wolves. They crowded around Shere Khan.

'Now the business is in your hands,' said Bagheera softly to Mowgli. 'We can do no more except fight.'

Mowgli stood up with the fire pot in his hands. He laughed at them all. But in his heart he was both angry and sad. 'Listen, you!' he shouted. 'You have told me many times tonight that I am a man. Very well, then I am a man. So I will not call you my brothers any more. I call you dogs! That is the men's name for you. And

Jungle Book Story

you will do as I tell you — or I shall use *this!*' He threw the fire pot on the ground. The dry grass caught fire and all the wolves jumped back in fear.

Mowgli put his dry branch into the fire. Then he waved it above his head.

'You are the master*,' said Bagheera softly. 'Save Akela from death. He was always your friend.'

Jungle Book Story

Shere Khan is afraid

'Good!' said Mowgli. He looked round slowly. 'I see that you are dogs. I will leave you and go to my own people — if they are my own people. The Jungle is closed to me, and I must forget you all. You have not been kind to me. But I shall be kinder than you are because I was once your brother. I shall not lead the man Pack against you. There will be no war between us ... But I must do one thing before I go.' He stepped towards Shere Khan and caught the great tiger by the hairs under his chin. 'Get up, dog!' cried Mowgli. 'Get up when your master speaks — or I will burn you!'

Shere Khan's ears lay flat back on his head. He shut his eyes. The burning branch was very near.

'This cow-killer says he will kill me here, because he did not kill me when I was a cub. Well, this is what men do to dogs. We beat them, like this! If you move, I will push the Red Flower down your throat!' He beat Shere Khan over the head with the burning branch. The tiger cried with fear. 'Pah! Burnt jungle-cat — go now! But remember! Next time I come to the Rock, I shall bring Shere Khan's skin with me.'

'Now, Akela is free. You must *not* kill him. I am your master, and I say you must not. And now, dogs — go!' Mowgli beat the wolves with the burning branch. They ran in fear. At last there were only Akela, Bagheera and perhaps ten wolves. They were always on Mowgli's side. Then something began to hurt Mowgli deep inside him. He cried and cried, and strange salt water ran down his face.

'What is it?' he said. 'I do not want to leave the Jungle. I do not know what is happening to me. Am

* master, someone who is head over others.

I dying, Bagheera?’

‘No, Little Brother. Those are only tears*. Men have them when they cry. Now I know you are a man, Mowgli. You are not a cub any longer. The Jungle is closed to you now. Let them fall, Mowgli. They are only tears.’ So Mowgli sat and cried for the first time in his life.

‘Now,’ he said at last, ‘I will go to the men. But first I must say goodbye to my mother.’ He went to the cave. There he cried on her warm shoulder. Her four cubs were sad too.

‘You will not forget me?’ said Mowgli.

‘Never,’ said the cubs. ‘Come to the foot of the hill when you are a man, and we will talk to you. And we will come and play with you at night.’

‘Come soon,’ said Father Wolf. ‘Wise Little Frog, come again soon.’

‘Come soon,’ said Mother Wolf, ‘my little son. Listen, child, I loved you best of all.’

‘I will come,’ said Mowgli. ‘And when I come I will bring Shere Khan’s skin. I will put it on the Rock . . . Until then do not forget me!’

And Mowgli went down the hill alone, to meet those mysterious people — men.

* tears, the salt water that comes out of our eyes when we cry.

(2)

'Tiger! Tiger!'

Mowgli reaches the village

So Mowgli left the wolf's cave after the fight with the Pack. He went down to the fields where the men lived. But he did not stop there because it was too near the Jungle. He hurried on for almost twenty miles. At last he came to a place that he did not know. There was smooth flat land where the cows and buffaloes fed. Little boys looked after these herds*. They shouted and ran away when they saw Mowgli. He went towards the village gate. By this time he was hungry. Now every night the village people push a bit thorn bush in front of their gate. This keeps animals out. Mowgli saw it and smiled. 'So men are afraid of the Jungle People here, too.' He sat down by the gate. A man came out. Mowgli stood up and pointed to his mouth. The man ran off up the village street. 'Bring the priest*!' he shouted.

The priest appeared. He was a big fat man dressed in white. He came to the gate, and with him came a

* herds, large groups of grass-eating animals.

* priest, a man of God.

large crowd. They all talked and shouted and pointed at Mowgli.

'How silly men are,' thought Mowgli. 'Only the monkey's are like that.'

'Do not be afraid,' the priest told the crowd. 'This child has lived with wolves. See the marks of the wolf-bites on his arms and legs.' Mowgli looked at the marks in surprise. Of course, the cubs often bit Mowgli in play. But these were not real bites, and he had never thought about them before.

'Ah!' said some of the women. 'Wolf-bites, poor child! He is a lovely boy. Messua, he is like your boy!'

'The one that the tiger took!' said another woman. She looked at Mowgli. 'He is like my son.'

The priest was a clever man. He knew that Messua was the wife of the richest man in the village. So he looked up at the sky for a minute, and said in a serious voice: 'The Jungle took your son; the Jungle has brought him back. Take the boy into your house, and thank the gods.'

'This is like my first night with the Pack!' said Mowgli to himself. 'Well, if I am a man, I must make them accept me.'

'Do you remember me?'

The woman led Mowgli to her hut. She gave him milk and bread. Then she looked deep into his eyes. 'Nathoo, oh Nathoo!' she said. 'Do you remember me? Do you remember your new shoes, long ago?' She touched his foot; it was as hard as bone. 'No,' She said sadly, 'those feet have never worn shoes. But still, you are very like Nathoo. And you will be my son.'

Mowgli was uncomfortable. He could not understand her language. 'Well,' he thought, 'I must learn.' When he was small Mowgli learned the calls of all the Jungle People. Now he began to learn the language of men. Before night he knew the names of many things in the hut.

When it was time for bed, Mowgli did not want to sleep in the hut. When Messua shut the door, he climbed out through the window. 'Let him sleep outside,' said Messua's husband. 'Remember, he has never slept in a bed before. If the gods have sent him to us, he will not run away.'

So Mowgli lay down in some long grass at the edge of the field. But before he closed his eyes a soft grey nose touched him.

'Ha!' said Grey Brother. (He was the oldest of Mother Wolf's cubs) 'I have followed you for twenty miles, and this is all I get! Bah — you smell of wood smoke and cows. Just like a man already! Wake up, Little Brother; I have news for you.'

'Is everyone well in the Jungle?' asked Mowgli. He put his arms round the big wolf's neck.

'All except the wolves that you burned with the

* magic, the art of doing mysterious things, usually by tricks.

Red Flower. Now listen. Shere Khan has gone away by himself but when his burnt coat has grown again, he will come and kill you.'

'We'll see about that! Grey Brother, thank you for bringing me the news. Please do that for me, always.'

'You will not forget that you are a wolf? The men will not make you forget?' said Grey Brother.

'Never. I will remember that I love you and everyone in our cave. But I shall also remember that the Pack threw me out.'

Perhaps the men will throw you out of their Pack too. Men are only men, Little Brother. Their talk is like the talk of forgers in the pool. I will come here again and bring news. I will wait among the bamboos at the edge of the fields.'

For three months after that night Mowgli did not often leave the village. He was very busy learning the language and ways of men. First he had to wear clothes, and he hated that. Then he had to learn about money — and he did not understand that at all. Also, the little children of the village made him very angry. Now the Law of the Jungle teaches everyone to be patient. That was lucky for the children. When they laughed and pointed at Mowgli he wanted to tear them to pieces.

He did not know how strong he was. In the Jungle he was weak beside the other animals. But in the village, everyone said, 'The Wolf Boy is as strong as a buffalo!'

'Your son must go to work soon,' the priest told Messua. 'Send him out tomorrow, to look after the herd.'

“Men-People Have No Manners.”

Buldeo's stories

Mowgli was pleased. That night he went with the other herd boys to the village club. The head-man and the other old men of the village met under a great tree. There they smoked their pipes and told stories. The children loved to listen:

That night Buldeo, the old village hunter, was there. He was an important man in the village because he had a gun. He told wonderful stories of animals and men and ghosts. The children listened with wide, excited eyes. Most of the stories were about animals. The Jungle was very near to the village. But Buldeo showed that he did not know much about it. Mowgli tried not to laugh at the hunter's stories. But his shoulders shook when Buldeo talked about Shere Khan.

'That tiger carried off Mussua's son ten summers ago,' said Buldeo. 'It is no ordinary tiger, my friends. It was a ghost tiger. Inside that body is a bad old man. I know this is true ... Purun Dass had a bad foot, hadn't he?'

'Yes, yes,' the others agreed.

'Well, this tiger has a bad foot too. You can see that, by his foot-marks.'

'What silly talk!' said Mowgli. 'The tiger has a bad foot because he was born like that. He is not a ghost tiger. Why does Buldeo say these stupid things?'

Buldeo was too surprised to speak. At last he said, 'Ah! So it is the Jungle boy! If you are so wise, catch the tiger and bring his skin to Khanhiwara. The white

* rupees, pieces of Indian money.

"Take the Boy Into Your House."

Jungle Book Story

men will give a hundred rupees* for it. If you can't do that — be quiet while men are talking.

Mowgli got up. 'I have sat here all evening,' he said. 'In all that time, Buldeo has not said one true word about the Jungle. But the Jungle is just outside your doors. How, then, can I believe his stories of ghosts and gods?'

Mowgli turned and went away. 'It is time for that boy to go out with the herd,' said the head-man. Buldeo was too angry to answer.

In most Indian villages a few boys take the buffalo herd out to feed in the early morning. They stay with them all day. Then at night they bring them back to the village. These big strong animals will let quite small boys drive them. While the boys stay with the herd they are safe. Not even the tiger will attack then but if they stop to pick flowers or hunt for frogs, they are in danger. They must always stay with the herd.

News of Shere Khan

The next morning Mowgli sat on the back of Rama. Rama was the biggest bull. He was the leader of the herd. Mowgli made it clear to the other herd boys that he, Mowgli, was the master. He beat the animals with a long stick of bamboo. 'You take the cows,' he told the other boys, 'I will look after the bulls.' Mowgli drove them to the place where the Waingunga River came out of the Jungle. Then he dropped down from Rama's neck. He found Grey Brother among the bamboos:

'I have waited many days, Little Brother. What are you doing with the buffalo-herd?'

'I have to take care of them,' said Mowgli. 'What news of Shere Khan?'

'He has come back. He waited here a long time for you. Now he has gone again to look for food but he means to kill you.'

'Very good,' said Mowgli. 'While he is away, will you or one of the four brothers sit on that rock over there? Then I can see you on my way out of the village each morning. When Shere Khan comes back, leave the rock. Wait for me in that ravine* by the big tree. We need not walk into Shere Khans's mouth.'

Then Mowgli lay down in the shade and slept. Looking after the herd is an easy, pleasant job.

Day after day Mowgli led the herd out to feed. Day after day he saw a wolf on his rock. So he knew Shere Khan was still away. Day after day he lay on the grass and listened to the noises around him. He dreamed of the old days in the Jungle.

Then one day Mowgli looked up at the rock and Grey Brother was not there. He laughed and drove the herd to wards the ravine. Grey Brother was there. 'He

* ravine, a deep, narrow valley.

hid for a month, to make you feel safe. But now he is back. He came last night with Tabaqui.'

'I am not afraid of Shere Khan,' said Mowgli. 'But Tabaqui is very clever.'

'Have no fear,' said Gery Brother. 'I met Tabaqui early this morning. Now he is dead. But he told me everying before I broke his back. Shere Khan is going to wait for you at the village gate this evening. He is resting now in the big dry ravine of the Waingunga.'

'Has he eaten today?' asked Mowgli. The answer meant life or deathe to him.

'He killed early this morning — a pig. He has drunk too. Shere Khan does not like to go hungry.

'The stupid animal! So he has eaten and drunk. And he thinks I shall wait until he has slep! Gery Brother, where is he resting? We cannot kill him ourselves but if I can make the buffaloes charge* . . . They will only charge if they can smell him. I cannot speak their language. Can we get behink Shere Khan, and let the herd smell him?'

'He swam in the Waingunga to kill his smell,' said Grey Brother.

'Tabaqui taught him that — Shere Khan is too stupid to think of that for himself.' Mowgli thought carefully. 'The big raving of the Waingunga . . . it opens out only half a mile from here. I can take to herd round, through the Jungle to the head of the ravine. Then we can sweep down — but he will get out at the foot of the ravine. We must close up that end. Grey Brother, can you divided the herd in two for me?'

'Not alone, perhaps — but I have brought a friend.' Grey Brother gave a call and a great grey wolf appeared.

Mowgli's plan

'Akela!' cried Mowgli. 'So you have not forgotten me! Cut the herd in two, Akela. Keep the cows and their babies in one group. Keep the bulls in the other.'

The two wolves ran in and out of the herd and divided the animals into two groups. They did it faster than any six men and their dogs. 'Well done!' said Mowgli. He climbed onto Rama's back. 'Drive the bulls away to the left, Akela. Grey Brother, when we have gone, keep the cows together. Then drive them into the foot of the ravine.'

'How far, Little Brother?'

'Until the sides are too high for Shere Khan to jump up,' shouted Mowgli. 'Keep the cows there until we come down with the bulls. He went off with his half of the herd.

'Well done, Akela!' called Mowgli. 'Careful now. If you are too fierce they will charge Ha! This is wilder work than driving buck to the kill.'

'Shall I turn them towards the Jungle now?' asked Akela.

'Yes — and quickly! Rama is angry. Oh, why can't I speak his language!'

Mowgli knew what he wanted. He wanted to make a big circle up the hill. He wanted to get to the head of the ravine. Then Mowgli wanted to make the bulls charge down the ravine. 'We must catch Shere Khan between the bulls at the top and the cows at the bottom,' Mowgli told Akela. 'He will be too full and sleepy to fight, and too heavy to climb up the sides of the ravine . . . Softly now! We do not want to tell Shere Khan our business.'

*charge, to run against, and attack.

Jungle Book Story

At last they collected the herd at the head of the ravine. Mowgli looked at its sides. They ran almost straight up and down, and bushes hung over them. 'Shere Khan will never climb out of there,' he thought. He put his hands to his mouth. He shouted down the ravine.

'Who calls?' came a sleepy voice. 'Who calls Shere Khan?'

'It is Mowgli. Yellow Thief, get ready to die. Send them down, Akela! Down, Rama — down!'

The Wolves Ran Among the Herd.

The buffaloes charge

The herd stopped for a second at the edge of the ravine. But Akela gave his hunting call and drove the bulls forward. The bulls charged down the ravine. Rama smelt Shere Khan. His angry eyes rolled in his great black head.

'Ha!' said Mowgli, on Rama's back. 'You can smell him now! Go and get him!' The river of black bodies poured down the ravine. Nothing can live through the terrible charge of the buffalo herd. Shere Khan heard the thunder of their feet. He got up and looked about the ravine. He had to escape. But the walls of the ravine were straight, and he was heavy with food and water.

He tried to run. 'If I can just get to the mouth of the ravine . . .' he thought. But cows were waiting for him there. A few seconds later Rama ran over something soft. Cows and bulls met, and became one herd again.

Akela and Grey Brother drove the herd to a quiet pool. There they all rested. In the ravine Shere Khan lay still.

'Brothers, that was a dog's death,' said Mowgli. He took out his knife — the men gave him that, and he always carried it with him now. 'This skin will look good on our Rock. I must get to work.'

He began to cut off the tiger's skin. It was a hard job. He cut and tore for an hour. Sometimes the wolves were able to help with the difficult bits.

Shere Khan Lumbered Down the Ravine

Buldeo is angry

Presently Mowgli felt a hand on his shoulder. He looked up and saw Buldeo the hunter with his gun. 'What are you trying to do, Jungle Child? You cannot skin* a tiger alone!' said Buldeo. 'Where did the buffaloes kill him? It is the tiger would the bad foot too. The white men will give a hundred rupee for his skin. Well, perhaps I will give you a rupee for yourself.'

Mowgli took no notice. He went on skinning Shere Khan. 'So you will take the skin to the white men, Old Man?' he said at last. 'And perhaps you will give me one rupee? Well, I need this skin for myself. Now go away and let me work in peace!'

'You can't talk to me like that!' shouted the hunter. 'The buffaloes killed the tiger, and not you, Jungle Child. I won't give you any of the white man's rupees now! Now leave the tiger and go, before I beat you!'

Mowgli was busy skinning Shere Khan's shoulder. Without looking up, he said, 'Here, Akela. Take care of this man for me.'

* skin, to take the skin off.

The Musket Was in Position to Be Fired.

Akela helps

Suddenly Buldeo found himself lying on the grass. A great grey wolf was standing over him. Mowgli went on skinning the tiger. 'Yes,' he said between his teeth. 'You are right, Buldeo. You will not give me any of the money. Do you know why? Because I am taking the tiger skin myself. There is an old quarrel — a very old quarrel — between this tiger and myself and I have won.'

Buldeo was afraid. This boy was the master of wolves; he had quarrels with tigers — and won. 'It is black magic*,' Buldeo thought. 'Great King!' he said to Mowgli. 'I am an old man. I did not know about you. I thought you were just an ordinary boy. May I get up and go now? Or will your servant tear me to pieces?'

'Go in peace. But next time, do not come between me and my hunting. Let him go, Akela.'

Buldeo hurried back to the village. There, he told a wild story of ghosts and magic. The priest looked very serious.

Mowgli went on with skinning the tiger. But it was almost dark before he was finished. 'Now we must hide this skin and take the buffaloes home,' said Mowgli.

* magic, the art of doing mysterious things, usually by trick.

Buldeo Found Himself on the Grass.

An angry crowd

They drove the herd back to the village. There they saw lights and heard bells. A crowd waited by the gate. 'That is because I killed Shere Khan,' Mowgli thought. Then stones flew around his ears. The people shouted, 'Black magic! jungle. Wolf! Go away quickly — or the priest will change you into a wolf again! Shoot, Buldeo, shoot!'

Buldeo's gun went off with a noise like thunder. A young buffalo fell down dead.

'More magic!' Shouted the people. 'Buffalo, that was your buffalo.'

'Now what is this?' asked Mowgli in surprise.

'Your new people are like the Pack,' said Akela. 'They want to thow you out.'

'Wolf! Wolf's cub! Go away!' shouted the priest.

'Again? Last time it was because I was a man. Now you are sending me away because I am a wolf. Come, Akela.'

Messua came towards him. Tears shone on her face. 'Oh, my son!' she cried. 'They say you can work black magic. They say you can change into an animal. I do not believe that. But go away — or they will kill you. And my son, I know one thing. You killed the tiger that carried off my Nathoo.'

'Come back, Messua!' shouted the crowd. 'Come back, or we will throw stones at you too!'

A stone hit Mowgli in the mouth. He laughed a short ugly laugh. 'Run back, Messua. Do not believe the old men's silly stories. But you are right: I have paid for your son's life. Goodbye; and hurry. I shall send the herd

“That Coward Doesn't Frighten Me!”

Jungle Book Story

in, faster than their stones. Goodbye, Messua!

'Now, Akela,' called Mowgli. 'Bring the herd in.'

With Akela behind them, the buffaloes charged through the gate like a forest fire. The crowd broke up and ran for their lives. 'Count the buffaloes!' shouted Mowgli. 'Perhaps I have stolen one of them. Count well! Goodbye, children of men! Be kind to Messua! If you are not, I will come with my wolves. And I will hunt you up and down your street!'

Jungle Book Story

'Look well, O Wolves!'

He turned and walked away with Akela. He looked up at the stars and felt happy. 'No more houses or beds for me,' he said. 'We'll get Shere Khan's skin. Then we will go. We shall not hurt the village, because Messua was kind to me.'

When the moon rose, the village people saw Mowgli again. He had two wolves with him. He carried something large on his head. Then they rang the temple bells. Messua cried, and Buldeo told strange stories about Mowgli and Akela. In the end he said that Akela walked on his back legs. 'Yes, and he talked like a man,' said Buldeo. And he almost believed it.

The moon was just going down when Mowgli and his friends came to the cave. 'They have turned me out of the Man Pack, Mother,' said Mowgli. 'But I have brought the skin of Shere Khan.' Mother Wolf's eyes shone when she saw the skin.

'Ten years ago I told Shere Khan, Little Frog. I told him, 'The Man Cub will kill you one day.' It is good.'

'Little Brother, it is good,' said a deep voice from the bushes. 'We were lonely without you.' It was Bagheera. They climbed up the Rock together. Mowgli put the tiger's skin on the Rock. Akela lay down on it. Then he gave the old call to the Pack. 'Look — look well, O Wolves!'

The Pack had no leader now. But they answered the call. They saw Shere Khan's skin on the Rock. Then Mowgli sang a song. It came up into his throat, all by itself. And as he sang he jumped up and down on his enemy's skin. Grey Brother and Akela joined their voices to his. 'Look well, O Wolves! Have I kept my word?' cried

Jungle Book Story

Mowgli at last.

'Yes. Oh yes,' shouted the wolves. A torn old wolf cried, 'Lead us again, Akela. Lead us, Mowgli. We are tired of living without a leader.'

'No,' said Bagheera, 'That cannot be. You are the Free People. You chose to throw out Akela and Mowgli. It is too late to change now.'

'The Man Pack and the Wolf Pack have thrown me out,' said Mowgli later. 'Now I will hunt alone in the Jungle.'

'We will hunt with you,' said Mother Wolf's four cubs. So Mowgli went away from the Pack. He and the four cubs hunted together in the Jungle . . . But that is another story.

“O Wolves! Have I Kept My Word?”

“Leave Man Alone.”

(3)

Letting in the Jungle

Now Mowgli and the four cubs of Mother and Father Wolf agreed to hunt together. But it is not easy to change your life in a minute. First, Mowgli went home to the cave and slept for a day and a night. Then he told Mother and Father Wolf about his life among men. He could not tell them everything; they could not understand but they both admired his new sharp knife.

‘I skinned Shere Khan with this,’ said Mowgli.

‘You have learnt a lot in the Man Village,’ said Mother Wolf. ‘Truly you are stronger and wiser than before.’

Then Akela and Grey Brother had to tell them all about the great buffalo drive in the ravine. Baloo came up the hill to hear about it. Bagheera laughed and danced when Mowgli described his tiger hunt.

The sun rose, but nobody wanted to go to sleep. From time to time, Mother Wolf lifted her head. She smelt Shere Khan’s skin on the Rock and was glad.

‘Akela and Grey Brother helped me,’ said Mowgli. Oh, Mother, Mother! The black buffaloes poured down

the ravine! Then they charged through the gates of the Man Pack! The men will not throw stones at me again!

'I am glad I was not there,' said Mother Wolf. 'I will not let anyone throw stones at my cubs. I would like to kill them all. All except the woman who fed you, of course.'

'Peace, peace, Raksha!' said Father Wolf lazily. 'Our Little Frog has come back again. He is stronger and wiser — who cares about a few stones? Leave Man alone.' Baloo and Bagheera both repeated: 'Leave Man alone.'

Mowgli rested his head on Mother Wolf's warm shoulder. 'I never want to see, or hear, or smell Man again,' he said lazily.

'But what,' said Akela, 'what if men do not leave you alone, Little Brother?'

'There are five of us,' said Grey Brother. There was a fierce look in his eyes.

'Baloo and I will join you too,' said Bagheera with a shake of his tail. 'But why are you thinking about men now, Akela?'

'Because,' the great grey wolf answered, 'when you hung that yellow thief's skin on the Rock, I went back to the village. There I heard news from the Jungle Birds. 'The village is as angry as a wild bees' nest,' they told me.'

Mowgli laughed. He knew all about wild bees. He sometimes threw a stone into their nests for fun.

Bad news

'What did you see?' I asked the birds,' went on Akela. 'They said, 'The Red Flower grows at the gate of the village. Men sit by it with guns.' Little Brother, men do not carry guns for sport. Soon, a man with a gun will follow us. Perhaps he is following us already.'

'But why? Men have thrown me out. Why are they looking for me now?' said Mowgli in surprise.

'You are a man, Little Brother,' said Akela. 'You know men better than we do.' Mowgli's knife flew towards his throat. The big wolf jumped away just in time.

'Never say that to me again, Akela,' said Mowgli in a low, dangerous voice.

'Ha!' said Akela. 'That is a sharp tooth,' He smelt the knife. 'But life with the Man Pack has made you slow, Little Brother.'

Bagheera jumped to his feet and smelt the air. Grey Brother did the same. Mowgli could not smell anything. He waited and watched.

'Man!' said Akela. Mowgli knew he was right.

'That is Buldeo the hunter,' said Mowgli. 'He is following us. There is the sunlight on his gun. Look!'

Nothing in the Jungle shines like the sunlight on a hunter's gun. 'I knew it!' said Akela. 'I led the Pack for many years, and I know the ways of Man.'

The four cubs said nothing. They ran down the hill. Then the four wolves melted into the long grass and were gone.

'Where are you going?' called Mowgli. 'Did I say you could go?'

'SSSh! We will bring you his head before midday!'

Mang the Bat Saw Guns.

Grey Brother answered.

'Come back! Come back and wait! Man does not eat Man!' cried Mowgli.

'You were a wolf a few minutes ago. You threw your knife at me when I called you a man!' said Akela.

'Must I explain everything to you?' said Mowgli angrily.

'That is Man!' said Bagheera. 'That is how the men talked, around the King's cages to Oodeypore. We in the Jungle know that Man is the wisest of all. But he is sometimes the stupidest also.' He added, 'Mowgli is right about this. Men hunt in packs. It is stupid to kill one man. Come, we will see what this man wants.'

'We will not come,' Grey Brother said. 'Hunt alone, Little Brother. We know what we want.'

Mowgli looked at each of his friends. His shoulders shook and his eyes were full of tears. He went forward to the wolves. He fell on one knee, and said, 'So I do not know what I want? Look at me!'

They looked at him, uncomfortably. When they turned their eyes away, he called them back. Again and again he did this. They stood with their between their legs, and shook with fear.

'Now,' said Mowgli, 'Who is the leader?'

'You are the leader, Little Brother,' said Grey Brother. And he licked Mowgli's foot.

'Follow, then,' said Mowgli. The four followed.

'The Man Pack has made him like that,' said bagheera. He followed too. 'There is more in the Jungle now than Jungle Law, Baloo.'

The old bear said nothing, but he thought many things.

Awaiting His Orders

Mowgli sees Buldeo

Mowgli slipped quietly through the Jungle. At last he looked through the bushes and saw the old hunter. Buldeo was following Mowgli's foot-marks from the night before.

You will remember that Mowgli left the village with Shere Khan's skin on his shoulders. And Akela and Grey Brother followed him. It was easy to see their foot-marks. Soon Buldeo sat down to rest. Mowgli and the wolves made a circle round him. They watched and waited.

'This is good fun,' said Grey Brother. 'He looks like a lost pig by the river. What is he saying?' Buldeo was talking angrily to himself.

Mowgli said, 'He says he is tired.' Buldeo took out his pipe. 'Now what is he doing?' asked Grey Brother.

'He is going to blow smoke out of his mouth,' said Mowgli. 'Men always play with their mouths.' They watched the old man. He filled his pipe, and lit it. The animals smelt the smoke; they wanted to remember that smell for the next time.

Then a little group of men came down the path. They were cutting wood for their fires. They knew Buldeo; he was a famous hunter in that part of the world. They all sat and smoked together. The animals came closer. They watched and listened. Buldeo began to tell them the story of Mowgli.

'I myself killed the tiger but the Jungle Child changed into a wolf. He fought me all the afternoon. Then he changed into a boy again. I tried to shoot him but he used his magic on my gun, and killed one of my own buffaloes . . . Now the priest and the head-man of the village have sent me after the Wolf Boy.'

'They know you are the bravest hunter of all,' said the men.

A terrible plan

'I shall soon catch him,' said Buldeo. 'Already they have caught Messua and her husband . . . They took the Wolf Boy into their hut, and fed him. They are both witches*, of course! Well, now they are prisoners in their own hut. Soon the people will burn them to death.'

'When?' the others asked. They wanted to watch.

'Nothing will happen until I return. The people want to kill the Wolf Boy first. Then they will kill the witches. They will divide their land and buffaloes among the village. They will pay me for my dead buffalo, too.'

'But what will happen if the white men hear about it?' the others asked. 'The white men are very strange. They do not let people kill or burn their witches in peace!'

'That is easy,' said Buldeo. 'We shall say that a snake bit them . . . Now have you seen the Wolf Boy?'

'No, O great Buldeo. But if anyone can find him, you can!' The men decided to go to Buldeo's village. They wanted to see the witches for themselves. 'I cannot let you go through the Jungle alone,' said Buldeo. 'I will lead you. I have my gun — you will be safe with me.' He added, 'And if the Wolf Boy appears — well, I will show you!'

'What does he say? What does he say?' the wolves asked Mowgli every few minutes. Mowgli explained everything — except the part about witches. He did not understand that.

'They have put Messua and her husband in a

* witches, people who do magic, usually to hurt other people.

His Legs Hadn't Slowed.

trap*,' he told the others.

'Does Man catch Man in traps?' said Bagheera.

'Buldeo says that. I cannot understand everything. It is all very stupid. What have Messua and her man done? Why have the men put them in a trap? And what is all this talk about the Red Flower? I must find out about this. They will not do anything until Buldeo gets back. And so —' Mowgli thought hard. Buldeo and the other men walked away very bravely. Mowgli sat and watched and thought.

'I am going back to the Man Pack,' he said at last.

'What about them?' asked Grey Brother. He gave a hungry look towards the men.

●

A song for Buldeo

'Sing to them,' said Mowgli with a laugh. 'They must not reach the village gates before dark. Can you keep them back?'

Grey Brother showed his white teeth. 'We can drive them round and round in circles like cows.'

'I do not need that. Just give them a little song. I do not want them to be lonely on the road. Grey Brother, sing to them. Bagheera, go with them and join the song. When night comes, meet me by the village. Grey Brother, knows the place.'

'It is hard work, hunting with you. When shall I sleep?' asked Bagheera. There was laughter in his big green eyes. 'I hope the men will like my song!'

He cried a long, long 'Good Hunting' call. Mowgli heard it thunder and rise, and fall and die. He laughed to himself as he ran through the Jungle. He saw Buldeo and the others. They were shaking with fear. Old Buldeo could not hold his gun still. It shook like a banana leaf in the wind.

Then Grey Brother gave the 'Ya-la-hi! Yalaha!' call. 'A buck! A buck!' he cried. The other three answered. They sounded like a whole Wolf Pack in full cry. Then the wolves and Bagheera sang a new song. They all began the wonderful Morning Song of the Jungle.

'We give the call: Good rest to all.

That keep the Jungle Law!'

The men climbed up into a tree and began to pray. All this time, Mowgli was hurrying towards the village. He did not understand all Buldeo's words. But he understood one thing. Messua and her husband were in a trap. He had to get them out. 'Later,' he said to himself, 'I will make the Man Pack pay but first I must save Messua and her man.'

●

* trap, a way of catching animals or birds; many traps are like deep holes, or like boxes which close on the animal.

Back to the village

Night was falling when Mowgli reached the village. His throat felt tight when he was the little huts again. The people were standing in a crowd around the big tree in the middle of the village. They were talking and shouting like excited monkeys.

'Men are never happy except when they are making traps,' said Mowgli to himself. 'Last night it was Mowgli. Tonight it is Messua and her man. Tomorrow, and for many night after that, it will be Mowgli's turn again.'

He slipped along outside the village wall. He reached Messua's hut and looked through the window into the room. Messua and her husband lay on the bed. Their arms and legs were tied with ropes. The door of the hut was shut tight. Three or four people sat outside on guard.

Mowgli understood the village people very well. 'As soon as they have eaten,' he thought, 'they will become dangerous. Buldeo will come home soon. He will have quite an interesting story for them!' So Mowgli went in through the window. He bent over the man and the woman. He cut the ropes. Then he looked round the hut for some milk.

Messua was half wild with pain and fear. 'Oh, my son!' she said, 'Is it you? They beat me, and they threw stones at me.'

'Quiet,' said Mowgli. 'You are safe now.'

'I knew he would come!' she said softly to her husband. 'Now I know he is my son!' and she held Mowgli close to her. Something hurt Mowgli, deep inside. He began to shake all over. 'Why have they tied

“See that the Jungle Keeps Them Safe.”

“Because We Took You In.”

Jungle Book Story

you?’ he asked at last.

‘They want to kill us because of you,’ said the man. ‘Look, see the blood on my face.’

Mowgli looked. He saw the blood on Mussua’s face and body too. And that made him angry. ‘Who did this?’ he asked. ‘I will make them pay!’

The man said, ‘All the village. I was too rich. I had too much land and too many buffaloes. They say we are witches, because we were kind to you . . . It is a good excuse to take our money!’

‘I do not understand. Messua, explain to me.’

‘I gave you milk, Nathoo. Don’t you remember? Because the tiger took my son and because you came out of the Jungle, that day. And because I loved you. Now they say I am a witch and the mother of a Jungle Devil* and so I must die.’

‘What is a devil?’ asked Mowgli. ‘I have seen death — is it like that?’

The man looked up sadly. But Messua laughed. ‘See!’ she said to her husband, ‘I knew — I said he wasn’t a devil. He is my son — my dear son!’

‘Son or devil — how can he help us?’ said the man. ‘We shall soon be dead.’

* devil, a bad spirit.

Escape

'There is the road to the Jungle!' Mowgli pointed through the window. 'Your hands and feet are free. Go now.'

'We do not know the Jungle, my son,' Messua said. 'And I do not think I can walk far.'

'The people will follow us. They will bring us back again,' added her husband.

'H'm!' said Mowgli. He ran his finger along his knife. 'I do not want to kill anyone in this village — yet. But they will not stop you. Soon they will be too busy to think about you. Ah! He lifted his head. 'I hear voices outside. So they have let Beldeo come home at last!'

'He went out this morning,' said Messua. 'He went to kill you, my son. Did you not meet him?'

'Yes, we — I met him. He has a story to tell about that! While he is telling it, we can do many things but first I must find out about all this. Decide where you want to go. And tell me when I come back.'

He jumped through the window and ran along outside the wall again . . . He hid and listened to the crowd around the big tree. Buldeo was lying on the ground. He was coughing and shaking from head to foot. Everyone was asking him questions. He looked terrible. He was dirty and torn and white as a ghost. But he was still enjoying the attention of the crowd. Sometimes he said something about devils, and singing devils, and magic, and witches. Then he called for water.

'Bah!' said Mowgli. 'Talk, talk, talk! Just like the monkeys in the forest. Now he must wash his mouth with water. Now he must blow smoke. And now, at last, he is going to tell his story. Oh, men are very wise! They will all listen to Buldeo's stories. No one will stay and guard Messua's hut . . . To work, Mowgli!'

Mowgli's two mothers

He shook himself and slipped back to the hut. He got ready to jump in through the window. Suddenly he felt a light touch on his foot. It was Mother Wolf.

'Mother,' he said, 'what are you doing here?'

'I heard my children singing through the woods. I followed the child I loved best. Little Frog, I want to see that woman,' said Mother Wolf.

'They have tied her with ropes. They want to kill her. I have cut the ropes. She will go with her man through the Jungle.'

'I will follow them. I am old, but I can still fight. I will keep them safe because they were kind to you.'

'Wait here,' said Mowgli. 'But do not let her see.' And Mother Wolf disappeared into the grass.

Mowgli climbed into the hut again. 'They are all sitting around Buldeo. Soon he will finish his story. Then they will come here with their fire and they will burn the hut.'

'I have spoken with my man,' said Messua. 'We must go to Khanhiwara. The white men there will help us. But Khanhiwara is thirty miles away.'

'White men? What pack do they belong to?' asked Mowgli.

'I do not know. But they are the rulers of this land. They will not let people burn or beat each other. It is against their laws. If we can get there tonight, we shall live. If we cannot get there, we shall die.'

'You will live, then. No man will pass the gates tonight. But what is *he* doing?' Messua's husband was on his hands and knees. He was digging in the earth

"We Can't Take on the Whole Village Alone"

It Was Mother Wolf.

Jungle Book Story

floor of the hut.

'He is getting his money,' said Messua.

'Ah, yes. I remember. Do they need it outside this place too?'

The man gave Mowgli an angry look. 'He is not a devil. He is just stupid,' he said. 'I can buy a horse with this money. We cannot walk far. The village will follow us soon.'

'They will not follow until I let them follow. But you do need a horse; Messua is tired.' The man stood up. He tied his rupees up in a cloth. Mowgli helped Messua through the window. She looked at the Jungle. It looked very dark and terrible.

'Do you know the way to Khaniwara?' Mowgli asked.

'Yes,' said Messua.

The Man Was Digging Up the Earth.

Jungle Book Story

'My friends will guard you.'

'Good. Remember now, do not be afraid. You do not need to hurry. You may hear . . . noises, but have no fear. You are safe. Nothing can hurt you. My friends will guard you on your road to Khanhiwara.' He turned quickly to Messua. 'He does not believe me — you believe me, don't you?'

'I believe you, my son. Man, ghost, or wolf of the Jungle — I believe you.'

'He will be afraid when he hears my people singing. You will know and understand. Go now. There is no need to hurry. The gates are shut.'

Messua threw herself at Mowgli's feet and cried. He lifted her up gently. He was shaking all over. Then she put her arms around his neck and cried. But her husband looked at his fields and said: 'If we reach Khanhiwara, I will tell the white men. They will take the priest and the hunter to the law. Then they will pay!'

Mowgli laughed. 'They will pay, but not with rupees. I have other plans.'

They went off towards the Jungle. Mother Wolf slipped out of the long grass. 'Follow them,' Mowgli told her. 'Keep these two safe. Sing a little. I want to call Bagheera.'

The long, low cry rose and fell. Messua's husband was afraid. He almost ran back to the hut. 'Go on,' Mowgli said gently. 'I told you to expect a few noises. That call will follow you to Khanhiwara. It means you are safe.'

Messua pushed her husband forward. The dark closed down on them and Mother Wolf. Then Bagheera appeared almost under Mowgli's feet. The sounds and smells of the Jungle night filled him with a fever of excitement. 'I am ashamed of your brothers,' he said to Mowgli.

"I Need Hathi the Elephant."

Jungle Book Story

Bagheera's excited

'What! Didn't they give Buldeo a sweet song?' said Mowgli.

'Too sweet! I joined their song. Didn't you hear us?'

'I was too busy. Ask Buldeo about the song. But where are the Four? I want to keep the Man Pack inside its gates tonight.'

'You do not need the Four for that,' said Bagheera. His eyes burned with excitement and laughter. 'I can keep them there, Little Brother. Are we going to kill at last? I am ready. All men fear me. All men run from me ... Today I played with those men, and they shook with fear.' He danced like a leaf in the wind. His eyes shone like hot green jewels. 'I am Bagheera — in the Jungle — in the night — and I am strong. Man Cub, I could kill you with one blow!'

'Go on, then!' cried Mowgli. He spoke in the language of the village and *not* the language of the Jungle. His words shook the panther. He stood still. Then Mowgli looked into the jewel-green eyes. The excitement died in them. Bagheera looked away. 'Brother — brother!' said Mowgli softly. The panther lay down and licked Mowgli's foot. 'I am sorry,' said Mowgli. 'I did not want to hurt you.'

'I am sorry too, Little Brother. I was too excited. It was this night — all the smells and the noises. 'He lay down like a cat in front of a fire. 'I could never hurt you, Little Brother. I love you too much.'

Mowgli did not hear the last sentence. He was listening hard. 'They are still talking under the tree,' he said. 'But soon they will take the woman and her man

out of the trap. They want to put them in the Red Flower. But they will find the trap empty.' He laughed.

'Listen,' said Bagheera. 'The fever has left my blood now. Let them find *me* there! I have been in a cage before, and I am not afraid. They will not easily tie *me* with ropes!'

'Go, then,' laughed Mowgli. He was beginning to feel as excited as the panther. Bagheera slipped into the hut. 'Pah! This place smells of Man. Here is a bed. I had a bed like this in the King's cages at Oodeypore. I will lie down . . . Come and sit with me, Little Brother, and we will both sing to them!'

'No, I have another plan. The Man Pack must not know that I am a part of this little game. Do your own hunting. I do not want to see them.'

'Very well,' said Bagheera. 'Now — they're coming.'

A surprise for everyone!

The meeting under the big tree was over. The crowd charged up the street. They were waving knives and bamboos. Buldeo and the priest led them. There were shouts of 'Witches! Devils! Burn the hut over their heads!' 'No, beat them first!' 'Fire! Bring fire!'

The crowd charged into the hut. There on the bed, black and terrible as a devil, lay the panther. He looked at them with his jewel-green eyes. For a second no one spoke or moved. Then the people turned and ran. In another second the street was empty. Bagheera jumped out through the window again. He stood at Mowgli's side. The people were shutting their doors. 'They will not leave their huts tonight,' said Bagheera quietly, 'And now?'

Everything was very quiet. Bagheera was right; nobody was going to move until daylight. 'You did well. Guard them until day. I must sleep.' Mowgli ran off into the Jungle. He lay down and slept until the next night.

When he woke Bagheera was at his side. A fresh buck lay on the ground. Mowgli ate and drank. Then he sat and thought.

'The man and the woman have reached Khanhiwara,' said Bagheera. 'Mother Wolf told the birds, and they told me. They bought a horse and travelled very fast. Is everything all right?'

'Everything is very good,' said Mowgli. 'What about the village?'

'The Man Pack did not move out of their houses until this morning. Then they ate their food, and ran back quickly to their houses.'

'Did they see you?'

'Perhaps, Little Brother . . . I rolled in the dust by the gate and I sang a little song. Now our work is finished, Little Brother. Come home and hunt with Baloo and me. It will be just like the old days. Take off your fierce new look. The man and the woman will not die in the Red Flower. Forget the Man Pack and come with me!'

Mowgli calls for Hathi

'We can forget them soon . . . Where is Hathi the elephant?'

'Where he chooses to be. Why do you ask about Hathi?'

'Tell him and his three sons to come to me.'

'But Little Brother, you cannot give orders to Hathi! He is the Master of the Jungle. Before the Man Pack changed the look on your face, he taught you the Master Words of the Jungle.'

'That was long ago. I have a Master Word for *him* now. Tell him to come to Mowgli the Frog. Say, 'Remember the fields of Bhurtpore.' He will understand.'

Bagheera went away. Mowgli stayed behind and thought about his plan. 'She was kind to me,' he thought. 'She loved me. And they — they hurt her!' He wanted to kill those men now. But that was against the Law of the Jungle. 'My plan is better,' he said to himself. 'And Hathi and his sons will help me.' He laughed to himself.

Bagheera came back. 'They are coming, Little Brother.' He looked very surprised about it.

Suddenly four elephants appeared without a sound. 'Good hunting,' said Hathi. Mowgli did not answer for a long time. When he spoke, he spoke to Bagheera.

'I will tell you a story. The hunter Buldeo told it to me. One day an old, wise elephant fell into a trap. The sharp stick in the trap cut his shoulder. It left a white mark.' Mowgli pointed to a long white mark on Hathi's grey skin. 'Men came to take him from the trap,'

Jungle Book Story

Mowgli said, 'But he was too strong for them. He broke the ropes and ran away. When he was well again, the elephant came by night to the men's fields. He brought his three sons . . . All this happened long ago and for away-in the field of Bhurtpore. What happened to the corn in those fields at the next harvest, Hathi?'

'We ate it,' said Hathi.

'And what happened to the fields?' asked Mowgli.

'The Jungle took them.'

'And the men?'

'They went away. And then we tore their huts to pieces. We broke down the walls. We let the Jungle come in. We did it because of the trap . . . How did you hear about that, Man Cub?' said Hathi.

'A man told me. And now I see that it was ture. Hathi, the village of the Man Pack threw me out. They are lazy and stupid and bad. They kill for sport. I hate them!'

'Kill them, then,' said one of Hathi's sons.

Followed by Hathi and His Three Sons

'Let in the Jungle!'

'That is not good enough,' said Mowgli. 'Let in the Jungle Hathi.'

Bagheera shook with fear. He could understand hunting and killing. But this plan was different. Now he knew why Mowgli wanted Hathi.

'We will chase them away,' said Mowgli. 'Wolves will sleep in the priest's house. Wild buffaloes will drink from the pool by the temple. Let in the Jungle, Hathi.'

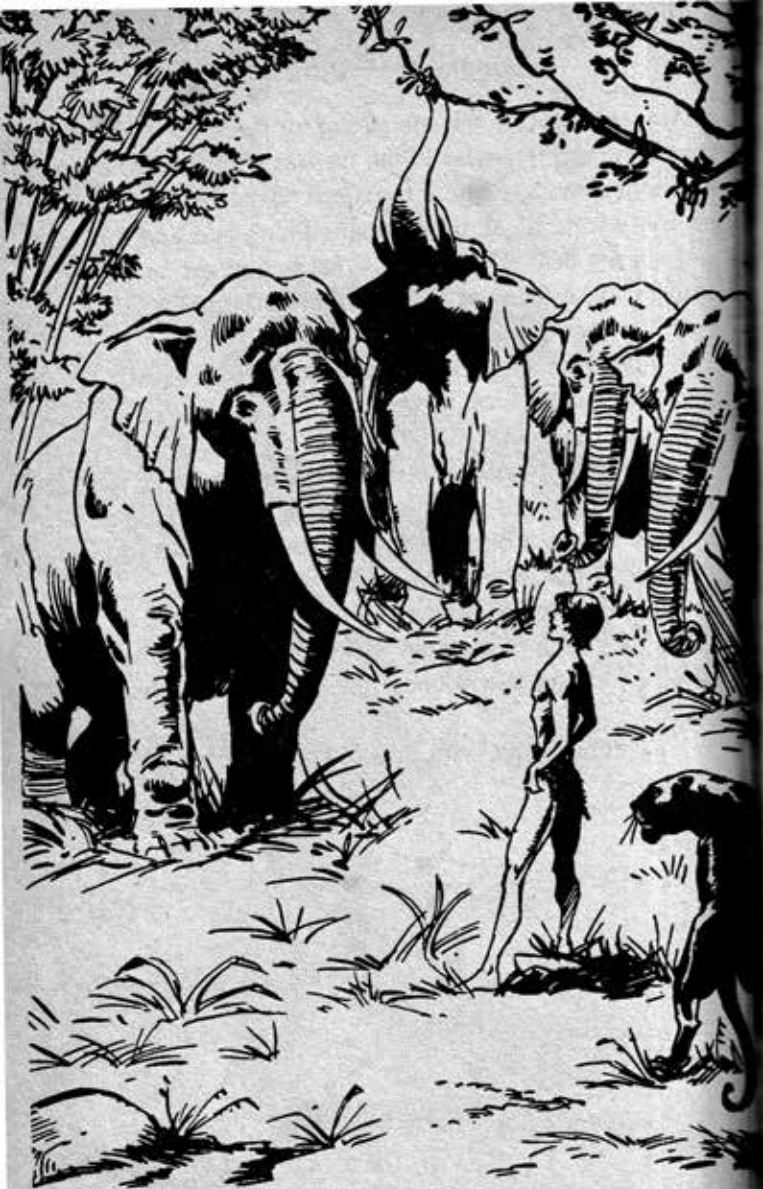
'But I — but we have no quarrel with them,' said Hathi.

'Send in the other animals, then. Tell the wild pigs and the bucks and the buffaloes. The grass is good, the water is sweet. Let in the Jungle, Hathi!'

'I do not want to kill men. I killed many at Bhurtpore, and I hate the smell of their blood.'

'I hate it too. No, we will not kill. We will chase them away. They cannot stay here. I have seen and smelt the blood of Messua. She was good to me, and they tried to kill her. Only the Jungle can take away that smell. Let it in!'

'Ah!' said Hathi. 'I understand. Now your quarrel is my quarrel. We will let in the Jungle!' The four elephants disappeared among the trees. Bagheera looked at Mowgli. Fear shone in his eyes.

"We Let-In the Jungle."

Bagheera talks to Mowgli

'My Master!' he said at last. 'I bought you with a bull, long ago. You were little and weak then. But now —! Master of the Jungle, when I grow old and weak, speak for me! Help Baloo — help us all! You are the Master now!'

Mowgli laughed, and then he cried. It hurt him to see the great panther like this. 'I am still your brother,' he said. 'And I love you.'

The Jungle comes closer

Hathi and his sons collected the other animals together.

'We will lead you to good food and sweet water,' they said. They led the bucks and the wild pigs and the buffaloes to the village. The monkey people followed, and also the little Jungle dogs and cats. In ten days there was a circle of animals round the village. They smelt the corn in the fields. But there were strong fences all round.

Then one dark night Hathi and his sons came out of the Jungle. They broke down the fences. The animals poured in. They ate all the corn. In the morning the people saw their empty fields. They were afraid. 'There will be no harvest this year,' they said. Then they sent their herds out to feed. But the grass was all gone. Their buffaloes went into the Jungle to look for food. There they met the wild buffaloes and joined them. And one night the people found all their horses dead . . . That was Bagheera's work. He could kill a horse with one blow.

The people hid in their huts. 'We will live on last summer's corn,' they said. But Hathi and his sons found the corn-store. They broke the door down, and ate the

Hopelessly Lost!

The Jungle Had Been Let-In!

corn.

Then the priest spoke. 'I have prayed to the gods,' he said. 'But they have not answered. Perhaps we have made the Jungle Gods angry. We must show them we are sorry.' They prayed in the temple. Then they tried to pick nuts for food. But fierce yellow eyes watched everywhere. Dark shapes followed them. Soon they were afraid to leave the village. And the animals came nearer. They became braver. The people began to leave.

The unmarried men went away first. They carried the news far and near. 'Who can fight against the Jungle Gods?' they said. No one came to the village any more. Wild flowers grew in the street. 'It is time to go to Khanhiwara,' the other people said. 'We must ask the white men for help.'

Then the Rains came. They found their way through the holes in the roofs. They made the village street into a river of mud. At last the people left. They turned back for one last look at their homes.

As the last family left through the gate, they heard a noise like thunder. Hathi and his sons were tearing the roofs off the huts. Then they kicked down the walls of the huts. The mud walls melted into the mud on the ground.

'Well done,' said a quiet voice. 'Now break down the wall of the village.' It was Mowgli.

'Very well,' said Hathi. 'To the wall, my children! With your heads — now!'

The four stood side by side and pushed with their great heads. The village people saw the great bodies of the elephants. The wall shook. Then it fell. The people turned and ran for their lives.

A month later, new green grass grew over everything. And soon the village was lost in the Jungle.

■

(4)

The Time of New Talk

The years rolled past. Mother and Father Wolf died, and Akela too. Mowgli was seventeen years old, but he looked older. He was very big and strong now. He could hang from a branch for half an hour at a time. He could take a young buck by the head and throw it to the ground. Before, the Jungle People admired him because he was clever. Now they feared his strength* too. But the look in his eyes was always gentle. They never burned like Bagheera's. They only grew more and more interested and excited.

Bagheera did not understand this. He asked Mowgli about it. Mowgli only laughed and looked lazily at the big panther. And Bagheera looked away, and licked Mowgli's foot. He knew his master.

They were lying on a hill above the Waingunga. It was early morning. It was the end of the cold weather. The leaves and trees looked tired and everything was dry. The panther melted the air.

* strength, the condition of being strong.

'Spring is coming,' he said. 'The Time of New Talk is near. The leaves know. It is very good.'

'The grass is dry,' said Mowgli. 'Spring is not here yet . . . Bagheera, why are you dancing about like that?'

'What?' said Bagheera. He was thinking of other things.

'I said, do panthers usually dance, and cough, and sing, and roll about like that? Remember, you and I are Masters of the Jungle.'

'I hear you, Man Cub.' Bagheera sat up. 'Well, if you are so wise, you should know why I do all this!'

New songs

In the woods below a bird was trying his spring song. 'Listen to that,' said Bagheera. 'He knows. The Time of New Talk is near.' He waved his tail like an excited cat. 'Now I too must remember my song.'

'But it is not *time*,' repeated Mowgli.

'Little Brother, I tell you spring is coming.'

'Oh, the spring! Yes, I remember now. Yes, the Time of New Talk. You will all go away and leave me alone.' He spoke rather angrily.

'But, Little Brother, we do not —' began Bagheera.

'Yes, you do! I am Master of the Jungle, but I have to walk alone. What happened last year? I wanted sugar from the fields of the Man Pack. I sent you to Hathi. I ordered him to pick the sweet grass for me.'

'He came only two nights later,' said Bagheera. 'He brought you a lot of the sweet grass — far too much for you to eat.'

'He did not come at once,' said Mowgli. 'He was too busy thundering about in the moonlight. He danced before the houses of the Man Pack. I saw him. But he would not come to me.'

'It was the Time of New Talk,' said Bagheera. 'Now, listen to the birds' song, and be glad!'

Suddenly Mowgli was not angry any more. He lay back with his head on his arm and shut his eyes. 'I don't know — and I don't care,' he said in a sleep voice. 'Make me a pillow with your body, Bagheera. I want to sleep.'

The panther lay down with a sigh*. He wanted to run and dance. The fever of spring was in his blood.

* sigh, (n) a soft, sad sound; (v) to make this sound.

Spring time

In the Indian Jungle the spring is a wonderful time. The winter is gentle; the leaves and flowers do not really die. But they grow tired and old. The Spring makes everything fresh and new again. It is very sudden. One day, everything is tired. Even the smallest are old and used. Then the next day, everything looks the same at first. But the smells are new and fresh. The Jungle People know it and are glad. Then, perhaps, a little rain falls. And suddenly all the trees and flowers wake up. You can almost hear them growing.

In other years Mowgli loved the spring too. He joined the frogs in their song. He watched the birds building their nests. And in spring he went for long runs.

All the Jungle People do their running in spring and Mowgli did too. He ran for miles, just for the fun of it. His four wolf brothers did not join him on these wild runs. They went away and sang songs with other wolves. The Jungle People are very noisy in the spring. Their voices then are different from other times of the year. That is why the spring is called The Time of New Talk. Usually Mowgli loved it.

But this time it was different. The birds called out the good news. Mowgli opened his mouth to sing with them. But the song stuck in his throat. Suddenly he felt very unhappy. The pain was near and real.

The birds called in the trees. Bagheera sang his fierce song by the Waingunga. The monkeys danced and shouted. And Mowgli was too unhappy to join in their noise. He looked all round him, and he sighed.

Jungle Book Story

'I have eaten good food,' he said to himself. 'I have drunk good water. I have not eaten poison. But my heart is heavy. I was unking to Bagheera, and I feel ashamed. I feel hot and cold, and angry and impatient. Ha! It is time for a Spring Run! Tonight I will cross the mountains. Yes, I will make a Spring Run. I will run to the marshes* of the north, and back again. The Four must come with me. They are getting fat and lazy. The exercise will do us all good.'

But the Four Were Far Away.

* marshes, ground which is very soft and wet.

“A God of the Jungle!”

Jungle Book Story

No one answer

He called. But none of the Four answered. They were far away. They were singing their spring songs with the other wolves of the Pack. Mowgli called again. Still no answer came. Now Mowgli shook all over with anger. His hand went to his knife, and he looked very fierce. But nobody noticed him. Everyone was too busy.

‘Yes,’ said Mowgli to himself, ‘when enemies come, all the Jungle comes to Mowgli for help. But now, because it is spring, everyone forgets me . . . By the Bull that bought me! Am I the Master of the Jungle, or not?’

Two young wolves ran down the path. They were looking for a place to fight in. Mowgli jumped forward and caught one wolf in each hand. He expected to stop their fight easily. He often did that in games or Pack hunts but it was spring, and spring fights are different. The two wolves threw him to one side. Then they were at each other’s throats.

Mowgli jumped to his feet. He got his knife ready. He was quite ready to kill both wolves. Then he threw down his knife and sighed. ‘What am I doing?’ he said. ‘The Jungle Law says that they can fight if they choose . . . Why am I acting like this?’ His strength appeared to leave him; he felt suddenly weak and ill. ‘Have I eaten poison?’ he said. ‘For many years I have been Master of the Pack. No wolf was as strong as Mowgli . . . My strength has left me, and soon I shall die.’

The fight went on until one of the wolves ran away. Mowgli was left alone again. He felt more and more unhappy. He killed a buck that evening, but he did not eat much. He did not want to eat. He did not know what he wanted.

Mowgli's run

It was a beautiful night, and all the animals were singing their spring songs. The leaves and flowers were growing fast. The young grass was sweet and green. The bright spring moon shone down on the rocks and pools. It looked through a million new leaves. Suddenly Mowgli forgot to be sad. He sang and shouted, and he began to run. He flew along the ground. He was light and strong and sure. The Jungle was full of sounds and smells, and he knew them all. On and on he ran. He was the happiest thing in all the Jungle that night. At last, the smell of the flowers changed. He knew he was near the marshes. He was a long way from his own hunting grounds.

Mowgli was not afraid of the marshes. He knew how to find safe ground with his feet. He did not need to look down. He ran out to the middle of the marsh. Everything around him was awake. In the spring the birds sleep very lightly. Crowds of them come and go all night. But no one took any notice of Mowgli. He sat on a rock and sang a song without words. All his sad feelings* were left behind in his own Jungle. He opened his mouth to start a new song.

Then suddenly the old, sad feeling came back. It was worse than before. 'So it is here too!' said Mowgli, and he was afraid. 'The feeling has followed me . . . But there is no one here.' The night noises of the marsh went on. But no one spoke to him. His sad feeling grew.

'Surely I have eaten poison,' he said, 'and my strength is going from me. I am afraid — and I have

* feelings, things that we feel, when we are sad, happy, etc.

Go Back to Man!

never been afraid before. Nobody cares. They all sing and shout and fight. They run under the moon. And I am dying here in the marshes, alone.' He was so sorry for himself, he almost cried. 'Afterwards,' he went on, 'they will find me dead, here in the black water . . . No, I will go back to my own Jungle. I will die there. Bagheera will be sorry — if he is not singing and dancing! Perhaps he will cry for me.' A large warm tear fell on his knee. Mowgli was almost glad that he was unhappy.

He looked up and saw a light a long way away. 'There is a star out there, across the marsh,' he said to himself. 'No — it is a light from a man's house!' He ran towards the light. The marsh ended in a wide flat place. The light came from there. 'I will look,' said Mowgli. 'I will see how much the Man Pack has changed.'

Soon he came to a hut. A dog called out, but Mowgli said 'Quiet!' in his wolf-voice. He stopped in front of the hut. 'What am I doing?' he thought. 'What does Mowgli want here?' He rubbed his mouth. He remembered the stones of the Man Pack.

Messua

The hut door opened. A woman looked out into the night. A child cried. The woman said over her shoulder. 'Sleep. Soon it will be morning.'

Mowgli shook like a man in a fever. He knew that voice. He called softly, 'Messua!' in the language of men. He remembered it after all that time. That surprised him.

'Who is it?' called the woman.

'Have you forgotten?' asked Mowgli. There was a dry, tight feeling in his throat. 'It is Nathoo.'

'Come, my son,' said Messua. Mowgli stepped into the light and looked at her. She was older. Her hair was grey. But her eyes and voice were the same.

But Mowgli was not the same. 'My son,' said Messua. She fell down on her knees. 'But you are not my son. You are a god. Ah!' He stood in the red lamp-light. He was tall and strong and beautiful. His long black hair swept down over his shoulders. Messua was right. He looked like a god. The child woke again and cried. Messua spoke softly to him. Still Mowgli stood without moving. He looked round the hut. He remembered everything so well. 'I am not a god,' he said at last. 'I am far from my own hunting ground. I did not know you were here.'

'We went to Khanhiwara,' said Messua. 'The white men agreed to help us. But it took time. At last they went to the village of those — those bad people. But the village was gone.'

'I remember that well,' said Mowgli with a little smile.

'My man found work in the fields here. He worked hard and at last we bought a little land. It is not much — but it is enough for my son and me.'

'Where is your man?' asked Mowgli.

'He died a year ago.'

'And your son?'

'He was born two years ago. If you are a god, ask your friends in the Jungle to take care of him. I want him to be safe there . . . as we were safe that night long ago.' She lifted the child up. He forgot his fear. He reached out towards Mowgli's knife. Very gently, Mowgli pulled the little fingers away. 'And if you are my Nathoo,' went on Messua, 'then *this* is your little brother.'

Mowgli shook his head. 'I have told you. I am not a god. And I am not his brother. And — oh, mother, mother, my heart is heavy.' He put down the child. There were tears in his eyes.

'I am not surprised,' said Messua. 'This is because you have been running about the marshes at night. I am sure you have a fever.' Mowgli smiled at that, nothing in the Jungle ever hurt him. 'I will make a fire, and you must have some warm milk.'

'You are beautiful'

Mowgli sat down with his face in his hands. All kinds of strange new feelings poured over him. He felt weak and a little sick. He drank the warm milk. Messua looked at him with love in her eyes. Was he her son Nathoo from long ago? Or was he a wonderful Jungle god? She did not care. He was there; and she loved him.

'Son,' she said at last, 'you are beautiful!'

'Me?' said Mowgli in surprise. Messua gave a gentle, happy laugh. The look on his face was enough for her. 'I am the first one to tell you, then? That is good. A mother should tell her son these things. Nathoo, you are very beautiful. I have never seen anyone as beautiful as you.'

Mowgli was sleepy after his long run and the warm milk. He lay down. In a minute he was in a deep sleep. Messua covered him with a blanket. She was happy. Like a Jungle animal, Mowgli slept all the next day.

He woke with a jump. The blanket over him made him dream of traps. Messua gave him the evening meal. It was a poor, simple meal. After it Mowgli was still hungry. He wanted to hunt. He also wanted to finish his spring run but the child wanted to sit on his knee. And Messua wanted to comb Mowgli's long blue-black hair. So he sat there patiently. She combed, and sang and talked to him.

The hut door was shut. But Mowgli heard a sound. He knew it well. Messua heard it too. She looked towards the door, and her eyes grew wide with fear. A big grey foot came under the bottom of the door.

'Get out and wait! You did not come when I called,' said Mowgli in Jungle-talk. The grey foot disappeared.

'I will come back'

'Do not — do not bring your servants with you,' said Messua. 'I — we have always lived at peace with the Jungle.'

'It is peace,' said Mowgli. He rose. 'Think of that night on the road to Khanhiwara. There were hundreds of my people all round you. But I see that, although it is spring, some of the Jungle people still remember! Mother, I must go.'

Messua stood back at first. Then she put her arms around Mowgli's neck again and again. 'Come back!' she said softly. 'Come back; I love you. Look, he is sad too.' The child was crying because the man with the shining knife was going away. 'Come back again,' Messua repeated. 'Night or day. This door is never closed to you.'

Mowgli's throat felt tight. 'I will surely come back,' he answered at last.

He went out. 'And now,' he said to the wolf outside. 'Grey Brother. Why didn't all four of you come when I called so long ago?'

'So long ago? It was only last night. I — we — were singing in the Jungle. This is the Time of New Talk. Don't you remember?'

'How can I forget it?'

'And when the songs were finished,' said Grey Brother, 'I followed your trail*. I left the others and followed fast. But, Little Brother, what have you done? Why did you eat and sleep with the Man Pack?'

Mowgli began to run. 'Because you did not come when I called,' he said, and ran faster.

* trail, the marks an animal makes; the path someone takes.

The Door to the Hut Opened.

'And now what?' asked Grey Brother.

Mowgli was just going to answer. Then a girl in a white cloth appeared. She was coming down a path that led from the village. Grey Brother slipped down among the long grass. Mowgli stepped backwards without a sound into a field of tall young corn. He was almost near enough to touch the girl. Then the warm green corn closed like a curtain. And she disappeared like a ghost. The girl gave a little cry. She was sure he was a ghost. Then she gave a deep sigh. Mowgli watched her until she disappeared down the path.

Mowgli must decide

'And now — I do not know,' he said with a sigh. 'Why did you not come when I called?'

'We follow you at all times,' Grey Brother said. He looked ashamed. 'Except — except in the Time of New Talk.'

'And will you follow me to the Man Pack?' Mowgli asked.

'We followed you when the old Pack threw you out. We followed you to the Man Pack. And I followed you tonight, didn't I?'

'Yes, but will you always follow me, Grey Brother?' Grey Brother thought for a second. Then he said, 'Bagheera was right.'

'What did he say?'

'Man goes to Man at last.' Raksha, our mother, said the same. And Kaa the snake too. And he is the wisest of all.'

'What do *you* say, Grey Brother?'

'The men threw you out with hard words. They cut your mouth with their stones. They sent Buldeo to kill you. They wanted to throw you into the Red Flower. You know they are bad and stupid. You let the Jungle into their village. You hate them.'

'But what do you say?' Mowgli repeated.

Grey Brother ran along for a time before he answered. Then he said, 'Man Cub — Master of the Jungle — Brother — it is spring. In the Time of New Talk I forget things for a time. But your trail is my trail. Your home is my home. And your death-fight is my death-fight. My three brothers feel the same. But what

“It’s Time to Go Back.”

Jungle Book Story

will you say to the others?’

‘You are right. I must tell them at once. Go before me. Call everyone to the Rock. I will tell them what is in my heart. But perhaps they will not come. In the Time of New Talk they may forget me. The Jungle is singing and dancing.’

‘You of course, have never forgotten them?’ said Grey Brother sadly. He ran away like the wind. Mowgli followed more slowly. He was deep in thought.

Because it was spring the animals were hunting and fighting, killing and singing. Grey Brother went to them all. He cried, ‘The Master of the Jungle is going back to the Man Pack! Come to the Rock.’ And the happy, excited animals only answered, ‘He will come back soon. Now run and sing with us, Grey Brother.’

‘But he is going back to the Man Pack,’ repeated Grey Brother.

‘Yes, but it is the Time of New Talk. Enjoy it!’ they answered. So Mowgli arrived at the Rock at last. He found only Baloo, the four wolves, and Kaa the snake.

‘So you are here, Man Cub,’ said Kaa. Mowgli threw himself down with his face in his hands.

No need to explain

'Why didn't I die that first night?' sighed Mowgli. 'My strength has left me. Every night and day I hear a foot-step behind me. I turn my head, and there is no one there. I look behind the trees, and no one is there. I call and no one answers. But I feel that someone is there, watching and listening. I lie down, but I do not rest. I run, but it brings me no peace. I bathe, but the water does not make me cool. The Red Flower is in my body. My bones are like water. I want — oh, I do not know what I want!'

'There is no need to explain,' said old Baloo softly. 'I understand. I had to come, sooner or later. Bagheera — where is Bagheera? — he understands too. The Jungle Law is never wrong.'

'And I understand too,' said Kaa. 'Man goes to Man in the end. But the Jungle will not throw you out. You will go because you want to.'

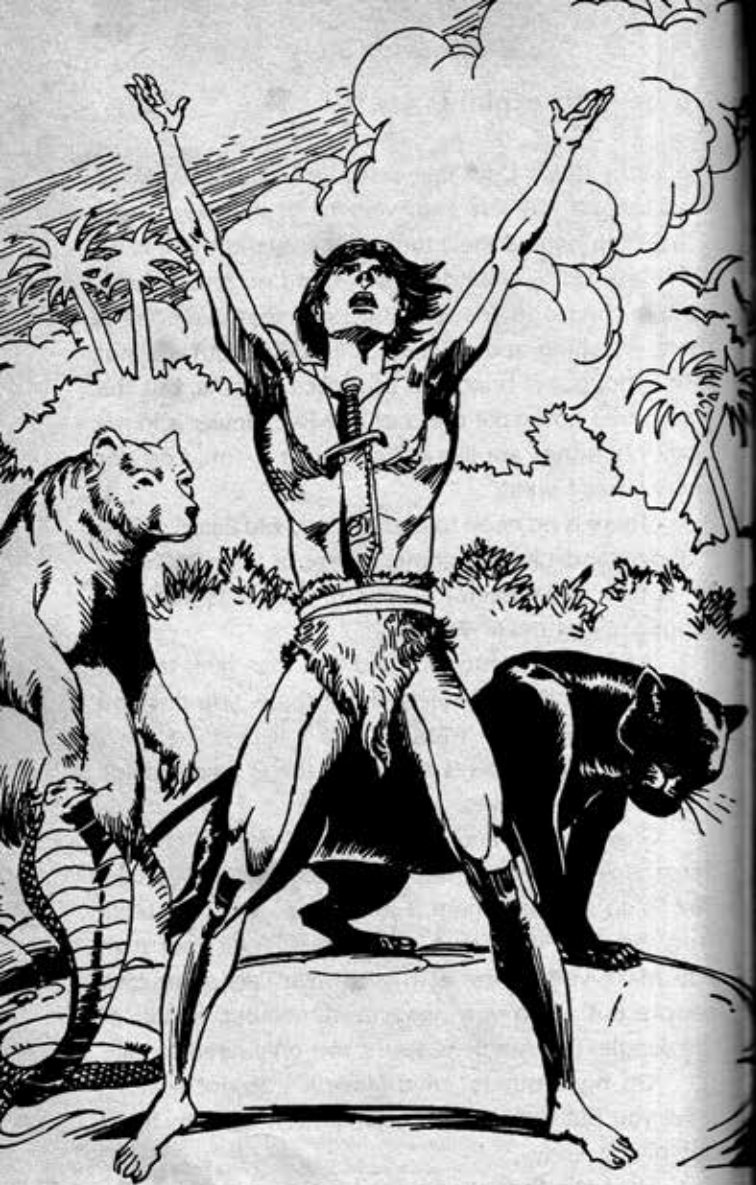
'You will not send me away, then?' said Mowgli with tears in his eyes.

Grey Brother and the other wolves looked very fierce. 'No one can do that while we are alive,' they said. But Baloo stopped them. 'I taught you the Law, Little Frog,' he said. 'It is my turn to speak. Take your own trail. Make your home with your own Pack, your own people. But when you need us, remember, Master of the Jungle. The Jungle is yours. You only need to call.'

'Oh, my brothers,' cried Mowgli. 'I do not want to leave you. But something is calling me. It tears my heart out of my body . . .'

'No, Little Brother, do not be sad,' said Baloo. 'Do

“Oh, My Brothers!”

Jungle Book Story

not feel ashamed. All things come to an end. When the honey is eaten, we leave the empty nest.’

‘When I throw off my old skin,’ said Kaa, ‘I cannot put it on again. It is the Law.’

‘Listen, dearest child,’ said Baloo. ‘Nothing can hold you back. Look up! Who can stop the Master of the Jungle? I saw you playing with your toes over there, long ago. You were just a Little Frog then. Bagheera saw you too. He bought your life with a bull. Now all the others are dead. All the old Pack are dead. Shere Khan is dead. Now the Man Cub does not ask the Pack to accept him. The Master of the Jungle tells them that he is changing his trail and no one can stop him.’

‘But Bagheera, and the bull that bought my life —’ began Mowgli. ‘I would not —’

“Remember, Bagheera Loved You!”

Jungle Book Story

Bagheera pays the price again

Suddenly there was a noise in the bushes below the Rock. Bagheera appeared. ‘Little Frog,’ he said, ‘I am late, and this is why. It was a long hunt, but I killed him at last. He lies dead in the bushes now — a young bull. That bull makes you free, Little Brother.’ He licked Mowgli’s foot. ‘Remember Bagheera loved you,’ he cried. Then he disappeared into the bushes. At the foot of the hill he cried again long and loud, ‘Good hunting on your new trail, Master of the Jungle! Remember, Bagheera loved you.’

‘There,’ said Baloo. ‘Go now. But first come to me, O wise Little Frog, come to me!’ And Mowgli cried and cried. He laid his head on the old bear’s side, while Baloo tried weakly to lick his feet.

‘It is hard to throw off the old skin,’ said Kaa the snake.

‘Soon it will be day,’ said Grey Brother. ‘Where shall we rest today? For, from now on, we must follow new trails.’

And this is the last of the Mowgli stories.

Jungle Book Story

Questions

- 1 -

Mowgli's Brothers

- A. Why did the wolves hate Tabaqui?
- B. Why mustn't the Jungle animals kill Man?
- C. Why didn't the wolves give Mowgli back to the tiger?
- D. Which animals were Mowgli's teachers? And what did each of them teach him?
- E. What could Mowgli do that the wolves could not do?
- F. Why did Bagheera buy Mowgli's life?
- G. What did the animals call fire?
- H. How did Mowgli feel when he cried for the first time?
- I. Pretend you and a friend are Bagheera and Baloo. You are talking about something that Mowgli has done. (You choose). What will you say to each other?

- 2 -

'Tiger! Tiger!'

- A. Who, in the village, saw Mowgli first?
- B. Why was Messua kind to Mowgli?
- C. What did Buldeo say about Shere Khan?
- D. What job did the village people give Mowgli? Was it a hard job?
- E. How did the two wolves help Mowgli to kill Shere Khan?

Jungle Book Story

- F. Why did Buldeo want the tiger skin? And why did Mowgli want it?
- G. What did Buldeo say about Akela? Was it true?

- 3 -

Letting in the Jungle

- A. What did the animals do to Buldeo when he came looking for Mowgli?
- B. Why did Mowgli run back to the village?
- C. Who waited for the crowd in the hut? And who guarded Messua and her husband in the Jungle.
- D. Who helped Mowgli to 'let in the Jungle'?

- 4 -

The Time of New Talk

- A. What did Bagheera do in spring, which surprised Mowgli?
- B. Why didn't Mowgli's friends take any notice of him?
- C. How did Mowgli leave the Pack at last?
- D. Is this a happy or a sad book? Who are you sorry for? Talk about it. Do you think the book has a happy or a sad end?
- E. Describe an animal in the book. Then ask someone else to guess who it is. Do the same with a person in the book. But this time, talk about Mowgli in the way that a person would talk about him. (Buldeo and Messua would say quite different things).

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

မြိုင်ဟေဝန် ဇာတ်လမ်းများ

JUNGLE BOOK STORIES

Retold by Rosemary Border

ဆုထက် မြန်မာပြန်သည်

အခန်း (၁)

မောဂ္ဂလိ၏ ညီအစ်ကိုများ

မခေါ်ဘဲလာသော ညွှန်သည်

နွေးနွေးထွေးထွေးရှိသော တစ်ညနေခင်းတွင် ဖခင်ဝံပုလွေ ကြီးသည် နေ့လည်နေ့ခင်း အနားယူအိပ်စက်နေရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။ မိခင်ဝံပုလွေမကြီးသည် သူမ၏ သားပေါက်လေးကောင်၏ ဘေးတွင် လဲလျောင်းလျက်ရှိ၏။ လရောင်သည် သူတို့၏ ဝှံအတွင်းသို့ တိုင်အောင် လင်းလျက်ရှိသည်။ “သွားဖို့ အချိန်တန်ပြီ” ဟု ဖခင်ဝံပုလွေထီးကြီးက ပြောလိုက်၏။ သူ ဂုမှထွက်မည့် ဆဲဆဲမှာပင် အမြီးရှည်ရှည်နှင့် တိရစ္ဆာန်ငယ်တစ်ကောင်သည် ဝှံသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

“မင်းအတွက် ကံကောင်းပါစေ။ ဆာလောင်နေတဲ့ သူ မုန်းစားတစ်ယောက်အတွက် အရိုးလေးတစ်ချောင်းလောက် ရှိပါသလားခင်ဗျာ” ဟု ယင်းတိရစ္ဆာန်က ဆိုသည်။

ယင်းသည် တောခွေးငယ်တစ်ကောင် ဖြစ်သော တာဘာကွီးဖြစ်သည်။ ဝံပုလွေအားလုံးက တာဘာကွီးအား မုန်းတီးကြ

ပြိုင်ဟောဝန်ဇာတ်လမ်းများ

ပေသည်။ သူသည် တောင်းစားလိုရလျှင် တောင်းစားသူဖြစ်ပြီး တောင်းစားလိုမရလျှင် ခိုးစားသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“လာပြီး ကြည့်လှည့်ချေ။ ဒီမှာ စားစရာ ဘာမှမရှိဘူး”ဟု ဖခင်ဝံပုလွေထီးကြီးက ပြောလိုက်၏။

“ဝံပုလွေတစ်ကောင်အတွက်တော့ စားစရာမဟုတ်ဘူး ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့လို ဆင်းရဲတဲ့သူတစ်ယောက်အတွက်တော့ အရိုးခြောက်တစ်ချောင်းဟာ တကယ်ကောင်းတဲ့ ဟင်းလျာပါပဲ”ဟု တာဘာကွီးက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူသည် ဝူ၏ နောက်ဘက်တွင် အရိုးတစ်ချောင်းကို ရှာတွေ့သွားပြီး အရိုးကို ကိုက်ဝါးနေခဲ့၏။ “ဒီအစာအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ကလေးတွေက ချစ်စရာကလေးတွေပါလား”ဟု တာဘာကွီးက ဆက်ပြောလိုက်၏။

ဤကဲ့သို့ပြောခြင်းသည် ကံမကောင်းသောကိစ္စ ဖြစ်ကြောင်း တာဘာကွီးက သိသည်။ ဖခင် ဝံပုလွေထီးကြီးနှင့် မိခင် ဝံပုလွေမကြီးအား စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ရသည်ကို တာဘာကွီးက သဘောကျသည်။

“ရှီယားခန် သားကောင်ရှာဖို့ ကွင်းပြောင်းလာပြီ။ လာအမဲ လဆိုရင် ဒီတောင်ကုန်းတွေပေါ်မှာ သူ အမဲလိုက်တော့မယ်”ဟု တာဘာကွီးက ပြောပြသည်။

ရှီယားခန်သည် ကျားတစ်ကောင်ဖြစ်၏။ သူသည် မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်အကွာတွင်ရှိသော ပိုင်ဂင်ဂါမြစ်အနီးတွင် နေထိုင်သူဖြစ်ပေသည်။ ဖခင်ဝံပုလွေထီးကြီးသည် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ “သူ ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး။ ဒါက ငါတို့အမဲလိုက်တဲ့မြေ၊ သူက သူပိုင်တဲ့နေရာမှာ ဘာကြောင့် အမဲမလိုက်နိုင်တာလဲ”ဟု ဖခင်ဝံပုလွေထီးကြီးက ပြန်မေးလိုက်၏။

“သူက ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် မရှိတော့ဘူးလေ။ သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး သူခြေထောက်က ကောင်းမှမကောင်းတာ။

အမဲလိုက်ရန်အချိန်ရောက်ပြန်လေပြီ

နွားတွေကို ကိုက်သတ်နေတာကြောင့်ပေါ့ အခုဆို ဝိုင်ဂင်္ဂါကလူတွေ သူ့အပေါ် ဒေါသထွက်နေကြပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ရွာသားတွေရဲ့ နွားတွေကို ခိုးစားဖို့ သူ ဒီကိုရောက်လာမှာပေါ့။ လူတွေက တောထဲမှာ သူ့ကို အမဲလိုက်သလို လိုက်ကြတော့မယ်။ ဒါက ကျွန်မတို့အတွက် ကောင်းလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သို့သော်လည်း ဒီအတွက် ရှိယားခန်ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ရပေမပေ၊ တာဘာကွီး”

“ငါ သူ့ကိုပြောလိုက်ရမလား”ဟု တာဘာကွီးက ခြောက်လိုက်၏။

“ထွက်သွားစမ်း၊ မင်းရဲ့မိတ်ဆွေ ကျားနဲ့အတူ အမဲသွားလိုက်ချေ၊ ဒီတစ်ညအတွက် မင်း ကောင်းကောင်း ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ခဲ့ပြီပဲ”

“ငါ သွားပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အမှန်ပဲ။ မင်း တောအုပ်အောက်ပိုင်းက ရှိယားခန်ရဲ့အသံကို ကြားရမှာပါ”ဟု တာဘာကွီးက ခပ်အေးအေးပင် ပြောလိုက်၏။

ဖခင်ဝံပုလွေထီးကြီးက နားစွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျားတစ်ကောင်၏ ကွဲအက်နေသော ဒေါသသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ သူသည် သားကောင်တစ်ကောင်မျှ ဖမ်းမမိဘဲရှိနေပြီး ယင်းအကြောင်းကို တစ်တောလုံးက သိသွားလျှင်လည်း ဂရုစိုက်သူ မဟုတ်ပေ။

“အလကား တိရစ္ဆာန်၊ ဒီလိုအသံမျိုးနဲ့ ဘာကြောင့် ညဘက်မှာ အမဲလိုက်ရတာလဲ၊ ငါတို့ တောမှာရှိတဲ့ ဒရယ်ဖိုတွေဟာ သူ ဖမ်းစားခဲ့တဲ့ ကျွဲမတွေနဲ့အတူတူလို့များ သူ ထင်နေသလား”

“တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ၊ သူ ဒီနေ့ည ကျွဲတွေ၊ ဒရယ်ဖိုတွေကို အမဲလိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ သူက လူကို အမဲလိုက်နေတာ”ဟု မိခင်ဝံပုလွေမကြီးက ပြောလိုက်၏။

“လူကိုအမဲလိုက်တယ်”ဟု ဖခင်ဝံပုလွေကြီးက တအံ့တဩပြောလိုက်သည်။ သူက သူ၏ ဖြူဖွေးနေသောသွားများပေါ်အောင် ပါးစပ်ကို ဖြိုလိုက်ပြီး “သူက လူကို ဘာကြောင့် စားရမှာလဲ။ နောက်ပြီး ငါတို့ရဲ့ အမဲလိုက်တဲ့မြေမှာ ဘာကြောင့် လာလုပ်ရတာလဲ”

တောတွင်းဥပဒေအရဆိုလျှင် မည်သည့်တိရစ္ဆာန်မှ လူကို မသတ်ကြရပေ။ အကယ်၍ လူကို သတ်ခဲ့မိပါက ကြောက်စရာကောင်းသောကိစ္စများ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ကြောင်း တိရစ္ဆာန်အားလုံးက သိကြပေသည်။ လူဖြူများသည် သေနတ်များနှင့်အတူ ဆင်များဖြင့် ရောက်လာကြမည်။ ရာနှင့်ချီနေသော လူညိုများက မြက်ခြောက်များကို မီးနှင့်တိုက်ကြမည်။ ထိုကိစ္စသည် တောတွင်းရှိ တိရစ္ဆာန်အားလုံးအတွက် ဆိုးဝါးသောကိစ္စများ ဖြစ်ကြပေသည်။

ကျား၏အသံမှာ တဖြည်းဖြည်း ပိုကျယ်လာသည်။ ထို့နောက် သူ၏ဟိန်းဟောက်နေသော အသံသည် နာကြည်းစွာ အော်လိုက်သောအသံသို့ ပြောင်းသွား၏။ “သူ သားကောင်လွတ်သွားတာပဲ။ သူ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ”ဟု မိခင်ဝံပုလွေမကြီးက ပြောလိုက်၏။

“အသုံးမကျတဲ့ တိရစ္ဆာန်၊ ထင်းခုတ်သမားတွေရဲ့ မီးပုံကို တက်နင်းမိပြီ၊ တာဘာကွီးလည်း သူနဲ့အတူ ရှိနေတယ်”ဟု ဖခင် ဝံပုလွေထီးကြီးက ဖြေလိုက်သည်။

လူသားပေါက်ကလေး

“တောင်ကုန်းပေါ်ကို တစ်ခုခုတက်လာနေတယ်။ အသင့် ပြင်ထား” ဟု မိခင်ဝံပုလွေမကြီးက ပြောလိုက်သည်။ ဖခင် ဝံပုလွေထီးကြီးသည် ခုန်အုပ်နိုင်ရန်အတွက် အသင့်ရှိနေပေပြီ။ ထို့နောက် သူက အံ့အားသင့်သွားသဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။ ဂူဝ တွင် အသားညိုညိုနှင့် ကလေးလေးတစ်ယောက် ရောက်နေပေ သည်။ ကလေးသည် လမ်းလျှောက်နိုင်ရုံအရွယ်ပင် ရှိသေး သည်။ သူသည် ဖခင်ဝံပုလွေထီးကြီး၏ မျက်နှာကို သေသေ ချာချာကြည့်လိုက်ပြီး ရယ်မောနေ၏။

“လူဟေ့၊ လူသားပေါက်ကလေး” ဟု ဖခင်ဝံပုလွေထီးကြီး က ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ လူသားပေါက်စကလေးကို မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ဒီကို ခေါ်ခဲ့ပါဦး” ဟု မိခင်ဝံပုလွေမကြီးက ပြောလိုက်သည်။

ဖခင်ဝံပုလွေထီးကြီးသည် ကလေးလေးအား ကိုက်ချိ လိုက်ပြီး မိခင်ဝံပုလွေမကြီးထံ သယ်ယူလာခဲ့သည်။

“ဟာ... ငယ်ငယ်လေးပဲ။ လုံးလုံး မကြောက်ဘူးတော့” ဟု မိခင် ဝံပုလွေမကြီးက ညင်ညင်သာသာ ပြောလိုက်သည်။ လူ သားပေါက်ကလေးသည် ဝံပုလွေပေါက်စကလေးများအားဘေး သို့ တွန်းထုတ်ပစ်နေသည်။ သူ နို့ဆာနေပေပြီ။ “ဟာ... သူ တခြားကလေးတွေနဲ့ နို့စို့နေပြီ၊ ဟုတ်တယ်။ ဒါ လူသားပေါက်စ ကလေးပဲ”

ရုတ်တရက် ဂူတစ်ခုလုံး အမှောင်ကျသွားသည်။ ရှိယား ခန်၏ ကြီးမားသော ခေါင်းကြီးနှင့် ပုခုံးတို့သည် ဂူဝတွင် ပိတ်လျက်ရှိနေ၏။ “ကောင်းသောညနေခင်းပါ ရှိယားခန်၊ ငါ မင်းအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ” ဟု ဖခင်ဝံပုလွေထီးကြီးက

လူသားပေါက်ကလေးပါလာ

မေးလိုက်၏။

“လူသားပေါက်ကလေး ဒီလမ်းအတိုင်း ဝင်သွားတယ်။ လူသားပေါက်ကလေးကို ငါ့ကိုပေးပါ” ဟု ကျားကြီးက ပြောလိုက်၏။

ဂူပေါက်သည် ကျားတစ်ကောင်ဝင်နိုင်ရန်အတွက် ကျဉ်းလွန်းနေကြောင်း ဖခင်ဝံပုလွေထီးကြီးက သိပေသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့အားလုံးသည် လုံခြုံမှုရှိနေပေသည်။ “ဝံပုလွေတွေဟာ လွတ်လပ်တဲ့သူတွေဖြစ်တယ်။ နင့်စကားကို နားထောင်ဖို့ မလိုဘူး ရှိယားခန်၊ လူပေါက်ကလေးကို ငါတို့ပိုင်တယ်။ ငါတို့ သတ်ချင်ရင်သတ်နိုင်တယ်” ဟု ဖခင်ဝံပုလွေထီးကြီးက ပြန်ပြောလိုက်၏။

“တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ ခွေးစုတ်၊ လူသားပေါက်ကို ထုတ်ပေးပါ” ကျား၏ဟိန်းဟောက်သံသည် ဂူတစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွားသည်။ မိခင်ဝံပုလွေမကြီးက ထပြီး ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။ သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် အမှောင်တွင်းတွင် အစိမ်းရောင်လန့်စစ်စင်းပမာ ဝင်းဝင်းတောက်နေပေသည်။

“နားထောင် စမ်း၊ ခြေသုံးချောင်းနဲ့သတ္တဝါ လူသားပေါက်ကလေးကို ငါပိုင်တယ်။ ငါပိုင်တာ သူ မသေစေရဘူး၊ သူ အသက်ရှင်နေရမယ်။ နောက် ဝံပုလွေတွေနဲ့အတူ ပြေးမယ်၊ ဝံပုလွေတွေနဲ့အတူ အမဲလိုက်မယ်၊ အဆုံးကျရင် သူက နင့်ကိုပါ အမဲလိုက်လိမ့် မယ်။ ကဲ... နင့်အမေဆီ နင်ပြန်ပေတော့။ နင့်ရဲ့ မီးလောင်ထား တဲ့ခြေထောက်ပေါ်ရပ်ပြီး သွားပေတော့”

ရှိယားခန်သည် သူမ၏ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးအား မြင်ရသဖြင့် ရုတ်တရက် ကြောက်လန့်သွားမိသည်။ သူက ထွက်သွားရန် လှည့်လိုက်သည်။ “နင်တို့က နင်တို့ ဂူထဲမှာဆိုတော့ ကောင်းကောင်းလုံခြုံနေသေးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူပေါက်ကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး တောကောင်အုပ်စုတစ်ခုလုံး

မိခင်ဝံပုလွေမကြီးက ကျားကြီး၏ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများကိုရင်ဆိုင်လိုက်၏

မြိုင်ဟောဝန်ဇာတ်လမ်းများ

က ဘာပြောမလဲဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ လူပေါက်ကလေးကို ငါပိုင်တာ၊ နောက်ဆုံးကျရင် ငါပဲရမှာပဲ ဟဲ့... သူမိုးတွေ”

မိခင်ဝံပုလွေမကြီးသည် သူမ၏သားငယ်ကလေးများအကြား ပြန်လှဲနေလိုက်သည်။ ဖခင် ဝံပုလွေထီးကြီးကမူ လေးနက်သောအသံဖြင့် “ရှိယားခန်ပြောတာ တစ်ချက်တော့မှန်တယ်။ ငါတို့ သားကောင်အုပ်စုကို လူ ပါက်ကလေးကို ပြထားသင့်တယ်။ နင် သူ့ကိုဆက်ပြီး မွေးထားချင်တုံးပဲလား အမေကြီး” ဟု ပြောလိုက်၏။

“သူ့ကို မွေးမယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်း ညမှာ ရောက်လာပြီး ဆာလည်းဆာနေရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ကြောက်ရွံ့မနေဘူး။ ကြည့်လေ သူက ကျွန်မရဲ့ကလေးတစ်ကောင်ကို တစ်ဖက်ကို တွန်းပို့ထားပြီးပြီ၊ သူ့ကို မွေးမလား၊ ဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ် ကျွန်မ မွေးမယ်။ လှဲနေ ဖားကလေးမောဂ္ဂလီလေး၊ ဒါ မင်းအတွက် ငါပေးတဲ့နာမည်ပဲ။ ဖားကလေး မောဂ္ဂလီ၊ တစ်နေ့ကျရင် မင်း ရှိယားခန်ကိုလိုက်ပြီး သတ်လိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ တောကောင်အုပ်စုက ဘာများပြောမလဲ” ဟု ဖခင်ဝံပုလွေထီးကြီးက မေးလိုက်၏။ “ကျွန်မတို့ ကလေးတွေနဲ့ အတူ သူ့ကို တောကောင်အုပ်စုထဲမှာ ပြမယ်။ နောက် ကျွန်မတို့ ကြည့်ကြတာပေါ့” ဟု မိခင်ဝံပုလွေမကြီးက ပြောလိုက်လေသည်။

ဝံပုလွေလေးဆယ်ကျော်တို့သည် ဝိုင်း၍စုဝေးနေကြ၏

ကောင်းစွာကြည့်ကြလော့၊ အို... ဝံပုလွေအပေါင်းတို့

ဝံပုလွေပေါက်ကလေး လေးကောင် အနည်းငယ်ပြေးလွှား နိုင်သောအရွယ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ဖခင်ဝံပုလွေထီးကြီး နှင့် မိခင်ဝံပုလွေမကြီးသည် သူတို့အား မောဂ္ဂလီနှင့်အတူ ဧရာမ ကျောက်ဆောင်ကြီးရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ ထို နေရာသည် ဝံပုလွေများ စုဝေးတိုင်ပင်ရာ နေရာဖြစ်ပေသည်။ အာကီလာသည် သူတို့အားလုံး၏ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည်။ သူ သည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေပြီး အသက်အရွယ် အမျိုးမျိုးရှိကြသော ဝံပုလွေလေးဆယ်ခန့်သည် အာကီလာ၏ အောက်ဘက်ရှိနေရာတွင် စက်ဝိုင်းပုံ ဖွဲ့ထိုင်လျက် ရှိနေကြ၏။ ဝံပုလွေအကောင်ပေါက်ကလေးများကမူ ဝိုင်းအလယ်တွင် ဆော့ ကစားနေကြပေသည်။ ဝံပုလွေပေါက်ကလေးများအား တစ် ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ဝံပုလွေအုပ်စုအား ထုတ်ပြကြရ၏။ ပြသ တိုင်း ပြသတိုင်း အာကီလာက “သင်တို့ တောတွင်းဥပဒေကို သိကြပေသည်။ ကောင်းစွာကြည့်ကြလော့၊ အို... ဝံပုလွေ အပေါင်းတို့...” ဟု အော်ပြီး ပြောမြဲဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် မောဂ္ဂလီအလှည့် ရောက်လာသည်။ သူက ထိုနေရာတွင် ထိုင်နေပြီး ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောနေသည်။ သူ၏ ခြေချောင်းများဖြင့် ဆော့ကစားနေသည်။ အာကီလာက အော် လိုက်ပြန်သည်။ “ကောင်းစွာကြည့်ကြလော့” ထိုစဉ် ကျောက် ဆောင်၏နောက်ဘက်မှ ရှိယားခန်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာ သည်။ “လူသားပေါက်ကလေးကို ငါပိုင်တယ်။ ငါ့ကို ပေးပါ။ လွတ်လပ်တဲ့သားကောင်တွေက ဘာလုပ်ဖို့ လူသားပေါက် ကလေးကို လိုချင်ရတာလဲ”

အာကီလာကမူ နားရွက်တစ်ချက်ပင် မခတ်ခဲ့ပေ။ “ကောင်းစွာကြည့်ကြလော့၊ အို... ဝံပုလွေအပေါင်းတို့...” သူက ထပ်၍ အော်လိုက်ပြန်သည်။ “ကောင်းစွာကြည့်ကြလော့...”

သားကောင်အုပ်၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ကောင်ကိုင်ထားသော ဝံပုလွေ အာကီလာ

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

ဝံပုလွေငယ်တစ်ကောင်က ရှိယားခန့်၏ မေးခွန်းကိုပင် သံယောင်လိုက်ပြီး အာကီလာအား မေးလိုက်သည်။ “လွတ်လပ် တဲ့သားရဲတွေက ဘာလုပ်ဖို့ လူသားပေါက်ကလေးကို လိုချင်ရ တာလဲ” အခုဆိုလျှင် တောတွင်းဥပဒေက ဤသို့ ဆိုထားပေ သည်။ သားကောင်ပေါက်နှင့်ပတ်သက်၍ အငြင်းပွားစရာ တစ်စုံတစ်ရာ ရှိလာခဲ့လျှင် အုပ်စုအဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက်မှာ သူ့အ တွက် အာမခံရမည်။ ထိုအာမခံသည် သူ၏မိဘများ မဖြစ် စေရ။ “ဒီသားပေါက်ကလေးအတွက် ဘယ်သူ အာမခံမလဲ”ဟု အာကီလာက မေးလိုက်သည်။ အဖြေပေးမည့်သူ ထွက်ပေါ် မလာချေ။ မိခင် ဝံပုလွေမကြီးသည် သူမ၏ဖားငယ်ကလေး၏ အသက်အတွက် တိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားပေပြီ။

အုပ်စု၏ စည်းဝေးပွဲသို့ အဖွဲ့ဝင်မဟုတ်ဘဲ တက်ရောက် ခွင့် ရှိသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်သာ ရှိသည်။ သူကား အညို ရောင်ဝက်ဝံကြီး ဘာလူးဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဝံပုလွေပေါက် ကလေးများအား တောတွင်းဥပဒေကို သင်ကြားပေးသည်။ ယခု ဘာလူးက ဝင်ရောက်ပြောဆိုပေပြီ။

“ငါ လူသားပေါက်ကလေးအတွက် တာဝန်ယူတယ်။ သူ ကို လက်ခံကြပါ။ အို... ဝံပုလွေအပေါင်းတို့၊ အုပ်စုနဲ့အတူ သူ့ကို လှုပ်ရှားနေထိုင်ခွင့် ပြုကြပါ။ ငါ့ကိုယ်တိုင် သူ့ကို သင်ကြားပေး မှာဖြစ်ပါတယ်”ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။

“နောက်တစ်ယောက် လိုသေးတယ်။ ဘာလူးကတော့ အာမခံပြီ။ သူဟာ ဝံပုလွေပေါက်ကလေးတွေအတွက် ငါတို့ရဲ့ ဆရာသမားတစ်ဦးဖြစ်ပေတယ်။ လူသားပေါက်ကလေးအတွက် ဘယ်သူ အာမခံဦးမလဲ”ဟု အာကီလာက ပြောလိုက်၏။

စုဝေးရာကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ဘာလူးနှင့်ဘာကီရာ

ဘာဂီယာက တန်ရာတန်ဖိုးပေးလိုက်ပြီ

အနက်ရောင်သဏ္ဍန်တစ်ခု အုပ်စုဝိုင်းအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ယင်းမှာ သစ်နက်ဘာဂီယာ ဖြစ်ပေသည်။ လူတိုင်းက ဘာဂီယာအား သိကြသည်။ သူသည် သတ္တိရှိသည်။ ဉာဏ်အမျှော်အမြင်ရှိသည်။ ခွန်အားသန်မာသည်။ “အို... အာကီလာ ငါက အုပ်စုရဲ့အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တောတွင်းဥပဒေက ဒီလိုဆိုထားပါတယ် လူသားပေါက်ကလေးရဲ့ အသက်ကို တန်ရာတန်ဖိုးပေးချေပြီး ဝယ်ယူနိုင်တယ်။ ငါ ဒီတန်ဖိုးကို ပေးချေချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိပါတယ်။ သားပေါက်ကလေးက ငယ်လွန်းပြီး မသန်မာသေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုသတ်တာဟာ မှားပါတယ်။ ညက ငါဂျွဲတစ်ကောင်ကို သတ်ခဲ့တယ်။ နင်တို့ လူသားပေါက်ကလေးကို လက်ခံဖို့ သဘောတူရင် အဲဒီဂျွဲကို နင်တို့ကိုပေးမယ်။ နင်တို့ သဘောတူ ကြရဲ့လား”ဟု ဘာဂီယာက ပြောလိုက်လေသည်။

ဝံပုလွေများ ချက်ချင်းတိုင်ပင်ပြောဆိုကြသည်။ “ဘာကြောင့် ငြင်းခုံနေမလဲ” “လူသားပေါက်ကလေးဟာ မကြာခင် သေမှာပဲ” “အခု သူ့ကို အုပ်စုနဲ့အတူ နေထိုင်လှုပ်ရှားခွင့် ပေးလိုက်ပါ” “ကျွဲ ဘယ်မှာလဲ ဘာဂီယာ၊ ငါတို့ သူ့ကို လက်ခံပါပြီ” ထို့နောက် အာကီလာ၏ စူးရှစွာအော်လိုက်သောအသံကြီး ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ “ကောင်းစွာကြည့်ကြလော့၊ ကောင်းစွာကြည့်ကြလော့၊ အို ဝံပုလွေအပေါင်းတို့။”

မောဂ္ဂလီကမူ သူ၏ ခြေချောင်းများနှင့် ထိုးဆွဲကစားနေဆဲဖြစ်သည်။ ဝံပုလွေများသည် တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် သူ့အား လာပြီးကြည့်ကြ၏။ အဆုံးတွင် သူတို့ သည် ကျွဲသေကိုယူရန်အတွက် ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ ယခုအခါတွင် အာကီလာဘာလူး၊ ဘာဂီယာ နှင့် မောဂ္ဂလီ၏ မိသားစုတို့သာ ကျန်ခဲ့ပေတော့သည်။

ဒီလူသားပေါက်ကလေးက နင့်ကိုကြောက်လန့်ပြီး အော်သွားအောင် လုပ်လိမ့်မယ်

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

သူတို့ အားလုံး ရှိယားခန်၏ မကျေမနပ်နှင့် ဒေါသထွက်နေသော ဟိန်းသံကို ကြားနေရဆဲဖြစ်ပေသည်။

“အော်ထားစမ်း ရှိယားခန်၊ တစ်နေ့ကျရင် ဒီလူသား ပေါက်ကလေးက နင့်ကို သတ်လိမ့်မယ်”

“ငါတို့ ကောင်းစွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးပေပြီ။ လူတွေနဲ့ သူတို့ ရဲ့ကလေးတွေဟာ ဉာဏ်ပညာနဲ့ ပြည့်စုံသူတွေဖြစ်တယ်။ တစ်နေ့မှာ သူ့အနေနဲ့ ငါတို့ကို အကူအညီပေးနိုင်ကောင်း ပေးနိုင်ပေလိမ့်မယ်”

“သူ အကူအညီပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အုပ်စုကို အမြဲခေါင်းဆောင်ဖို့အတွက် ဘယ်သူမှ မျှော်လင့်လို့ မရဘူး” ဟု ဘာဂီယာက ပြောလိုက်သည်။

အာကီလာက ဘာမှ မပြောတော့။ သစ်နက်ကြီးပြောသည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း သူ သိပေသည်။ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူတိုင်း၏ဘဝတွင် နေ့တစ်နေ့သည် ရောက်လာမြဲဖြစ်ပေသည်။ ထိုနေ့မှာ အမဲမလိုက်နိုင်သော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့နောက်တွင် အုပ်စုသည် ခေါင်းဆောင်သစ်တစ်ဦးကို ရွေးချယ်ပေမည်။

“သူ့ကို ခေါ်သွားတော့။ နောက် ကောင်းကောင်းသင်ကြားပေးလိုက်ပေတော့” ဟု သူက ဖခင်ဝံပုလွေကြီးအား ပြောလိုက်၏။ ဤသည်ပင် မောဂ္ဂလီတစ်ယောက် ဝံပုလွေအုပ်စုနှင့် ပေါင်းဆုံမိကြပုံ ဖြစ်ပေသည်။

မောဂ္ဂလီ၏ သင်ခန်းစာများ

မောဂ္ဂလီသည် ဝံပုလွေများနှင့်အတူ နေထိုင်သည်မှာ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး ရှိခဲ့ပေပြီ။ ဖခင် ဝံပုလွေကြီးက သူ့အား အမဲလိုက်နည်းသင်ပေးခဲ့သည်။ သူ့အနေနှင့် ပူအိုက်သောအခါတွင် ဖြစ်စေ၊ ညစ်ပေနေသောအခါတွင်ဖြစ်စေ၊ တောတွင်းရှိ ရေကန်တွင် ရေကူးလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပျားရည်သောက်လိုသည့် (ဘာလူးက ပျားရည်ရှာသည့်အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ သူ့အား သင်ကြားထားခဲ့၏) အခါ မျောက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ပင် သစ်ပင်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ တက်တတ်သည်။ ဘာဂီယာက သူ၏ သစ်ပင်တက် သင်ခန်းစာများကို ပထမဆုံးသင်ပေးခဲ့သည်။ လူသားပေါက်ကလေးသည် တော်ပြီး ထက်မြက်သည့် တပည့်တစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ မောဂ္ဂလီသည် အုပ်စု၏အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်အဖြစ် အစည်းအဝေးကျင်းပရာ ကျောက်ဆောင်ကြီးတွင် သူ့နေရာသူ ထိုင်ခွင့်ရှိနေပေပြီ။ ထိုနေရာတွင် ထူးခြားအရေးပါသော ကိစ္စတစ်ရပ်အား သူ တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ သူက မည်သည့်ဝံပုလွေကိုမဆို စိုက်ကြည့်လိုက်ပါက ထိုဝံပုလွေသည် မျက်နှာလွှဲသွားရသည်သာ။ တစ်ခါတစ်ရံ မောဂ္ဂလီသည် အပျော်သဘောဖြင့် ထိုကဲ့သို့ လုပ်ကြည့်တတ်သည်။ အခြားအချိန်များတွင်မူ သူသည် သူ့မိတ်ဆွေဝံပုလွေများ၏ ခြေထောက်တွင် စူးဝင်နေသော ဆူးများအား သူ၏ကျွမ်းကျင်သော လက်များဖြင့် နုတ်ပေးနေကျဖြစ်၏။

မောဂ္ဂလီသည်တစ်ခါတစ်ရံ ညဘက်တွင် တောင်အောက်သို့ ဆင်းသွားတတ်သည်။ သူသည် လူနေတဲများအား စိတ်ဝင်တစား သွားကြည့်သည်။ သို့သော် ဘာလူးနှင့် ဘာဂီယာက သူ့အား လူများနှင့် ခပ်ဝေးဝေးနေရန် သင်ကြားထားခဲ့ကြ၏။

မောဂ္ဂလီသည် ဘာဂီယာနှင့်အတူ တောင်၏အလယ်ပိုင်းနက်ရှိုင်းနေ့ထွေးသောနေရာတွင် အမဲလိုက်ရသည်ကို သဘော

ဂိုးယားခန်ကိုဘယ်တော့မှမယုံလေနဲ့

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

ကျသည်။ “ဖားကလေး၊ နင် ကျွဲမတွေနဲ့ ကျွဲတွေကို ဘယ်တော့မှ အမဲမလိုက်ရဘူး။ ဒီတိရစ္ဆာန်တွေကို လူတွေကပိုင်တာ။ ဒါက တောတွင်းဥပဒေပဲ။ နောက်တစ်ကြောင်းက နင့်အသက်ကို ငါ ကျွဲနဲ့ဝယ်ထားရတာ။ နင် သူတို့ကို သွားထိဖို့မသင့်ဘူး”ဟု ဘာဂီယာက ရှင်းပြခဲ့သည်။ မောဂ္ဂလီသည် ထိုမှာကြားချက်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ခဲ့ပေ။

သို့သော် သူ ကိစ္စတစ်ခုကိုတော့ မေ့လျော့သွားခဲ့သည်။ အင်မတန် အရေးပါသောကိစ္စ ဖြစ်သည်။ “ရိုယားခန်ဟာ နင့်ရဲ့ ရန်သူပဲ”ဟု မိခင်ဝံပုလွေမကြီးက အကြိမ်ပေါင်းများစွာသတိပေး ခဲ့ဖူးသည်။ “တစ်နေ့ကျရင် နင် သူ့ကိုသတ်မှဖြစ်မယ်” ဝံပုလွေ ငယ်များဆိုလျှင် ဤကဲ့သို့ သတိပေးချက်မျိုးအား အမြဲလိုလိုအမှတ်ရနေတတ်သည်။ သို့သော် မောဂ္ဂလီသည် ကလေး လေးသာ ရှိသေးသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် မေ့မေ့လျော့လျော့ပင် ရှိနေခဲ့၏။

ဤဆယ်နှစ်အတွင်း အာကီလာ၏ အသက် ကြီးသထက်ကြီးလာပြီး ခွန်အားမှာလည်း ယုတ်သထက်ယုတ်လာခဲ့သည်။ ရိုယားခန်ကမူ အုပ်စုအတွင်းရှိ ဝံပုလွေငယ် အမြောက်အမြားနှင့်မိတ်ဖွဲ့ထားခဲ့၏။ “နင်တို့ ဘာပြုလို့သေခါနီးဝံပုလွေတစ်ကောင်နဲ့ လူသားပေါက်ကလေးရဲ့ ဦးဆောင်မှုနောက် လိုက်နေရတာလဲ”ဟု ရိုယားခန်က သူတို့အားမေးခဲ့သည်။ “နင်တို့ သူ့ကို မျက်လုံးချင်းဆိုင်ပြီး မကြည့်ရဲဘူးလို့ သူတို့က ပြောနေကြတယ်” ဝံပုလွေငယ်များမှာ ရှက်သွားကြပြီး စိတ်လည်း ဆိုးသွားကြသည်။

ဘာဂီယာတွင် နေရာတိုင်း သတင်းပေးမည့်သူများရှိသည်။ သူသည် ရိုယားခန် အကောက်ကြံနေကြောင်းကို သိသည်။ “ဂရုစိုက်နေပါ၊ ရိုယားခန်က မင်းကို မုန်းနေတာ”ဟု သူက မောဂ္ဂလီအား သတိပေးခဲ့ပေသည်။

မောဂ္ဂလီကမူ ရယ်မောစစ်ခဲ့သည်။ “ကျွန်တော်မှာ ဝံပုလွေအုပ်ရှိတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာလူးရှိတယ်။ ကျွန်တော်မကြောက်ပါဘူး”

ရိုယားခန်သည်တခြားဝံပုလွေများနှင့်မိတ်ဆွေဖွဲ့ခဲ့၏

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

“ညီငယ်လေး၊ ရှိယားခန်ဟာ မင်းရဲ့ရန်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါ ဘယ်နှစ်ခါလောက် ပြောခဲ့ပြီးပြီလဲ”

“အများကြီးပေါ့၊ ကျွန်တော် အိပ်ချင်ပြီ ဘာဂီယာ၊ ရှိယားခန် ကျွန်တော့်ကို နာကျင်အောင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး”ဟု မောဂ္ဂလိက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါ အိပ်ရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး။ ဘာလူးလည်း သိတယ်။ ငါလည်းသိတယ်။ အုပ်စုတစ်ခုလုံးလည်း သိတယ်။ တာဘာကွီးတောင်မှမင်းကို ပြောပြီးပြီပဲ”

“တာဘာကွီးလား၊ မနေ့ကတောင် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာလို့ ကျွန်တော် သူ့အမြီးကို ဆွဲလွှတ်လိုက်သေးတယ်”ဟု မောဂ္ဂလိက ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဒါဟာ မိုက်မဲတာပဲ။ မင်း သူပြောတာ နားထောင်သင့်တယ်။ မျက်လုံးကို ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ထားပါ ညီငယ်လေး။ အာကီလာဟာ သိပ်အိုနေပြီဆိုတာ အမှတ်ရပါ။ သူဟာ ဒရယ်ဖိုတစ်ကောင်ကိုတောင် မသတ်နိုင်တဲ့ နေ့တစ်နေ့ဟာ မကြာခင်ရောက်လာတော့မယ်။ အဲဒီနောက်မှာသူဟာ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဆက်ဖြစ်နေမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ရှိယားခန်က ဝံပုလွေငယ်တွေကို လူသားပေါက်တစ်ယောက်ကို အုပ်စုအတွင်းမှာ နေရာပေးစရာမလိုဘူးလို့ နားသွင်းနေတယ်။ မကြာခင် မင်းဟာ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့မယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့အုပ်စုနဲ့အတူ မနေနိုင်ရမှာလဲ။ ကျွန်တော်က တောထဲမှာ မွေးခဲ့တယ်။ တောတွင်း ဥပဒေကိုလည်း စောင့်ထိန်းတယ်။ အုပ်စုတွင်းက ဝံပုလွေတွေ ရဲ့ ခြေထောက်က ဆူးတွေကိုလည်း နတ်ပေးတယ်။ သူတို့ အားလုံး ကျွန်တော့်ရဲ့ ညီအစ်ကိုစစ်စစ်တွေပဲ”

လည်ပတ်ရာ

“ညီငယ်လေး၊ ငါရဲ့မေးအောက်ကို စမ်းကြည့်စမ်း”ဟု ဘာဂီယာက စိတ်မကောင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။ မောဂ္ဂလိက သစ်နက်ကြီး၏ မေးအောက်သို့ စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အမွှေး တစ်ပင်မှ မပေါက်သောနေရာကို စမ်းမိလိုက်သည်။ “ငါ့မှာ ဒီ အမှတ်ရာရှိနေတာကို ဒီတောထဲက ဘယ်သူမျှ မသိကြဘူး”ဟု ကျားသစ်နက်ကြီးက ပြောပြလိုက်သည်။ “ဒါဟာ လည်ပတ် ကွင်းကြောင့် ထင်ကျန်ခဲ့တဲ့အရာပဲ။ ငါက လူတွေအကြားမှာ မွေးဖွား ကြီးပြင်းလာခဲ့တာ။ ငါ့အဖေက အုန္နိပိုး ဘုရင်ရဲ့ လှောင် အိမ်ထဲမှာ ဆုံးခဲ့ရတာ။ ဒီအကြောင်းကြောင့် ဟိုတစ်ချိန်ကငါ ဟာ မင်းအတွက် တန်ဖိုးပေးလျော်ခဲ့တာပဲ။ ဟုတ်တယ် ငါ လည်းပဲ လူတွေအကြား မွေးဖွားတာ၊ တောဆိုတာကို မမြင်ဖူး ခဲ့ဘူး။ သူတို့က ငါ့ကို လှောင်အိမ်ထဲမှာထည့်ထားပြီးသံခွက်ကြီး နဲ့ အစာကျွေးခဲ့ကြတာ။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ညတစ်ညမှာ ငါဟာ ကျားသစ်နက်ကြီး ဘာဂီယာပဲ ငါဟာ လူတွေရဲ့ ကစားစရာ အရပ် မဟုတ်ဘူးလို့ ငါ စဉ်းစားမိလာတယ်။ ဒါကြောင့်သော့ စုတ်ကို တစ်ချက်တည်း ရိုက်ချိုးလိုက်ပြီး ငါ ထွက်ပြေးခဲ့တာပဲ။ ဒါတွေကြောင့် လူတွေရဲ့သဘောသဘာဝကို သိတဲ့အတွက် ငါဟာ တောထဲ မှာ ကျားထက်ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြစ်လာခဲ့တယ်”

“ဒါ မှန်တယ်၊ တစ်တောလုံး ခင်ဗျားကို ကြောက်ရွံ့ကြ တယ်။ ကျွန်တော်က လွဲရင်ပေါ့”ဟု မောဂ္ဂလိကက ပြန်ပြော လိုက်သည်။

“အို... မင်းက လူသားပေါက်ကလေးကိုးကွ၊ ငါက တော ထဲကို ပြန်လာခဲ့တယ်၊ နောက်တစ်ချိန်ကျရင် မင်းလည်း လူတွေ ဆီကို ပြန်ရမှာပဲ။ ဒီလူတွေဟာ မင်းရဲ့ သွေးချင်းသားချင်းတွေ။ မင်း သူတို့ဆီ သွားသင့်ပါတယ်။ အုပ်စုက မင်းကိုသတ်မပစ်ဘူး

မင်းနဲ့ဆိုင်တဲ့နေရာကိုမင်းပြန်သင့်တာပေါ့

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

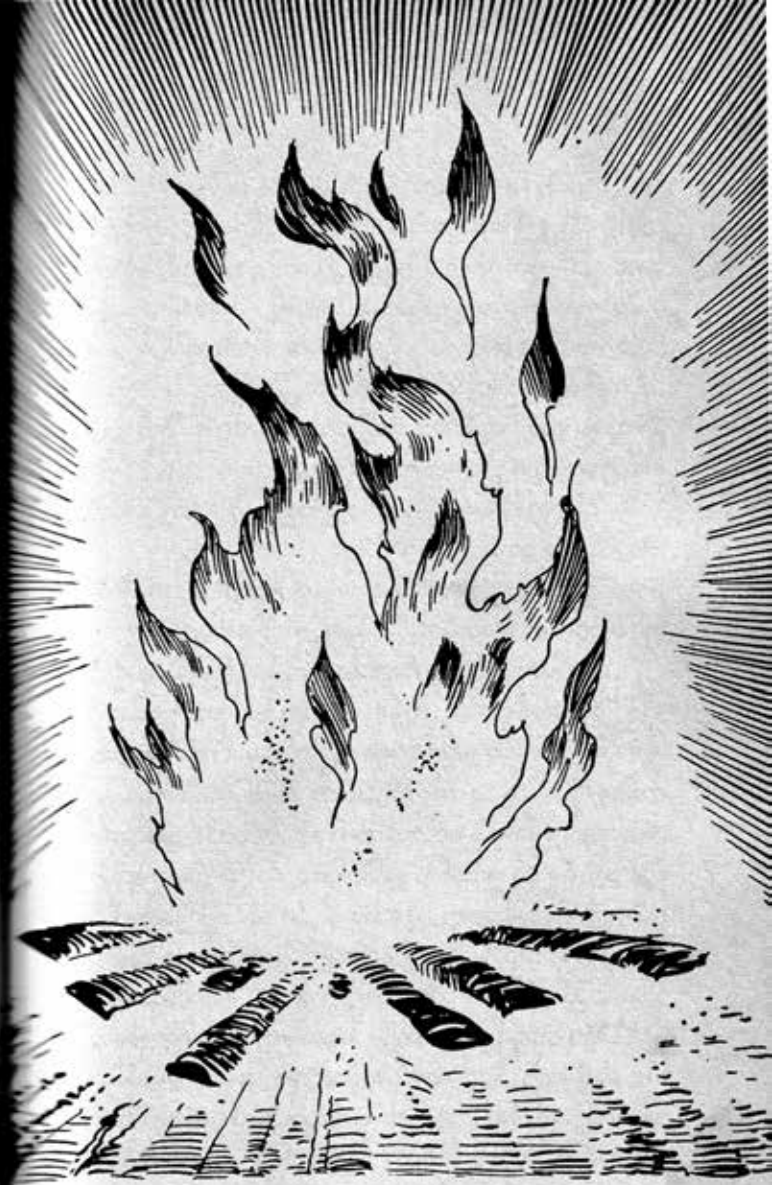
ဆိုရင်ပေါ့လေ”ဟု ဘာဂီယာက ညင်ညင်သာသာပင် ပြောပြလိုက်၏။

“ဒါထက် ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ဘာကြောင့် သတ်ချင်ရတာလဲ”ဟု မောဂ္ဂလိက အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ငါ့ကိုကြည့်လိုက်စမ်း”ဟု ကျားသစ်နက်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။ မောဂ္ဂလိက သစ်နက်ကြီး၏ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းကြီး နှစ်လုံးအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မိနစ်ဝက်အတွင်းမှာပင် သစ်နက်ကြီးသည် မျက်လုံးကို လွှဲဖယ်ပစ်လိုက်ရ၏။ “ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒါကြောင့်ပဲ။ ဘယ်တီရစ္ဆန်မှ မင်းမျက်လုံးနဲ့ ဆိုင်မကြည့်ရဲဘူး။ တခြားသူတွေက မင်းကို အဲဒါကြောင့် မုန်းနေတာ။ မင်းဟာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် သူတို့တွေက မုန်းနေကြတာ”ဟု ဘာဂီယာက ရှင်းပြလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဒါတွေကို မသိခဲ့ဘူး”ဟု မောဂ္ဂလိက စိတ်မကောင်းစွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“တောတွင်းဥပဒေက ဘာဆိုထားသလဲ၊ အရင်ဆုံး သတ်၊ ပြောစရာရှိရင် နောက်မှပြောတဲ့။ မင်းက ဒါကို မကြာခဏမေ့နေတယ်။ ငါပြောမယ် ညီငယ်လေး၊ အာကီလာက တဖြည်း ဖြည်း အိုနေပြီ။ အမဲလိုက်တဲ့အခါတိုင်း သူဟာ ဒရယ်ဖိုကိုသတ်ဖို့ မလွယ်တာ တွေ့လာရတယ်။ သူ သားကောင်ကို မသတ်နိုင်ဘူး ဆိုတာနဲ့ အုပ်စုက သူနဲ့မင်းအပေါ်ကို ဆန့်ကျင်လာမယ် ကျောက်ဆောင်ကြီးမှာ သူတို့ စုဝေးတိုင်ပင်ကြလိမ့်မယ်။ နားထောင် မင်းဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကို ပြောပြမယ်။ လူတွေ နေတဲ့တဲတွေဆီ မင်း မြန်မြန်သွားပြီး နီရဲနေတဲ့ ပန်းတစ်ချို့ ယူလာခဲ့ ပေတော့။ အချိန်ကျလာရင် မင်းမှာ အင်မတန် အားကိုးရတဲ့ မိတ်ဆွေရှိပြီး ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ပန်းနီနီကို သွားယူပေတော့”

ပန်းနီနီဆိုသည်မှာစီးကိုဆိုလိုပေသည်

ပန်းနီနီ

ကျားသစ်နက်ကြီးက မီးကိုပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ တောတွင်းရှိ တိရစ္ဆာန်အားလုံးပင် မီးကို ကြောက်ကြပေသည်။ “အနီရောင်ပန်း ဟုတ်လား၊ ဒီပန်းက ညအခါ တဲအပြင်ဘက်မှာ ပေါက်နေတတ်တယ်။ ကျွန်တော် တချို့ ယူလာခဲ့ပါမယ့်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ပြောတာ သေချာရဲ့လား ဘာဂီယာ” မောဂ္ဂလီက ကျားသစ်နက်ကြီး၏ လှပသောလည်ပင်းအား ဖက်လိုက်ပြီး သူ၏ မျက်လုံးကြီးအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ “ရှိယားခန် ဒါတွေအားလုံးကို လုပ်နေတယ်ဆိုတာ သေချာရဲ့လား”

“ငါ့လှောင်အိမ်က ကျီးသွားတဲ့သော့ကို တိုင်တည်ပြီး ပြောပါတယ်ကွာ၊ သေချာပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် ရှိယားခန်ကို ဒီအတွက် သတ်မယ်” ဟု မောဂ္ဂလီက ပြောလိုက်ပြီး ပြေးထွက်သွားခဲ့သည်။

ဘာဂီယာက သူ ထွက်သွားသည်ကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။ “ရှိယားခန်ရေ နှင့် လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်က ဖားကလေးကို အမဲလိုက်ခဲ့တာဟာ မင်းအတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျစေမယ့်နေ့ တစ်နေ့ပဲဟေ့” ဟု သူက တစ်ကိုယ်တည်း ပြောနေမိ၏။

မောဂ္ဂလီသည် တောထဲကို ဖြတ်ပြေးသည်။ ညနေခင်းတွင် သူ့ဂူရှိရာသို့ ရောက်သွား၏။ ဝံပုလွေပေါက်ကလေးများမှာ ဝူထဲတွင် ရှိမနေကြချေ။ သို့သော် မိခင်ဝံပုလွေမကြီးမှာ ဝူထဲတွင် ရှိနေပေသည်။ သူ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေကြောင်း သူမက သိနေသည်။ “ဘာလဲ လူကလေး” ဟု သူမက မေးလိုက်သည်။

“ရှိယားခန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မဖွယ်မရာ ပြောကြတာတွေပါ။ ကျွန်တော် ဒီည လူတွေရဲ့ရွာနားမှာ အမဲလိုက်မယ်” ဟု သူက ပြောလိုက်၏။ သူ ပြေးထွက်သွားသည်။ နောက် တစ်ခဏတွင် သူ ရပ်လိုက်သည်။ သူ့နားထဲသို့ အသံတစ်သံဝင်လာသည်။ အမဲလိုက်နေသော ဝံပုလွေအုပ်စု၏ အော်ဟစ်သံများ

ဖြစ်သည်။ “အာကီလာ... နင် ဘယ်လောက်သန်မာတယ်ဆိုတာ ငါတို့ကို ပြစမ်းပါ။ သတ်လိုက်စမ်း၊ အာကီလာ” ဟု ဝံပုလွေ များက ပြောလိုက်ကြသည်။ အာကီလာက ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ လွဲသွားသည်။ အာကီလာ၏ သွားများ သားကောင်ကို မမိဘဲ လေကိုသာ ဟပ်မိသောအသံကို မောဂ္ဂလိ ကြားလိုက်ရ ၏။ ဒရယ်ဖိုကြီး လွတ်ပြေးသွားသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။ မောဂ္ဂလိ နောက်ထပ်အသံများကို ထပ်မစောင့်နိုင်တော့။ သူ လူသားရွာသို့ ဦးတည်ပြီး ခပ်သွက်သွက် ဆက်ပြေးသွားခဲ့ သည်။

“ဘာဂီယာပြောတာ မှန်တယ်။ မနက်ဖြန်ဟာ ငါနဲ့ အာကီလာအတွက် သေရေးရှင်ရေး အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ့်နေ့ပဲ” ဟု သူက တွေးနေမိ၏။

သူ တံတစ်တဲသို့ ရောက်သွားပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်း ကြည့်လိုက်သည်။ သူ မီးပုံကို မြင်ရသည်။ မိန်းမတစ်ယောက် က ထင်းချောင်းများအား မီးဖိုထဲ ထည့်ပေးနေ၏။ ချမ်းအေး လှပြီး ညိုပြာသော နံနက်ခင်းတွင် ကလေးတစ်ယောက်သည် အိုးတစ်လုံးကို မယူလာသည်။ သူက အိုးအတွင်း မီးကို ထည့်လိုက်၏။ မီးထည့်ထားသောအိုးအား သူ့ခြံစောင်အောက် တွင် သွင်းလိုက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။

“ဒီလောက်တောင် လွယ်သလား၊ ကလေးတောင်မှ လုပ် နိုင်သေးရင် ကြောက်စရာဘာမှ မရှိဘူး” ဟု မောဂ္ဂလိက စဉ်းစား ကြည့်နေ၏။ သူက ကလေးဆီသွားလိုက်ပြီး အိုးကို ဆွဲယူလိုက် သည်။ ထို့နောက် တောတွင်းသို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။ ကလေး မှာမူ ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ငိုယိုပြီး တဲအတွင်း ပြေးဝင်သွားခဲ့သည်။

မောဂ္ဂလိသည် မြက်ခြောက်များဖြင့် မီးကို ဆက်မွှေးထား လိုက်သည်။ တောင်ပေါ်လမ်းတစ်ဝက်တွင် သူ ဘာဂီယာနှင့် သွားဆုံကြသည်။ “အာကီလာတော့ သူ့ဒရယ်ဖိုကို လွတ်သွားခဲ့

မောဂ္ဂလိကပြုတင်းပေါက်မှချောင်းကြည့်လိုက်၏

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

ပြီ”ဟု သစ်နက်ကြီးက ပြောပြ၏။ “ပြီးခဲ့တဲ့ညက သူတို့က အာကီလာကို သတ်ချင်ကြတာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုလည်း သူတို့က အလိုရှိနေတယ်။ သူတို့တွေ တောင်ပေါ်မှာမင်းကို လိုက်ရှာနေကြပြီ”

“ကျွန်တော် လူတွေရဲ့ တံဆိကိုရောက်နေတာ ကျွန်တော့်မှာအဆင်သင့်ဖြင့်နေပြီ ကြည့်ပါလား” ဟု မောဂ္ဂလိက မီးထည့်ထားသောအိုးကို မြောက်ပြလိုက်သည်။

ကောင်းတယ်ဟေ့ လူတွေကအိုးထဲကို သစ်ကိုင်းခြောက်တွေထည့်ပေးတာ ငါမြင်ဖူးတယ်။ မကြာခင်ဆိုသလိုပဲ အဲဒီသစ်ကိုင်းခြောက်မဖျားမှာ ပန်နီနီကြီး ပွင့်လာတောတာပဲ မင်းမကြောက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မကြောက်ပါဘူး ကျွန်တော်မှတ်မိပြီ အိမ်မက်မဟုတ်ဘူးဆိုရင်ပေါ့၊ ကျွန်တော် ဝံပုလွေတွေဆီကို မရောက်ခင်တုန်းက အဲဒီပန်းနီနီဘေးမှာ ကျွန်တော်လှဲအိပ်နေတာ သိပ်သဘောကျစရာကောင်းတယ်။

ကျောက်ဆောင်မှ အစည်းအဝေး

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး မောဂ္ဂလီသည် ဂူအတွင်းတွင်သာ ထိုင်နေခဲ့ပြီး မီးကိုသာ မပြတ်အောင် မွှေးပေးနေခဲ့၏။ သူသည် ကောင်းစွာ ခြောက်သွေ့နေသော သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ချောင်းကို ရှာတွေ့လေရာ ယင်းအား မီးကျူးကြည့်လိုက်သည်။ မီးစွဲလောင်လေသည်။ ညနေတွင် တာဘာကွီးသည် ဂူသို့ ရောက်လာသည်။ “ကျောက်ဆောင်အစည်းအဝေးက မင်းကို အလိုရှိနေတယ်” ဟု သူက ပြောလိုက်၏။ မောဂ္ဂလီက ရယ်ရုံသာ ရယ်ပြလိုက်သည်။ သူသည် ကျောက်ဆောင်ရှိရာသို့ ရောက်သည်အထိ ရယ်မောမဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေပေသည်။

အာဂီလာသည် ကျောက်ဆောင်ကြီး၏နံဘေးတွင် ဝပ်နေသည်။ ထိုအချက်က အုပ်စုတွင် ယခုအခါ ခေါင်းဆောင်မရှိတော့ကြောင်း ပြသနေပေသည်။ ရှိယားခန်နှင့် သူ၏မိတ်ဆွေ ဝံပုလွေငယ်များသည် ထိုနေရာတွင် ရှိနေကြ၏။ ဘာဂီယာကမူ မောဂ္ဂလီအနီးကပ်ပြီး ဝပ်နေ၏။ မီးထည့်ထားသောအိုးမှာ မောဂ္ဂလီ၏ ဒူးနှစ်ဖက်အကြားတွင် ရှိနေသည်။ လူစုံသောအခါ ရှိယားခန်က စကား စပြောလိုက်သည်။

‘သူ့မှာပြောခွင့်မရှိဘူးမောဂ္ဂလီ ထပြောလိုက် သူကြောက်သွားလိမ့်မယ်’ ဟု ဘာဂီယာက တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

မောဂ္ဂလီက ခုန်ထလိုက်သည်။ “လွတ်လပ်သော ဝံပုလွေအပေါင်းတို့... ရှိယားခန်က အုပ်စုကို ခေါင်းဆောင်နေပြီလား၊ ငါတို့နဲ့ ကျားတစ်ကောင်က ဘာပတ်သက်စရာရှိလို့လဲ”

“ငါ့ကို စကားပြောဖို့ တိုက်တွန်းလို့” ဟု ရှိယားခန်က စပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်သူက တိုက်တွန်းတာလဲ၊ နင်တို့အားလုံး တာဘာကွီးကို သဘောကျကြသလား၊ ဒီ နွားသတ်သမားနောက်ကို ငါတို့အားလုံး လိုက်ကြတော့မှာလား”

လူသားပေါက်အသက်ရှင်နေတာကြာလွန်းလှပြီ

ပြိုင်ဟောဝန်စာတ်လမ်းများ

“တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ လူသားပေါက်ကလေး” ဟူသော အော်သံနှင့် “သူ စကားပြောပါစေ၊ သူက ငါတို့ရဲ့ဥပဒေကိုလိုက် နှာ စောင့်ထိန်းပါတယ်” ဟူသောအော်သံများ ထွက်ပေါ်လာ ခဲ့၏။ အဆုံးတွင် “ဝပုလွေသေကြီး ပြောပါစေ” ဟု အသက်ကြီး သော ဝပုလွေကြီးများက ဝင်၍ အော်ဟစ်လိုက်ရပေသည်။ အုပ်စု၏ ခေါင်းဆောင်သည် သူ၏သားကောင်အား မိအောင်မ ဖမ်းဆီး နိုင်တော့ပါက သူ၏ ကျန်သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး တွင် “ဝပုလွေသေကြီး” ဟု ခေါ်ကြပေတော့သည်။ ကျန် သက်တမ်းတစ်လျှောက် ဟုဆိုရာ၌လည်း သိပ်ကြာလှသည် တော့ မဟုတ်ပါချေ။

အာကီလာက သူ၏ အိုမင်းနွမ်းနယ်နေသော ဦးခေါင်း ကြီးအား ထောင်လိုက်သည်။ “လွတ်လပ်တဲ့ သားရဲအပေါင်းနဲ့ ရှိယားခန်ရဲ့ နောက်လိုက်ခွေးတို့... ငါဟာ နင်တို့ကို နှစ်ပေါင်း များစွာ ခေါင်းဆောင်မှပေးခဲ့တယ်။ တောတွင်းဥပဒေအရ နင်တို့ ငါ့ကို အခု ဒီမှာတင် သတ်နိုင်တယ်။ ဘယ်သူ သတ်မလဲ၊ ဥပဒေ က ထပ်ဆိုထားတာရှိတယ် တစ်ကြိမ်မှာ တစ်ကောင်ပဲ ယှဉ် သတ်ရမယ်”

ဘယ်သူမှ စကားမဟကြတော့ပေ။ အာကီလာသည် ကြောက်စရာကောင်းသော ပြိုင်ဘက်ဖြစ်နေဆဲပင်။ ထို့နောက် ရှိယားခန်က ဟိန်းဟောက်ပြီး ပြောလိုက်ပြန်သည်။ “ဝပုလွေ သေကြီးကို ဘယ်သူက ဂရုစိုက်စရာ ရှိသလဲ။ လူသားပေါက် ကို သတ်ကြ။ လွတ်လပ်သော သားရဲအပေါင်းတို့ အစပထမ ကတည်းက သူဟာ ငါ့ရဲ့အစာဖြစ်တယ်။ သူ့ကို ထုတ်ပေးပါ။ နင်တို့မပေးဘူးဆိုရင် ငါ ဒီမှာအမြဲတမ်း အမဲလိုက်ရလိမ့်မယ်။ ဒါဆို ရင် နင်တို့အတွက် အရိုးတစ်ချောင်းတောင် ငါ ခွဲပေးမှာ မဟုတ် ဘူး။ သူဟာ လူသားဖြစ်တယ်။ လူသားရဲ့ကလေးဖြစ် တယ်။ ငါ သူ့ကို သိပ်မုန်းတယ်”

သူကဘယ်ဥပဒေကိုမှမချိုးဖောက်ခဲ့သေးဘူး

သူ့ကို မောင်းထုတ်ပစ်

ထို့နောက်တွင် အုပ်စု၏တစ်ဝက်ကျော်ကျော်သော ဝံပု
လွေများက “လူ..... လူသား။ ငါတို့နဲ့ လူက ဘာပတ်သက်လို့လဲ၊
သူ့ကို မောင်းထုတ်ပစ်။ သူ့လူတွေ ရှိရာကို သူသွားပါစေ”

“ဒါဟာ ရွာသားတွေက ငါတို့ဘက်လှည့်ပြီး ရန်ပြုလာ
အောင်လား။ အဲသလိုမလုပ်ရဘူး။ ငါ့လက်ကိုအပ်လိုက်ပါ။ သူ
ဟာ လူ၊ နောက်ပြီး ငါတို့ထဲက ဘယ်သူမှ သူ့မျက်လုံးနှင့်ဆိုင်
မကြည့်ရဲကြဘူး” ဟု ရှိယားခန်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

အာကီလာက သူ၏ဦးခေါင်းအား ထောင်လိုက်ပြန်ပြီး
ပြောလိုက်၏။ “သူဟာ ငါတို့စားတဲ့ အစာကိုစားတယ်။ ငါတို့
နဲ့အတူအိပ်တယ်။ ငါတို့နဲ့အတူ အမဲလိုက်တယ်။ သူဟာ တော
တွင်းဥပဒေကို လိုက်နာစောင့်ထိန်းတယ်”

“ငါကလည်း သူ့အသက်ကို ကျွဲတစ်ကောင်နဲ့ ဝယ်ခဲ့တာ
နှင့်တို့က ကျေးကျေးနပ်နပ် လက်ခံခဲ့ပြီးပြီ။ မေ့ကုန်ကြပြီလား”
ဟု ဘာဂီယာက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လူသားပေါက်မှ တောတွင်းသားရဲတွေနဲ့ အတူ
မနေနိုင်ဘူး။ ငါ့ကိုသာ လွှဲပေးပါ” ဟု ရှိယားခန်က တောင်းဆို
လိုက်ပြန်သည်။

“သူဟာ ငါတို့ရဲ့ ညီအစ်ကိုဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်တို့
ထဲက တချို့က သူ့ကို သတ်ချင်နေကြတယ်။ ငါ အသက်ရှင်
လာတာ ကြာလှပြီ။ နင်တို့အတွက် ငါ ရှက်မိတယ်။ ရှိယားခန်
က နင်တို့ကို လူတွေရဲ့နွားတွေသတ်ဖို့ သင်တယ်။ နင်တို့ထဲက
တချို့ဆို အခုကလေးတွေကိုတောင် ခိုးသတ်နေတယ်လို့ သူတို့
က ပြောနေကြပြီ။ ကောင်းပြီ၊ ငါက သေရမယ့်လူဆိုတာ ငါ
သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ငါပြောလိုက်မယ်။ နင်တို့ လူသား
ပေါက်ကလေးကို သူ့နေရာသူ ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်ရင် ငါ နင်တို့နဲ့
တိုက်ဘူး။ ငါ သေရတော့မယ့်အချိန်မှာ ငါ မတိုက်ချင်ဘူး။
အုပ်စုအတွက် အသက်နှစ်ချောင်း၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီထက်ပိုတဲ့

မောဂ္ဂလိက မီးကိုကိုင်၍ရှပ်လိုက်၏

မြိုင်ဟောဝန်ဇာတ်လမ်းများ

အသက်တွေ အချည်းနှီး မသေကျေကြမှာ၊ လက်ခံလိုက်ကြပါ။
အို... ဝံပုလွေအပေါင်းတို့”

“လူသားပေါက်ကို သတ်ပစ်ကြ”ဟု ဝံပုလွေငယ်များက
အော်လိုက်ကြပြန်သည်။ သူတို့သည် ရှိယားခန်ကို ဝန်းရံပြီး
နေရာယူလိုက်ကြ၏။

“က... အခုဆို ကိစ္စက မင်းလက်ထဲရောက်လာပြီ။ ငါတို့
အဖို့ တိုက်ရုံကလွဲပြီး ဘာမျှ လုပ်စရာမရှိတော့ဘူး”ဟု ဘာဂီ
ယာက မောဂ္ဂလီအား တိုးတိုးကပ်ပြောလိုက်၏။

မောဂ္ဂလီက မီးထည့်ထားသောအိုးကို ကိုင်ပြီး မတ်တပ်
ရပ်လိုက်ပြီး သူတို့အားလုံးကို ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။ သို့သော်
သူ၏ နှလုံးသားတွင်မူ ဒေါသနှင့်အတူ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းနေမိ
၏။ “ နင်တို့နားထောင်ကြစမ်း၊ ဒီနေ့ညမှာ ငါဟာ လူသားတစ်
ယောက်လို့ နင်တို့အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြောခဲ့ကြတယ်။ကောင်း
ပြီ ..ဒါဆို ငါဟာ လူသားပဲ။ ဒါကြောင့် နင်တို့ကို ငါ့ရဲ့ညီအစ်ကို
တွေလို့ ဆက်ခေါ်စရာမလိုတော့ဘူး။ ငါက နင်တို့ကို တောခွေး
တွေလို့ပဲခေါ်မယ်။ ဒါကလူတွေက နင်တို့ ကိုပေးထားတဲ့
နာမည်ပဲ။ နောက် ငါပြောတဲ့ အတိုင်း နင်တို့လုပ်ရမယ်။ ဒါမှမ
ဟုတ်ရင် ဟောဒီဟာကို ငါ အသုံးချရလိမ့် မယ်” ဟု သူကအော်
ပြောလိုက်ပြီး မီးထည့်ထားသောအိုးအား မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်ချ
လိုက်သည်။ မြက်ခြောက်များသည် မီးစွဲလောင်လာပြီး ဝံပုလွေ
အားလုံးမှာ ကြောက်လန့်ပြီး နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်သွားကြ၏။

မောဂ္ဂလီက သစ်ကိုင်းခြောက်အား မီးအတွင်း ထိုးထည့်
လိုက်၏။ ထို့နောက် မီးစွဲနေသော သစ်ကိုင်းခြောက်အား သူ၏
ဦးခေါင်းထက်တွင် ဝှေ့ရမ်းပြလိုက်၏။

“မင်းဟာ အရှင်သခင်ပဲ။ အာကီလာရဲ့ အသက်ကို ကယ်
ပါ။ သူဟာ မင်းရဲ့ ထာဝရမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ”ဟု ဘာ
ဂီယာက တိုးတိုးပြောလိုက်ပြန်သည်။

မီးတောက်ဝုန်းကနဲထထောက်သွား၏

ရီယားခန် ကြောက်ရွံ့သွားပြီ

“ကောင်းပါပြီ”ဟု မောဂ္ဂလိက ပြောဆိုပြီး သူက ဖြည်းဖြည်း လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ “နင်တို့တွေဟာ တောခွေးတွေဆို တာ ငါ သိရပြီ။ ငါ နင်တို့ကို ထားခဲ့ပြီး ငါ့လူတွေဆီကို သွားတော့မယ်။ တကယ်လို့ သူတို့သာ ငါ့လူတွေဆိုရင်တော့ ဟာ ငါ့အတွက်တော့ စခန်းသိမ်းသွားပြီ။ ငါ နင်တို့အားလုံးကို မေ့ထားရမယ်။ နင်တို့ ငါ့အပေါ် အကြင်နာတရား ခေါင်းပါးခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ နင်တို့အပေါ် အကြင်နာတရား ထားပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တစ်ချိန်က နင်တို့ဟာ ငါ့ရဲ့ညီအစ်ကိုတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြလို့ပဲ။ ငါ လူတွေကို ဦးဆောင်ပြီး နင်တို့ကို လာနှောင့်ယှက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့အကြားမှာ တိုက်စရာ၊ ခိုက်စရာ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါမသွားခင် တစ်ခုတော့ ငါ လုပ်ရမယ်” သူက ရီယားခန်ဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်ပြီး ကျားကြီး၏ မေးရိုးအောက်မှ လည်ဆံမွှေးကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ “ထစမ်း ခွေးအ၊ နင့်ရဲ့သခင် စကားပြောနေတဲ့ အခါ ထနေစမ်း၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် နင့်ကို မီးရှို့ပစ်လိုက်မယ်”

ရီယားခန်၏ နားရွက်နှစ်ဖက်မှာ ခေါင်းနောက်ကပ်သွားသည်။ သူက သူ့မျက်လုံးကို ပိတ်ထားလိုက်၏။ မီးတောက်နေသော သစ်ကိုင်းခြောက်သည် သူ့အနီး ဝဲနေပေသည်။

“ဒီ နွားသတ်သမားက ငါ့ကို သတ်မယ်လို့ပြောနေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ ပေါက်စလေးဘဝတုန်းက သူ့မသတ်ခဲ့ရတဲ့အတွက်တဲ့။ ကောင်းပြီ၊ လူတွေက ခွေးအတွေ့ကို လုပ်တာ ဒီလိုကွ၊ ငါတို့က ခွေးတွေကို ဒီလိုရိုက်တယ်။ နင် လှုပ်ရဲလှုပ်ကြည့်၊ နင်လည်ချောင်းထဲ ဒီပန်းနီနီကို ထိုးထည့်ပစ်လိုက်မယ်” သူက ရီယားခန်အား မီးတောက်နေသော သစ်ကိုင်းဖြင့် ခေါင်းပေါ်သို့ ရိုက်ချလိုက်၏။ ကျားသည် ကြောက်ရွံ့

ငါတို့အိမ်ပြန်ကြမယ်

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

မူဖြင့် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်၏။ “ဖိုး... မီးမြိုက်ထားတဲ့ တောကြောင် ထွက်သွားစမ်း၊ ဒါပေမဲ့ မှတ်ထား၊ နောက်တစ်ခါ ငါ ကျောက်ဆောင်ကိုလာရင် ရှိယားခန်ရဲ့အရေခွံကို ငါနဲ့အတူ ယူလာခဲ့မယ်”

“ကဲ... အခု အာကီလာဟာ လွတ်လပ်သွားပြီ။ နင်တို့ သူ့ကိုမသတ်ရဘူး။ ငါဟာ နင်တို့ရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် နင်တို့ မသတ်ရဘူးလို့ ငါပြောတယ်။ ကဲ... တော ခွေးတွေသွားကြစမ်း” မောဂ္ဂလီက မီးစွဲနေသော သစ်ကိုင်းဖြင့် ဝံပုလွေများကို ရိုက်ထုတ်လိုက်၏။ သူတို့ ကြောက်ကြောက် ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ထွက်ပြေးကြလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အာကီလာ၊ ဘာဂီယာနှင့် ဝံပုလွေဆယ်ကောင်လောက်သာ ကျန်ခဲ့တော့ သည်။ သူတို့သည် အမြဲလိုလို မောဂ္ဂလီဘက်မှ ရပ်တည်ခဲ့ကြ သူများ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့နောက် မောဂ္ဂလီ၏ရင်တွင်း၌ နာ ကြည်းစရာအကြောင်း ပေါ်ပေါက်လာပေသည်။ သူက ငိုပြီးရင်း ငိုနေမိပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် ဆားငန်ရေတို့သည် သူ့မျက်နှာ ပေါ်သို့ စီးကျလာကြသည်။

“ဒါက ဘာလဲ၊ ငါ တောကို စွန့်မသွားချင်ဘူး။ ငါ ဘာ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ မသိတော့ဘူး။ ငါ သေတော့မှာလား ဘာဂီယာ” ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ညီငယ်လေး၊ ဒါတွေက မျက်ရည်တွေပါ။ လူတွေငိုရင် ဒီလိုပဲ ကျတတ်တယ်။ အခုဆို မင်း ဟာ လူသားပဲ ဆိုတာ ငါတို့ သိကြပြီ မောဂ္ဂလီ။ မင်း အကောင် ပေါက်ကလေး ဆက်ဖြစ်နေမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ သူတို့ကို ပစ်ထားလိုက်ပါ တော့ မောဂ္ဂလီ၊ ဒါတွေက မျက်ရည်တွေပါ” သို့ဖြင့် မောဂ္ဂလီ သည် သူ၏ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ထိုင်ပြီး ငိုနေမိပေသည်။

“ကဲ... ငါ လူတွေဆီသွားပါတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ပထမ ဆုံး ငါ့အမေကို သွားနှုတ်ဆက်ရမယ်” ဟု သူက နောက်ဆုံးတွင်

သူသည်ကျောက်သားလွင်ပြင်ကို ဖြတ်ကျော်လိုက်ရာ

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

ပြောလိုက်သည်။ သူ ဝူရီရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဝူတွင်
ဝံပုလွေမကြီး၏ ပုခုံးပေါ်မှိုပြီး ငိုချလိုက်သည်။ သူမ၏ ဝံပုလွေ
ပေါက်ကလေးများမှာလည်း ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေကြသည်။

“နင်တို့ ငါ့ကို မမေ့ကြပါနဲ့” ဟု မောဂ္ဂလိက ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ နင် လူကြီးဖြစ်လာရင်တောင်
ခြွေကို လာခဲ့ပါ။ ငါတို့ စကားပြောကြရတာပေါ့။ ညဘက်မှာ
ငါတို့ နင်နဲ့အတူ လာပြီး ကစားကြတာပေါ့” ဟု ဝံပုလွေပေါက်
ကလေးများက ပြောကြသည်။

“မကြာခင် လာခဲ့ဦး၊ အမျှော်အမြင်ရှိတဲ့ ဖားကလေး၊
မကြာခင် နောက်တစ်ခါလာခဲ့ပါဦး” ဟု ဖခင်ဝံပုလွေကြီးက မှာ
လိုက်သည်။

“မကြာခင်လာခဲ့ဦး ငါ့သားကလေး၊ နားထောင်စမ်း
ကလေး ငါ မင်းကို အားလုံးထဲမှာ အချစ်ဆုံးပါ” ဟု မိခင်
ဝံပုလွေမကြီးက ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် လာခဲ့ပါမယ်။ နောက် ကျွန်တော်လာရင်
ရှိယားခန်ရဲ့ အရေခွံကို ယူလာမဲမယ် ကျွန်တော့်ကို မေ့မသွားရ
အောင် သူ့အရေခွံကို ကျောက်ဆောင်ပေါ် တင်ထားခဲ့ပါမယ်”

ထို့နောက် မောဂ္ဂလိသည် ထိုဆန်းပြားသော လူဟုဆိုသူ
များနှင့် တွေ့ဆုံရန် တောင်အောက်သို့ တစ်ယောက်တည်း
ဆင်းသွားခဲ့သည်။

လူဆိုသောသူများသည် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးမရှိကြချေ

အခန်း (၂)

ကျားဟော့၊ ကျား

မောဂ္ဂလိတစ်ယောက် ရွာသို့ရောက်ပြီ။

သို့ဖြင့် မောဂ္ဂလိသည် အုပ်စုနှင့် အချင်းများ တိုက်ခိုက်ပြီးနောက်
 ဝံပုလွေဂူမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ သူသည် လူသားများနေထိုင်
 ရာ ကွင်းပြင်များဆီသို့ ဆင်းချလာခဲ့သည်။ သို့သော် တောနှင့်
 အလွန်နီးသောနေရာ ဖြစ်သဖြင့် သူသည် ထိုကွင်းပြင်များတွင်
 မရပ်နားဘဲ ဆက်သွားခဲ့သည်။ သူ ခပ်သွက်သွက်ဖြင့်မိုင်နှစ်
 ဆယ်နီးပါး ဆက်သွားခဲ့၏။ အဆုံးတွင် သူမသိသောနေရာ
 တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင် ပြေပြစ်သော
 မြေပြင်ရှိပြီး ကျွဲနှင့် ကျွဲမများ အစာစားလျက်ရှိနေကြသည်။
 လူငယ်ကလေးသည် မြက်စားနေသော တိရစ္ဆာန်အုပ်နောက်မှ
 လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ မောဂ္ဂလိအား တွေ့မြင်သွားသော
 အခါ အော်ပြီး ထွက်ပြေးသွားကြ၏။ သူက ရွာဂိတ်ဝဆီသို့
 ဦးတည်ပြီး သွားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူသည် ဆာလောင်
 နေပေပြီ။ ညတိုင်းပင် ရွာသူ၊ ရွာသားများသည် ဆူးခက်ကြီး

ကောင်လေးကိုနှင့်အိမ်ခေါ်သွားပေတော့

များပါသော ချုပ်များအား ရွာထိပ်တံခါးဝရှေ့တွင် ချထားမြဲ ဖြစ်သည်။ ရွာအတွင်းသို့ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ မဝင်နိုင်အောင် ဖြစ်သည်။ မောဂ္ဂလိက ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်ပြီး ပြုံးလိုက်မိ သည်။ “ဒါဆို လူတွေလည်း တောထဲကသတ္တဝါတွေကိုကြောက် ကြတာပဲ” သူက ဂိတ်ဝနားတွင် ထိုင်ချလိုက်၏။ လူတစ် ယောက်ထွက်လာသည်။ မောဂ္ဂလိက မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး သူ၏ပါးစပ်အား လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။ ထိုလူသည် ရွာ လမ်းတစ်လျှောက် ပြေးသွားသည်။ “ဘုန်းတော်ကြီးကို ခေါ် လိုက်ပါ”ဟု သူက အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ထွက်လာသည်။ သူသည် အဖြူရောင် ဝတ်ထားသော လူဝကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ သူက ဂိတ်ဝသို့ ရောက်လာသည်။ သူနှင့်အတူ လူအုပ်ကြီးလည်း ရောက်ရှိလာ သည်။ သူတို့အားလုံးသည် မောဂ္ဂလိအား လက်ညှိုးတထိုးထိုး ဖြင့် အော်လိုက် ပြောလိုက် လုပ်နေကြပေသည်။

“ရူးလိုက်တဲ့လူတွေ၊ မျောက်တွေကျနေတာပဲ”ဟု မောဂ္ဂလိ က တွေးနေမိ၏။

“မကြောက်ကြပါနဲ့၊ ဒီကလေးဟာ ဝံပုလွေတွေနဲ့ နေထိုင် လာခဲ့တာပါ။ သူ့ရဲ့လက်နဲ့ ခြေထောက်တွေမှာ ဝံပုလွေကိုက် ရာတွေကို ကြည့်ကြပါလား”ဟု ဘုန်းတော်ကြီးက အော်ပြီး ရှင်း ပြလိုက်သည်။ မောဂ္ဂလိက အံ့အားတသင့်ဖြင့် ကိုက်ရာများကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဝံပုလွေပေါက်ကလေးများသည် ကစားကြစဉ် တွင် မောဂ္ဂလိအား မကြာမကြာ ကိုက်ခဲ ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် နာကျင်အောင် ကိုက်ခဲ ခဲ့ကြခြင်း မဟုတ်ပေ။ ယခင်ကမူ ဒီလို အကြောင်းမျိုး သူမစဉ်းစားခဲ့ဘူးပေ။

“ဟာ... ဝံပုလွေကိုက်ရာတွေ သနားစရာကလေး၊ သူက ချစ်စရာယောက်ျားကလေးဟေ့။ မက်ဆူဝါးရေ သူက နင့် ကလေးနဲ့တူလိုက်တာ”ဟု မိန်းမတချို့က ပြောလိုက်ကြသည်။

“ဒါ ကျားချီသွားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပဲ”ဟု နောက် မိန်းမတစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။ သူမက မောဂ္ဂလိအား သေသေချာချာကြည့်လိုက်သည်။ “သူဟာ ငါ့သားကလေး အတိုင်းပဲ”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ပါးနပ်သောသူဖြစ်သည်။ မက်ဆူဝါး သည် ရွာရှိ အချမ်းသာဆုံး သူဌေးဖြစ်သူ၏ဇနီးဖြစ်ကြောင်း သူ သိပေသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် ကောင်းကင်အား ခဏမော့ ကြည့်နေလိုက်ပြီး အလေးအနက်ပြုရမည့်အသံဖြင့် ပြောလိုက် လေသည်။ “တောတွင်းက သင့်ရဲ့သားကို ယူဆောင်သွားခဲ့ပေ တယ်။ တောတွင်းကပဲ သင့်သားအား ပြန်လည်ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ ပေပြီ။ လူကလေးကို သင့်ရဲ့အိမ်ကို ခေါ်သွားလော့။ ဘုရား သခင်ရဲ့ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အောက်မေ့သတိရလော့”

“ဒါဟာ ငါ ဝံပုလွေအုပ်စုကို ပထမဆုံးရောက်တဲ့ညက အတိုင်းပဲ။ အေးလေ ငါဟာ လူဖြစ်တယ်ဆိုရင်တော့ သူတို့ ငါ့ကို လက်သင့်ခံအောင် လုပ်ရမှာပဲ”ဟု မောဂ္ဂလိက တစ်ကိုယ် တည်း တွေးနေမိသည်။

ငါ့ကို မှတ်မိခဲ့လား

အမျိုးသမီးကြီးက မောဂ္ဂလီအား သူမ၏တံသို့ ဦးဆောင်
ခေါ်သွားခဲ့သည်။ သူမက သူ့အား နို့နှင့်ပေါင်မုန့်ကို ကျွေး
သည်။ ထို့နောက် သူမသည် သူ၏မျက်လုံးများအား စိုက်ကြည့်
နေ၏။ “နာတူး... အို နာတူးလေး၊ ငါ့ကို မှတ်မိလား။ နင့်ရဲ့
ဖိနပ်အသစ်ကလေးကိုကော မှတ်မိသေးရဲ့လား။ ဟိုတုန်းက
လေ” သူမက သူ၏ခြေထောက်များအား စမ်းကြည့်လိုက်သည်။
ခြေထောက်အသားများမှာ အရိုးပမာ မာကြောလှသည်။ “မဟုတ်
သေးဘူး။ ဒီခြေထောက်တွေဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ဖိနပ်စီးခဲ့
ပုံမရဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း နင်ဟာ နာတူးနဲ့ အတော်တူတယ်။
နင် ငါ့သားလေးဖြစ်မှာပါ” ဟု သူမက စိတ်မကောင်းစွာ ပြောနေ
မိသည်။

မောဂ္ဂလီမှာ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေမိသည်။ သူမ
၏စကားကိုလည်း နားမလည်ပေ။ “အင်းလေ... ငါ လေ့လာ
သင်ကြားရမှာပဲ” ဟု သူက စဉ်းစားနေသည်။ သူ မောဂ္ဂလီလေး
ဘဝက တောတွင်းသားရဲအားလုံး၏ အော်သံကို လေ့လာသင်
ယူခဲ့ရပေသည်။ ယခုဆိုလျှင် လူသားတို့၏ ဘာသာစကားကို
စတင်သင်ယူရပေမည်။ ညမတိုင်မီမှာပင် တဲအတွင်းရှိ အမည်
တော်တော်များများကို သူ သိသွားခဲ့ပေသည်။

အိပ်ရာဝင်ချိန်ရောက်သောအခါ မောဂ္ဂလီသည် တဲ
အတွင်းတွင် မအိပ်ချင်ပေ။ မာဆူဝါးက တံခါးအား ပိတ်လိုက်
သောအခါ သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်ထွက်လိုက်သည်။
“သူ့ကို အပြင်မှာပဲ အိပ်ပါစေ” ဟု မာဆူဝါး၏ခင်ပွန်းက ဝင်
ပြောလိုက်သည်။ “အရင်က သူ အိပ်ရာနဲ့ဘာနဲ့ မအိပ်ခဲ့ဖူးဘူး
ဆိုတာ သတိရဦးမှပေါ့။ ဘုရားသခင်က သူ့ကို ငါတို့ဆီ
လွှတ်လိုက်တာဆိုရင် သူ ထွက်ပြေးမှာမဟုတ်ပါဘူး။”

အစစအရာရာပင်အခေါ်အဝေါ်များကိုသူလေ့လာခဲ့ရ၏

သို့ဖြင့် မောဂုလိသည် လယ်ကွင်းအစွန်ရှိ မြက်ပင်ရှည်ကြီးများအတွင်းတွင် လှဲအိပ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ မျက်လုံးကို မပိတ်လိုက်သေးခင်မှာပင် နူးညံ့သောနာခေါင်းတစ်ခုက သူ့အား လာတို့လိုက်ပေသည်။

“ဟား... ငါ နင့်နောက်က မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်လိုက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပဲ အဖတ်တင်တယ်။ ဖွီး... နင့်ကိုယ်မှာ မီးခိုးခော်နဲ့ နွားစော်နဲ့နေပြီ။ မင်းက လူတွေအတိုင်းပဲကိုးကွ။ ထစမ်းပါဦးညီလေးရ၊ ငါ မင်းကို ပြောစရာသတင်းရှိတယ်” ဟု မီးခိုးရောင် ဝံပုလွေက ပြောလိုက်သည်။ (သူသည် မိခင်ဝံပုလွေမကြီး၏ သားများအနက် အကြီးဆုံးသားဖြစ်သည်။)

“တောထဲမှာ အားလုံးနေထိုင်ကောင်းကြရဲ့လား” ဟု မောဂုလိက မေးလိုက်ပြီး သူ၏လက်ဖြင့် ဝံပုလွေကြီး၏လည်ပင်းကို ဖက်ထားလိုက်သည်။

“မင်း မီးနဲ့ရှိလိုက်တဲ့ ဝံပုလွေတွေကလွဲရင် ကျန် အားလုံးနေကောင်းကြပါတယ်။ ကဲ... နားထောင်ပါဦး။ ရှိယားခန်တစ်ကောင်လည်း အဝေးကိုထွက်သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့မီးလောင်သွားတဲ့ အမွှေးတွေ ပြန်ပေါက်လာရင် နင့်ကို လာသတ်လိမ့်မယ်”

“ငါတို့ ဒီကိစ္စကို ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ အစ်ကိုကြီး ဒီသတင်းကို ယူလာပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အမြဲ အဲဒီလိုပဲ လုပ်ပေးစေချင်ပါတယ်”

“နင်ဟာ ဝံပုလွေတစ်ကောင် ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မမေ့ဘူး မဟုတ်လား၊ လူတွေက နင့်ကို ဒီလိုမေ့သွားအောင် မလုပ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား” ဟု မီးခိုးရောင်ဝံပုလွေကြီးက ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး၊ ဂုမှာရှိတဲ့သူတိုင်းနဲ့ အစ်ကိုကြီးကိုချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အမြဲသတိရနေမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို အုပ်စုကနေ မောင်းထုတ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကိုလည်း အမှတ်ရနေမှာပါ”

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

“လူတွေကလည်း နင့်ကို သူတို့အုပ်စုထဲက မောင်းထုတ်ချင် မောင်းထုတ်ပစ်မှာ။ လူဟာလူပဲပဲ ညီလေးရေ။ သူတို့ ပြောတာဆိုတာတွေက ကန်ထဲကဖားတွေ အော်သလိုပဲ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ကွ။ ငါ ဒီကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်လာခဲ့ဦးမယ်။ သတင်းတွေလည်း ယူလာခဲ့မယ်။ ဒီလယ်ကွင်းအစွန်က ဝါးတောထဲကနေ ငါ စောင့်နေမယ်”

ထိုညမှနောက်ပိုင်း သုံးလကြာမြင့်သည်အထိ မောဂ္ဂလီသည် ရွာမှထွက်သွားလေ့ သိပ်မရှိပေ။ သူ့တွင် လူတို့၏စကားနှင့် အလေ့အထအား လေ့လာသင်ယူခြင်းအလုပ်ဖြင့် မအားနိုင်အောင် ရှိနေ၏။ ပထမဆုံး သူ အဝတ်အစားဝတ်ဆင်ရသည်။ ဒါကို သူ မုန်းလှသည်။ ပြီးနောက် သူ ငွေကြေးကိစ္စကို လေ့လာရသည်။ သူက ဒါတွေကို လုံးလုံး နားမလည်ပေ။ နောက် ရွာမှကလေးများက သူ့အား စိတ်ဆိုးအောင် စကြသည်။ သို့တိုင် တောတွင်းဥပဒေက အားလုံးအား စိတ်ရှည်ရန် သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ကလေးများအတွက် ကံကောင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ မောဂ္ဂလီအား လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့် လှောင်ပြောင် ရယ်မောကြသောအခါ သူသည် သူတို့အား အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်ချင်စိတ်ပေါက်နေမိပေသည်။

သူ ဘယ်လောက်သန်မာသည်ကို သူတို့ မသိပေ။ တောထဲတွင်မူ သူသည် အခြားတိရိစ္ဆာန်များနှင့်ယှဉ်လျှင် အားနည်းသူဖြစ်သည်။ သို့သော် ရွာတွင်မူ လူတိုင်းက ‘ပုံပလွေကောင်လေးက ကျွဲတစ်ကောင်လို သန်မာတယ်’ ဟု ပြောနေကြပေသည်။

“နင်ရဲ့သား အလုပ်ကို သွားသင့်ပြီ။ မနက်ဖြန် ကျွဲအုပ်ကို ကျောင်းဖို့ သူ့ကိုလွှတ်လိုက်တော့” ဟု ဘုန်းတော်ကြီးက မက်ဆူဝါးအား ပြောလိုက်လေသည်။

အဖိုးအိုအားပိုင်း၍

ဘူဒီယိုဇာတ်လမ်း

မောဂ္ဂလီသည် သူ့အလုပ်ကို ကျေနပ်အားရနေမိသည်။ ထိုညတွင် သူသည် အခြားနွားကျောင်းသားများနှင့်အတူ ကျေးရွာအဖွဲ့သို့ တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ရွာသူကြီးနှင့် အခြားလူကြီးပိုင်းများသည် ဧရာမသစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် စုဝေးခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာတွင် သူတို့သည် ဆေးတံများကို ထုတ်သောက်ကြရင်း ပုံပြင်များ ပြောပြကြသည်။ ကလေးများသည်လည်း ပုံပြင်နားထောင်ရခြင်းကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်ကြသည်။

ထိုညတွင် ရွာမှမုဆိုးအိုတစ်ဦးဖြစ်သော ဘူဒီယိုသည် ထိုနေရာ၌ရှိနေ၏။ သူ့တွင် သေနတ်တစ်လက်ရှိသဖြင့် သူသည် ထိုရွာတွင် အရေးပါအရာရောက်သူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သူက လူများ၊ တစ္ဆေ၊ သရဲများနှင့် တိရစ္ဆာန်များ၏ အံ့ဩစရာဇာတ်လမ်းများကို ပြောပြခဲ့သည်။ ကလေးများသည် မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် တအံ့တဩ နားထောင်နေခဲ့ကြ၏။ ဇာတ်လမ်းအတော်များများမှာ တိရစ္ဆာန်များနှင့်ပတ်သက်သည့်အကြောင်းများဖြစ်သည်။ သားရဲတောသည် ကျေးရွာနှင့် အတော်နီးကပ်သောနေရာတွင် ရှိနေပေသည်။ သို့သော် ဘူဒီယိုသည် တောအကြောင်း ကောင်းကောင်းမသိကြောင်း သူ ပြောပြချက်များက ထင်ရှားစွာ ပြသနေ၏။ မောဂ္ဂလီကမူ မုဆိုး၏ဇာတ်လမ်းများကို မရယ်မောမိရန် မနည်းထိန်းချုပ်ထားရပေသည်။ သို့တစေ ဘူဒီယိုက ရိုယားခန်အကြောင်း ပြောပြနေသောအခါ မောဂ္ဂလီသည် မရယ်မိရန် ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှ သူ၏ပုခုံးများမှာ လှုပ်ခါနေကြပေသည်။

“အဲဒီကျားက လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နေ့လောက်က မာဆူဝါးရဲ့ သားကို ကိုက်ချီသွားခဲ့တာပေါ့” ဟု ဘူဒီယိုက ပြောပြနေသည်။ “ကျားက သာမန်ကျားမဟုတ်ဘူး မိတ်ဆွေတို့။ တစ္ဆေကျားဗျ။

ရယ်စရာဘဲ

သူ့ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ မကောင်းဆိုးဝါးအမှိုးကြီးတစ်ယောက် ရှိနေတယ်။ ဒါ မှန်တယ်ဆိုတာ ငါ သိနေတယ်။ ပရန်ဒတ်က ခြေထောက်မသန်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်ဗျို့”ဟု အခြားရွာသားများက ထောက်ခံလိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကျားကလည်း ခြေထောက်မသန်ဘူး။ နင် တို့ သူ့ခြေရာကိုကြည့်တာနဲ့ သိနိုင်တယ်”

“အရူးချေးပန်းစကားတွေ၊ ဒီကျားကခြေမသန်ဘူးတာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ မွေးကတည်းက ဒီလိုပဲ မွေးလာလို့ပဲ။ သူက တစ္ဆေကျားလည်း မဟုတ်ဘူး ဘုဒီယို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ပေါက် ကရတွေ ပြောပြနေရတာလဲ” ဟု မောဂ္ဂလိက မနေနိုင်သည့် အဆုံး ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ဘုဒီယိုမှာ စကားပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် အံ့အား သင့်သွားသည်။ နောက်ဆုံးကျမှ သူက ပြောလိုက်ပါသည်။ “ဟား... တောကောင်ကလေးကိုး၊ နင်က ပညာသိပ်ရှိတယ်ဆို ရင် ကျားကိုဖမ်းပြီး သူ့ရဲ့အရေခွံကို ကန်မိဝါရာကို ယူလာခဲ့ ချေ။ လူဖြူတွေက အဲဒါအတွက် နင့်ကို ရူပီးငွေတစ်ရာ ပေး လိမ့်မယ်။ နင် မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် လူကြီးတွေ စကားပြောတုန်း တိတ်တိတ်နေ ”

မောဂ္ဂလိ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ “ငါ ဒီမှာ တစ်ညလုံး ထိုင်နေခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်တစ်လျှောက်လုံးမှာ ဘုဒီယိုက တောတွင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်း အမှန်ပြောတာ တစ်လုံးမှ မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတောဆိုတာက နင်တို့ရဲ့အိမ်တံခါးအပြင် ဘက်ကလေးမှာတင် ရှိနေတာ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ့ရဲ့ နတ်တွေ၊ တစ္ဆေတွေဇာတ်လမ်းကို ငါယုံကြည်နိုင်ပါတော့မလဲ”

မောဂ္ဂလိက လှည့်ပြီးထွက်သွားလိုက်သည်။ “ဒီကောင် လေး နွားသွားကျောင်းရမယ့်အချိန်ပဲ”ဟု ရွာသူကြီးက ပြော

လိုက်သည်။ ဘုဒီယိုမှာလည်း အဖြေမပေးနိုင်လောက်အောင် ဒေါသ အလွန်ထွက်နေပေတော့သည်။

အိန္ဒိယကျေးရွာ အတော်များများတွင် ကောင်လေးအချို့ သည် နံနက်စောစောမှာပင် နွားများအား အစာကျွေးရန် ရွာ ပြင်သို့ထွက်ကျောင်းကြရသည်။ တစ်နေ့လုံး နွားအုပ်နှင့် အတူ နေကြရသည်။ ထိုနောက် ညနေရောက်သောအခါ နွားများကို ရွာသို့ပြန်မောင်းလာကြရသည်။ ဤကြီးမားထွားကျိုင်းသော တိရစ္ဆာန်များအား ကလေးလေးကပင် ကောင်းစွာထိန်းကျောင်း နိုင်ပေသည်။ နွားကျောင်းသားကလေးများသည် နွားအုပ်နှင့် အတူ ရှိနေစဉ်တွင် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာမရှိပေ။ ကျားက တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုသည့်တိုင် နွားအုပ်မှ ရပ်ကျန်ခဲ့ပြီး ပန်းခူး လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ဖားရှာလျှင်သော်လည်းကောင်း သူတို့ အဖို့ အန္တရာယ်ရှိပေသည်။ သူတို့အနေနှင့် နွားအုပ်နှင့်သာ အမြဲ ရှိနေသင့်လေသည်။

မောဂ္ဂလိသည်ကျွဲကြီး၏ကျောပေါ်တက်၍

ရိုယားခန်သတင်း

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် မောဂ္ဂလိသည် ရာမ၏ကျောပေါ်တွင် ခွထိုင်လျက် စီးလာ၏။ ရာမသည် အကြီးဆုံးကျွဲကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် ကျွဲအုပ်၏ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ မောဂ္ဂလိက အခြားကျွဲကျောင်းသားများအား မောဂ္ဂလိဟု ခေါ်သောသူသည် အားလုံး၏အရှင်သခင်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိထားစေပြီး ဖြစ်ပေသည်။ သူက တိရစ္ဆာန်များအား ဝါးလုံးရှည်ဖြင့် ရိုက်လေ့ရှိ၏။ “နင်တို့ကကျွဲမတွေကို မောင်းသွားကြ။ ငါက ကျွဲထီးတွေကို ကြည့်ထားလိုက်မယ်”ဟု မောဂ္ဂလိက အခြားကျွဲကျောင်းသားများအား ပြောလိုက်သည်။ သူသည် ဝိုင်ဂင်္ဂါမြစ် တောထဲမှစီးဆင်းလာသောနေရာသို့ ကျွဲအုပ်အား မောင်းချလာခဲ့သည်။ ထိုနောက် ရာမ၏ကျောပေါ်မှ သူ ဆင်းလိုက်သည်။ မီးခိုးရောင်ဝံပုလွေကြီးအား ဝါးပင်အကြားတွင် သူ တွေ့သွားသည်။

“ငါ ရက်တွေအများကြီး စောင့်နေခဲ့ရတယ်ညီလေး၊ နင် ကျွဲအုပ်နဲ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ငါ ကျွဲတွေကို ကြည့်ပေးရတာပါ။ ရိုယားခန်သတင်း ဘာကြားသေးလဲ”ဟု မောဂ္ဂလိက မေးလိုက်သည်။

“သူ ပြန်ရောက်လာပြီ။ သူ ဒီမှာအကြာကြီး နင့်ကို လာစောင့်နေတယ်။ အခု သူ အစာသွားရှာနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ရည်ရွယ်တာက နင့်ကို သတ်ဖို့ပဲ”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ သူ မရှိတုန်း အစ်ကိုကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ ညီအစ်ကိုလေးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် ဟိုအနားက ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ထိုင်နေပေးမလား။ ဒါဆိုရင် မနက်တိုင်း မနက်တိုင်း ရွာကထွက်လာတဲ့လမ်းမှာ နင့်ကိုတို့ တွေ့နိုင်တာပေါ့။ ရိုယားခန် ပြန်လာတဲ့အခါ ကျောက်တုံးကနေ ထွက်သွားပေါ့ပြီးတော့ ငါ့ကို ဒီလျှိုထဲက သစ်ပင်ကြီးနားမှာ စောင့်နေပါ။ ရိုယားခန် ပါးစပ်ထဲ ငါ တိုးဝင်သွားလို့မဖြစ်ဘူး”

မောဂ္ဂလီနှင့်မီးခိုးရောင်အကိုကြီး

ထို့နောက် အရိပ်အောက်တွင် မောဂ္ဂလီသည် လှဲရင်း အိပ်လိုက်လေသည်။ ကျွဲအုပ်ကို ထိန်းကျောင်းရသည်မှာ လွယ်ကူပြီး နှစ်သက်စရာကောင်းသောအလုပ် ဖြစ်ပေသည်။

မောဂ္ဂလီသည် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ကျွဲအုပ်အား ရွာပြင်သို့ထုတ်၍ ကျောင်းရသည်။ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ဝံပုလွေတစ်ကောင်ကို တွေ့ရမြဲ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ရှိယားခန်သည် တခြားအဝေးတစ်နေရာတွင် ရှိနေဆဲ ဖြစ်ကြောင်း သူသိရပေသည်။ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ သူသည် မြက်ခင်းပေါ်တွင် လဲလျောင်းပြီး သူ၏ပတ်ဝန်းကျင်မှအသံများကို နားစွင့်နေမြဲဖြစ်၏။ သူသည် တစ်ချိန်က တောထဲတွင် နေခဲ့ရသည့်နေ့များကို မျှော်မှန်းတမ်းတနေမိသည်။

ထို့နောက် တစ်နေ့တွင် မောဂ္ဂလီသည် ကျောက်တုံးပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးမှာ ထိုနေရာတွင် ရှိမနေတော့ပေ။ သူက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ပြီး ကျွဲအုပ်အား လျှိုကြီးအတွင်းသို့ မောင်းသွင်းလိုက်လေသည်။ မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးသည် ထိုနေရာတွင် ရောက်နေပေသည်။ “သူက နင့်ကိုယ်နင် လုံခြုံနေပြီလို့ ထင်ရအောင် တစ်လလောက် ပုန်းနေတာ။ ဒါပေမဲ့ အခု ပြန်ရောက်လာပြီ။ သူ မနေ့ညက တာဘာကွီးနဲ့အတူ ပြန်ရောက်လာတာ”

“ငါ ရှိယားခန်ကို မကြောက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တာဘာကွီးက သိပ်လည်တယ်” ဟု မောဂ္ဂလီက ပြောလိုက်၏။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဒီမနက်စောစောကပဲ ငါ တာဘာကွီးနဲ့ တွေ့ပြီးပါပြီ။ သူ အသက်မရှိတော့ဘူး။ ငါ သူ့ခါးကို ရိုက်ချိုးမပစ်ခင်မှာဘဲ ငါ့ကို အကုန်ပြောပြသွားခဲ့တယ်။ ရှိယားခန်က ဒီနေ့ညမှာ နင့်ကို ရွာဂိတ်ဝက လာစောင့်နေလိမ့်မယ်။ သူ အခု ဝိုင်ဂင်ဂါလျှိုကြီးထဲမှာ အနားယူနေတယ်”

“သူ ဒီနေ့ အစာစားပြီးပြီလား” ဟု မောဂ္ဂလီက မေးလိုက်၏။ ထိုအဖြေသည် သူ၏သေရေး ရှင်ရေးနှင့်ဆိုင်သည့် သဘော

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

ပင်ဖြစ်ပေသည်။

“သူ ဒီမနက်စောစောကပဲ ဝက်တစ်ကောင် သတ်စားခဲ့တယ်။ သူ ရေလည်းသောက်ပြီးပြီ။ ရှိယားခန်က အဆာခံပြီး နေ တတ်တဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ”

“အသုံးမကျတဲ့တိရစ္ဆာန်၊ ဒါကြောင့် သူအစာတွေစားပြီးရေ သောက်ခဲ့တာပဲ။ ငါက သူ အိပ်ပျော်တဲ့တိုင်အောင် စောင့်နေ လိမ့် မယ်လို့ သူက ထင်နေတယ်။ မီးခိုးရောင်အစ်ကို ကြီးသူ ဘယ်မှာ နားနေလဲ။ ငါတို့ချည်းပဲ သူ့ကို မသတ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကျွဲ တွေ တောနင်းသွားအောင် လုပ်နိုင်ရင် သူတို့ကလည်း သူ့အန် ကိုရရင် တောနင်းရှာမှာပဲ။ ငါ သူတို့ စကားကို မတတ်ဘူး။ ရှိယားခန်ရဲ့ အနောက်ဘက်ရောက်အောင် ငါတို့ သွားနိုင်မလား။ နောက်ပြီး ကျွဲအုပ်ကို သူ အန်ရအောင် လုပ်လို့ ရမလား”

“သူက အနံ့ပျောက်သွားအောင် ဝိုင်ဂင်ဂါမြစ်ထဲမှာ ရေ ဆင်းကူးခဲ့တယ်” ဟု မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးက ပြောပြလိုက်၏။

“ဒါ တာဘာကွီး သင်ပေးထားတာပဲ။ ရှိယားခန်က ကိုယ့် ကိုကိုယ် အထင်ကြီးလောက်အောင် မိုက်မဲလွန်းပါ” မောဂ္ဂလိ က သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်နေသည်။ “ဝိုင်ဂင်ဂါလျှိုကြီးက ဒီကနေ မိုင်ဝက်လောက်မှာ ဝင်လို့ ထွက်လို့ရတယ်။ ငါ ကျွဲအုပ် ကို တောထဲကတွေ့ပတ်ပြီး လျှိုထိပ်ကို မောင်းသွားရမယ်။ အဲဒီ နောက် ငါတို့ ပိုက်စိပ်တိုက် နင်းချေပစ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ လျှိုရဲ့ အောက်ခြေကနေ သူထွက်ပေါက်ရသွားနိုင်တယ်။ ဒီအဆုံးပိုင်း ကိုလည်း ငါတို့ ပိတ်ဆို့ထားရမယ်။ မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီး ငါ့အတွက် ဒီကျွဲအုပ်ကို နှစ်စုခွဲပေးနိုင်မလား”

“တစ်ယောက်တည်းဆို ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ခေါ်လိုက်ပါ့မယ်” မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီး က အော်သံတစ်ချက်ပေးလိုက်ရာ ကြီးမားသောမီးခိုးရောင်ဝံပု လွေကြီးတစ်ကောင် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကျွဲအုပ်အကြားမှဝံပုလွေများကပြေးလိုက်ခဲ့ကြ၏

မောဂ္ဂလိမ်အစီအစဉ်

“အာကီလာ”ဟု မောဂ္ဂလိက ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်သည်။ “ဒါဆို ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မမေ့သေးဘူးပေါ့။ တိရစ္ဆာန်အုပ်ကို နှစ်စုခွဲပေးပါ အာကီလာ။ ကျွဲမတွေနဲ့ ကျွဲပေါက်လေးတွေကို တစ်စု စုပေးပါ။ ကျန်တဲ့ကျွဲတွေကို တခြားတစ်နေရာမှာ စုပေးပါ။”

ဝံပုလွေနှစ်ကောင်သည် တိရစ္ဆာန်အုပ်အတွင်း ပြေးဝင်လိုက်၊ ပြေးထွက်လိုက်ဖြင့် တိရစ္ဆာန်များအား အုပ်စုနှစ်ခု ဖြစ်သွားအောင် စုပေးနေ၏။ သူတို့နှစ်ကောင်က လူခြောက်ယောက်နှင့် သူတို့၏ခွေးများ လုပ်နိုင်သည်ထက် ပို၍မြန်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ကြပေသည်။ “ကောင်းပါ့ဗျား”ဟု မောဂ္ဂလိက ပြောလိုက်ပြီး ရာမ၏ကျောပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်သည်။ “အာကီလာ ခင်ဗျားက ကျွဲတွေကို ဘယ်ဘက်ကိုမောင်းသွားပါ။ မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးက ငါတို့ထွက်သွားတဲ့အခါ ကျွဲမတွေကို စုစုစည်းစည်းရှိနေအောင် ထိန်းထားပေးပါ။ ပြီးရင် ကျွဲမ တွေကို လျှိုကြီးအခြေထဲကို မောင်းချသွားပါ။”

“ဘယ်လောက်ဝေးဝေးကိုလဲ ညီလေး”

“လျှိုကြီးရဲ့ဘေးနှစ်ဖက်ဟာ ရှိယားခန် ခုန်မတက်နိုင်အောင် သိပ်မြင့်တဲ့နေရာအထိပေါ့”ဟု မောဂ္ဂလိက လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။ “အဲဒီနေရာမှာ ငါတို့ ကျွဲတွေနဲ့ဆင်းချ လာတဲ့အထိ ကျွဲမတွေကို ထိန်းထားပေးပါ” ထို့နောက် သူသည် တိရစ္ဆာန်အုပ်တစ်ဝက်နှင့်အတူ စတင် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်ဗျို့ အာကီလာ”ဟု မောဂ္ဂလိက အော်လိုက်သည်။ “ကဲ... ဂရုစိုက်ကြဗျို့၊ သိပ်ဒေါသဖြစ်လာပြီဆိုရင် သူတို့ နင်းချေပစ်လိမ့်မယ်။ ဟား... ဒီအလုပ်က ဒရယ်ဖိုကို သေတွင်းမောင်းပို့ရတာထက် ပိုပြီးကြမ်းတယ်ဗျို့။”

“ငါ တောထဲဘက်ကိုလှည့်ပြီး မောင်းရတော့မလား”ဟု

အာကီလာက မေးလိုက်သည်။

“အေး... မြန်မြန်မောင်း၊ ရာမ ဒေါသထွက်နေပြီ၊ ငါဘာပြုလို့ သူ့ရဲ့စကားကို မပြောတတ်တာလဲ”

မောဂ္ဂလိက သူ ဖြစ်ချင်တာကို သိပေသည်။ သူက တောင်ပေါ်တွင် စက်ဝိုင်းပုံ ဝိုင်းပတ်ထားလိုသည်။ သူက လျှိုကြီး၏ ထိပ်သို့ ရောက်သွားလိုသည်။ ထို့နောက် မောဂ္ဂလိသည် ကျွဲရိုင်းများအား လျှိုအောက်သို့ နင်းချေပြီး ဆင်းသွားစေလိုပေသည်။ “ငါတို့ ရှိယားခန်ကို အပေါ်က ကျွဲရိုင်းတွေနဲ့ အောက်က နွားတွေအကြားမှာ ဖမ်းမိစေရမယ်”ဟု မောဂ္ဂလိက အာကီလာအား ပြောပြလိုက်သည်။ “သူဟာငါနဲ့ တိုက်ဖို့အတွက် ဗိုက်ဖြည့်နေပြီး ငိုက်မြည်းနေလိမ့်မယ်။ နောက် လျှိုကမ်းပါးပေါ်ဖက်တက်လို့မရအောင် လေးလံနေလိမ့်မယ်။ ကဲ... တိုးတိုးလုပ်၊ ငါတို့ အလုပ်က ရှိယားခန်ကို သတိပေးမိသလို ဖြစ်မသွားစေချင်ဘူး။”

အဆုံးတွင် သူတို့သည်လျှိုကြီး၏ထိပ်တွင် ကျွဲအုပ်အား နေရာ ချထားနိုင်ခဲ့သည်။ မောဂ္ဂလိက လျှိုကြီး၏နံရံနှစ်ဖက်အား ကြည့်လိုက်သည်။ နံရံများသည် လျှိုအောက်ပိုင်းသို့ ဖြောင့်တန်းစွာ စိုက်ဆင်းသွားကြပြီး ချုံပုတ်များဖြင့်အုပ်လျက် ရှိနေ၏။ “ရှိယားခန် ဒီနေရာကနေ ဖက်တက်ပြီး ထွက်ပြေးလို့မရနိုင် ဘူး”ဟု သူက စဉ်းစားကြည့်မိ၏။ သူက သူ၏လက်ကို ပါးစပ် တွင်တင်လိုက်ပြီး လျှိုအောက်သို့ ငုံ့၍ အော်ခေါ်လိုက်လေ သည်။

“ဘယ်သူခေါ်တာလဲ” အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေသော အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ “ရှိယားခန်ကို ဘယ်သူခေါ်တာလဲ”

“မောဂ္ဂလိဟေ့၊ အဝါရောင်သူခိုး၊ သေဖိုပြင်ပေတော့ အောက်ကို မောင်းချသွားတော့ အာကီလာ၊ အောက်ကို ပြေးဆင်းစမ်း ရာမ၊ အောက်ကိုကွ”

ထစမ်း- ရိုးယားခန်

ကျွဲများက နင်းခြေပစ်လိုက်ပြီ

ကျွဲအုပ်သည် လျှိုကြီး၏ အစွန်းတွင် တစ်စက္ကန့်မျှ အပြေးရပ်သွားသေး၏။ သို့သော် အာကီလာက ညာသံပေးလိုက်ပြီး ကျွဲအုပ်အား ရှေ့သို့ ဆက်ပြီးမောင်းချလိုက်လေသည်။ ကျွဲများသည် လျှိုအောက်သို့ တဝုန်းဝုန်းနင်းခြေပြီး ဆင်းသွားကြ၏။ ရာမက ရိုးယားခန်၏ အနံကိုရသွားသည် သူ၏ ဒေါသဖြစ်နေသော မျက်လုံးများသည် ကြီးမားသော ဦးခေါင်းမည်းကြီးတွင် လည်နေပေတော့သည်။

“ဟား... နင် အခု သူ့အနံကို ရသွားပြီ။ သူ့ကိုမိအောင် ပြေးလိုက်စမ်း” အမည်းရောင်အဆင်းရှိသော ကျွဲများ၏ ခန္ဓာကိုယ်များသည် အမည်းရောင်မြစ်ကြီးတစ်စင်း အရှိန်ဖြင့် စီးဆင်းသွားသည့်ပမာ လျှိုအောက်သို့ ဆင်းချသွားခဲ့ကြပေသည်။ ကြောက်စရာကောင်းလှသော ကျွဲအုပ်၏ နင်းခြေပစ်မှုမှ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူဟူ၍ မရှိနိုင်ပေ။ ရိုးယားခန်သည် မိုးခြိမ်းသကဲ့သို့ တဝုန်းဝုန်းမြည်ဟီးနေသော ခွာသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။ သူက ထလိုက်ပြီး လျှိုအတွင်း ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ လွတ်မြောက်ဖို့လိုသည်။ သို့သော် လျှိုကြီး၏နံရံများမှာ မတ်စောက်လှပေသည်။ ထို့ပြင် သူသည် အစားအစာနှင့် ရေသောက်စားထားသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ လေးလံနေသည်။

သူက ပြေးဖို့ကြိုးစားသည်။ “တကယ်လို့ ငါ လျှိုကြီးရဲ့ အဝကိုရောက်အောင် သွားနိုင်မယ်ဆိုရင်” သူ စဉ်းစားလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုနေရာတွင် ကျွဲများက သူ့အားစောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။ စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာပြီးနောက် ရာမသည် ပျော့စိမိအရာတစ်ခုကို အိကနဲ နင်းလိုက်မိသည်။ ကျွဲထီးနှင့် ကျွဲမများဆုံမိကြပြီး အုပ်စုတစ်စုတည်း ပြန်ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ကိစ္စချောသွားပြီ-ဟုမောဂ္ဂလိကတိုးတိုးပြောလိုက်၏

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

အာကီလာနှင့် မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးတို့က ကျွဲအုပ်အား တိတ်ဆိတ်သော ရေကန်တစ်ခုဆီသို့ မောင်းသွားကြသည်။ ထိုနေရာတွင် သူတို့အား နားနေခိုင်းလိုက်ကြသည်။ လျှိုအတွင်းတွင်မူ ရှိယားခန်သည် လဲလျက်ရှိနေ၏။

“အစ်ကိုတို့၊ ခွေးသေဝက်သေ သေတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ” ဟု မောဂ္ဂလိက ပြောလိုက်သည်။ သူက ဓါးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ လူတွေက သူ့အား ပေးထားသောဓါးဖြစ်ပြီး သူနှင့်အတူ သွားလေရာယူဆောင်သွားနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ “ဒီအရေခွံက တော့ ငါတို့ရဲ့ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ ကြည့်ကောင်းမှာပဲ၊ ငါ အလုပ် စလုပ်တော့မယ်”

သူက ကျား၏အရေခွံကို ခွာလိုက်သည်။ ယင်းအလုပ်မှာ ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ရသောအလုပ် ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် ဖြတ်လိုက်၊ ဆွဲဆုတ်လိုက် လုပ်ခဲ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝံပုလွေနှစ်ကောင်က ခက်ခက်ခဲခဲ ကိုက်ဖြတ်ပြီး အကူညီပေးရသေးသည်။

ပြောင်းရည်သေနတ်သည်ပစ်ရန်အသင့်ရှိနေ၏

ဘူဒီယိုစိတ်ဆိုးခြင်း

ထိုစဉ်မှာပင် သူ၏ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် လာတင်သည်ကို သိလိုက်ရ၏။ သူ မော့ကြည့်လိုက်ရာ မုဆိုးကြီး ဘူဒီယိုအား သူ၏သေနတ်နှင့်အတူ မြင်လိုက်ရ၏။ “နင် ဘာလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလဲ တောတွင်းလူကလေး၊ နင်တစ်ယောက်တည်း ကျားသားရေကို မခွာနိုင်ပါဘူး” ဟု ဘူဒီယိုက ပြောလိုက်သည်။ “သူ့ကို ကျွဲတွေက ဘယ်နေရာမှာ သတ်ခဲ့တာလဲ ဒီကျားက ခြေထောက်မသန်တဲ့ ကျားပဲကိုး။ လူဖြူတွေက ဒီကျားရဲ့အရှေ့အတွက် ရူပီးငွေတစ်ရာ ပေးလိမ့်မယ်။ ကဲ... ငါက မင်းအတွက် ရူပီးငွေတစ်ပြား ပေးပါ့မယ်”

မောဂ္ဂလိက အရေးမလုပ်ဘဲ နေလိုက်ပြီး ရှိယားခန်၏ အရေကိုသာ ဆက်ခွာနေလိုက်သည်။ “ဒါဆို ခင်ဗျား က လူဖြူတွေဆီကို အရှေ့ယူသွားမယ် ဟုတ်လား အဖိုးကြီး” ဟု သူက နောက်ဆုံးတွင် ပြောလိုက်၏။ “ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ရူပီးတစ်ပြားပေးနိုင်တယ် ဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီ၊ ဒီအရှေ့က ကျွန်တော့်အတွက် လိုအပ်နေတယ်။ ဒီတော့ ထွက်သွားပါတော့၊ ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး အလုပ်လုပ်ပါရစေ”

“နင် ငါ့ကို ဒီလိုမပြောနဲ့။ ကျွဲတွေက ဒီကျားကို သတ်လိုက်တာ။ နင် သတ်တာမဟုတ်ဘူး တောတွင်းသားလေး။ ငါနှင့်ကို လူဖြူတွေဆီက ရူပီးငွေတစ်ပြားမှ မပေးနိုင်တော့ဘူး။ ငါ နှင့်ကို မရိုက်မိခင် အခု ကျားကိုထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားစမ်း”

မောဂ္ဂလိသည် ရှိယားခန်၏ ပုခုံးအရေပြားကို ခွာသည့် အလုပ်ဖြင့် မအားနိုင်အောင်ရှိနေသည်။ သူက မော့မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။ “ကဲ... အာကီလား၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဒီလူကို ကြည့်ရုံစောင်မလိုက်စမ်းပါ”

အာကီလာ၏အကူအညီ

ရုတ်တရက်ပင် ဘူဒီယိုမှာ မြက်ခင်းပေါ်လဲနေကြောင်း သိလိုက်ရပြီး ကြီးမားသော မီးခိုးရောင်ဝံ ပုလွေကြီးတစ်ကောင် က သူ့အပေါ်အုပ်မိုးလျက် ရပ်နေပေသည်။ မောဂ္ဂလိကမူ ကျား ကိုသာဆက်ပြီး အရှေ့ခွာနေသည်။ “အေး... ခင်ဗျားမှန်တယ် ဘူဒီယို၊ ခင်ဗျားကျုပ်ကို ပိုက်ဆံတစ်ပြား ပေးလည်းရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိလား။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ဒီကျားရေကို ကျုပ်ဘာသာ ယူမှာမို့လို့ပဲ။ ဒီကျားနဲ့ ကျုပ်အကြားမှာ ရှေးကတည်းက အချင်း များထားတာရှိတယ်။ ဟိုရှေးကတည်းကပေါ့။ အခု ကျုပ်က နိုင်လိုက်ပြီ”ဟု မောဂ္ဂလိ က သွားကို တင်းတင်းစေ့၍ ပြောလိုက်သည်။

ဘူဒီယိုမှာ ကြောက်လန့်နေပေသည်။ ဒီကောင်ကလေး သည် ဝံပုလွေများ၏ အရှင်သခင်ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ကျား နှင့် အချင်းများခဲ့သည်။ နောက် နိုင်သွားသည်။ “ဒါဟာ စုန်း ပညာပဲ”ဟု ဘူဒီယိုက စဉ်းစားနေ၏။ “ကြီးမြတ်သောအရှင်၊ ကျွန်တော်က လူအိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အရှင်အကြောင်း မသိခဲ့ရပါ။ ကျွန်တော်မျိုးက အရှင်အား သာမန်လူကလေးတစ်ယောက်လို သာထင်မှတ်မိပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးအား သွားခွင့်ပေးပါ။ သို့မဟုတ်ရင် အရှင်ရဲ့ ကျေး ကျွန်က ကျွန်တော်မျိုးအား တစ်စစ်ဆွဲဆုတ်ပစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းကောင်းသွားပေတော့ ဒါပေမဲ့ နောက် ကျုပ်ရဲ့ အမဲလိုက် တဲ့ ကိစ္စမှာ ဝင်မပါလေနဲ့ သူ့ကိုသွားပါစေတော့ အာကီလာ”

ဘူဒီယိုသည် ရွာသို့ အသော့ပြန်ပြေးသွားသည်။ ရွာတွင် သူက တစ္ဆေနှင့် စုန်းပညာ ကြောက်စရာဇာတ်လမ်းများကို ပြောပြနေပေတော့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် အလေးအနက် ထားသည့်အသွင် ရှိနေပေသည်။ မောဂ္ဂလိသည် ကျားကို အရှေ့ခွာ ဆက်ခွာနေခဲ့သည်။ သို့သော် အရှေ့ခွာ၍မပြီးခင်မှာပင် မှောင် ရိပ်သန်းလာသည်။ “အခု ဒီအရှေ့ခွာကို ဝှက်ထားခဲ့ပြီး ကျွဲတွေကို အိမ်ပြန်မောင်းမဖြစ်မယ်”ဟု မောဂ္ဂလိက ပြောလိုက်၏။

ဘူဒီယိုသည်မြက်ခင်းပေါ်ပစ်လဲကျသွားသည်

ဒေါသထွက်နေသော လူအုပ်

သူတို့သည် ကျွဲအုပ်အား ရွာဘက်သို့ ပြန်မောင်းလာခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာတွင် မီးရောင်များကို မြင်ကြရပြီး ခေါင်းလောင်းထိုးသံ များကိုလည်း ကြားကြရ၏။ လူတစ်အုပ်သည် ရွာကိတ်ဝတွင် စောင့်နေကြသည်။ “ဒါဟာ ငါ ရှိယားခန်းကို သတ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကြောင့်ပဲ” ဟု မောဂ္ဂလိက တွေးမိ၏။ ထို့နောက်သူ၏ အနီးနားတွင် ကျောက်ခဲများ ဖြတ်သွားကြသည်။ လူများကအော်ဟစ်နေကြသည်။ “စုန်းအတတ်နဲ့ တောတွင်း ဝံပုလွေတွေ၊ မြန်မြန် ထွက်သွားစမ်း။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဘုန်းတော်ကြီးက နင့်ကို ဝံပုလွေဘဝ ပြန်ပြောင်းပစ်လိုက်မယ်။ သေနတ်နဲ့ပစ်။ ဘုဒီယိုပစ်လိုက်”

ဘုဒီယို၏ သေနတ်မှ မိုးကြိုးပစ်သံပမာ မီးပွင့်ထွက်သွားပြီး ကျွဲပေါက်တစ်ကောင် လဲသေသွားသည်။

“စုန်းအတတ်နဲ့ ထပ်လုပ်ပြန်ပြီ” ဟု လူတွေက အော်ဟစ်ကြပြန်သည်။ “ဘုဒီယို ဒီကျွဲက ခင်ဗျားကျွဲဗျို့။”

“အခု ဘာဖြစ်ကြတာလဲ” ဟု မောဂ္ဂလိက အံ့အားတသင့်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“နင့်ရဲ့ လူသစ်တွေက ဝံပုလွေအုပ်စု လိုပါပဲ။ သူတို့ နင့်ကို မောင်းထုတ်ချင်နေတယ်” ဟု အာကီလာက ပြောပြလိုက်သည်။

“ဝံပုလွေ၊ ဝံပုလွေပေါက် ထွက်သွား” ဟု ဘုန်းတော်ကြီးက အော်ဟစ်မန်းမှုတ်နေ၏။

“လာပြန်ပြီ၊ အရင်တစ်ခါတုန်းက ငါက လူဖြစ်နေတဲ့ အတွက်ကြောင့်တဲ့။ အခု ငါက ဝံပုလွေဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် နင်တို့က အဝေးကို မောင်းပို့နေပြန်ပြီ။ လာ... အာကီလာ”

မက်ဆူဝါးက သူ့ဆီထွက်လာသည်။ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်ရည်များဖြင့် လက်နေ၏။ “အို... ငါ့သားလေးရယ်၊ မင်းက စုန်းပညာနဲ့ လုပ်နိုင်တယ်လို့ သူတို့က ပြောနေကြတယ်။ မင်းက တိရစ္ဆာန်အသွင်ကို ပြောင်းနိုင်တယ်လို့ ပြောနေ

ရွာသားတစ်ဝက်ခန့်က သူ့အားစောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြသည်

ဒါပေမဲ့သူတို့ကသေနတ်တွေနဲ့ပစ်နေကြတာ

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

ကြတယ်။ ငါကတော့ ဒါတွေကို မယုံပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထွက်သွားပေတော့။ သို့မဟုတ်ရင် သူတို့ မင်းကို သတ်ကြလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး ငါ့သားရေ၊ ငါ တစ်ခုတော့ သဘောပေါက်ပါတယ်ကွယ်။ ငါ့ရဲ့ နာတူးကလေးကို ချီသွားတဲ့ကျားကို မင်းသတ်ခဲ့တာပဲ”

“ပြန်လာခဲ့၊ မာဆူဝါး” ဟု လူအုပ်ကြီးက အော်ခေါ်လိုက်သည်။ “ပြန်မလာရင် နင့်ကိုလည်း ခဲနဲ့ ပေါက်ရ လိမ့်မယ်”

ကျောက်ခဲတစ်လုံးက မောဂ္ဂလီ၏ပါးစပ်ကို လာမှန်သည်။ သူက မဲ့ရဲ့ပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ်ရယ်လိုက်သည်။ “ပြန်ပြေးပေတော့မာဆူဝါး၊ ဒီအဘိုးကြီးရဲ့ အရူးချေးပန်းဇာတ်လမ်းတွေကို မယုံလေနဲ့။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ခင်ဗျားသားရဲ့ အသက်ဖိုးကို ကျွန်တော် ပေးဆပ်လိုက်တာပါ။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ မြန်မြန်သာသွားပေတော့။ ကျွန်တော် သူတို့ရဲ့ ကျောက်ခဲတွေထက်ပိုပြီး ကျွဲအုပ်ကို မြန်မြန်မောင်းသွင်းပေးခဲ့ပါ့မယ်။ နှုတ်ဆက်ပါတယ် မာဆူဝါး။”

“ကဲ... အာကီလာ၊ ကျွဲအုပ်ကို မောင်းသွင်းလိုက်တော့” ဟု မောဂ္ဂလီက အော်ပြောလိုက်၏။

ကျွဲအုပ်နောက်မှ အာကီလာက လိုက်ပါလျက် တောမီးပမာ ဂိတ်ဝကိုဖြတ်ပြီး ရွာထဲသို့ နင်းခြေဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်။ လူအုပ်ကြီးသည် အကွဲအပြားပြား ဖြစ်သွားပြီး အသက်လုပြေးကြတော့သည်။ “ကျွဲတွေကို ရေကြည့်ကြပါ။ ငါက တစ်ကောင်တစ်လေ ခိုးထားတယ် ဖြစ်နေဦးမယ်။ ကောင်းကောင်း ရေတွက်ကြည့်ကြစမ်း။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ကလေးအဖေတွေ။ မာဆူဝါးအပေါ် ညှာတာကြပါ။ နင်တို့ မညှာမတာလုပ်တယ် ဆိုရင် ငါ ဝံပုလွေတွေနဲ့အတူ ပြန်လာခဲ့မယ်။ နောက်ပြီး ရွာလမ်းပေါ်မှာ လူးလားတုံ့ခေါက် နင်တို့ကို အမဲလိုက်ပြီသာမှတ်”

ကောင်းစွာကြည့်ကြလော့၊ အို ဝံပုလွေအပေါင်းတို့

သူသည် အာကီလာနှင့်အတူလှည့်ပြီး ထွက်သွားသည်။ သူက ကောင်းကင်ရှိကြယ်များကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ ပျော်သွားမိသည်။ “ငါ့အတွက် အိမ်လည်းမရှိတော့ဘူး။ အိပ်စရာလည်းမရှိတော့ဘူး။ ငါတို့ ရှိယားခန်ရဲ့ အရေခွံကို သွားယူကြမယ်။ ပြီးနောက် ငါတို့သွားကြမယ်။ ငါတို့ ရွာကို ထိခိုက်အောင် မလုပ်တော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မက်ဆူဝါးဟာ ငါ့အပေါ် ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံခဲ့တယ်”

လရောင်မြင့်တက်လာသောအခါ ရွာသူရွာသားများသည် မောဂ္ဂလီကို ပြန်မြင်လိုက်ကြသည်။ သူနှင့်အတူ ဝံပုလွေနှစ်ကောင်လည်း ပါသည်။ သူ၏ဦးခေါင်းပေါ်တွင် တော်တော်ကြီးသော အရာတစ်ခုကို ရွက်ထားတာကိုတွေ့ကြရသည်။ ထို့နောက် သူတို့က ဘုရားကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းကို ထိုးလိုက်ကြ၏။ မက်ဆူဝါး ကမူ ငိုနေပြီး၊ ဘုဒီယိုကမူ မောဂ္ဂလီနှင့် အာကီလာတို့အကြောင်း ထူးဆန်းအံ့မခန်းသော ဇာတ်လမ်းများကို ပြောကောင်းတုန်းဖြစ်သည်။ အဆုံးတွင် သူက အာကီလာသည် နောက်ခြေထောက် နှစ်ချောင်းဖြင့် လမ်းလျှောက်သွားခဲ့ကြောင်း ပြောပြနေပေသည်။ “ဟုတ်တယ်၊ သူက လူလိုစကားပြောတယ်” ဟု ဘုဒီယိုက ပြောပြခဲ့သည်။ သူတို့က ဒါကို လုံးဝ ယုံကြည်သလောက်ပင်။

မောဂ္ဂလီနှင့် သူ၏မိတ်ဆွေများ ဝုသို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ လသည် ဝင်လုဆဲဆဲဖြစ်ပေသည်။ “သူတို့ ကျွန်တော့်ကို လူအုပ်စုကနေ မောင်းထုတ်လိုက်ပြီ မေမေ” ဟု မောဂ္ဂလီက ပြောလိုက်သည်။ “ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရှိယားခန်ရဲ့အရေခွံကို ယူလာခဲ့ပါပြီ” မိခင်ဝံပုလွေမကြီးသည် ကျားအရေခွံကို မြင်တွေ့လိုက်သောအခါ သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ တောက်ပြောင်ဝင်းလက် သွားသည်။

မင်းကောင်းကောင်းလုပ်ခဲ့ပြီပဲ ငါ့သား

အိုဝံပုလွေအပေါင်းတို့- ငါရဲ့စကားအတိုင်းတည်ခဲ့ပါရဲ့လား

ဖြိုင်ဟောဝန်ဇာတ်လမ်းများ

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က ငါ ရှိယားခန်ကို ပြောခဲ့သားပဲ ဖားကလေးရယ်။ ငါ သူ့ကို ပြောခဲ့တာပေါ့။ တစ်နေ့မှာ လူသားပေါက်ကလေးက နင့်ကို သတ်လိမ့်မယ်လို့၊ သိပ်ကောင်းတယ်”

“ညီလေးရေ ကောင်းတယ်ဟေ့” ဟူသော အသံလေးလေးကြီးက ချုံပုတ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ “ငါတို့မှာ မင်း မရှိတဲ့အတွက် အထီးကျန်ဖြစ်နေကြတာ” ဟု ပြောသူမှာ ဘာဂီယာပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့က ကျောက်ဆောင်ပေါ် အတူတကွ ဖက်တက်လိုက်ကြ သည်။ မောဂ္ဂလိက ကျားသားရေကိုခင်းလိုက်သည်။ အာကီ လာက ကျားသားရေပေါ်တွင်ဝပ်နေလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက အုပ်စုအား ယခင်အတိုင်း အော်ခေါ်လိုက်သည်။ “ကြည့် ကြလော့၊ ကောင်းစွာကြည့်ကြလော့၊ အို... ဝံပုလွေအပေါင်းတို့။

ယခုအခါ အုပ်စုတင် ခေါင်းဆောင်မရှိတော့ပေ သို့သော် သူတို့သည် အာကီလာ၏အသံကို တုန်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ရှိယားခန်၏အရေခွံကိုလည်း ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် မြင်တွေ့ကြသည်။ ထို့နောက် မောဂ္ဂလိကသီချင်းတစ်ပုဒ် ကောက်ဆိုလိုက်သည်။ သီချင်းမှာလည်း သူ၏ လည်ချောင်းမှ အလိုလို ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် သူသည် သီချင်းဆိုရင်းပင် ရန်သူ၏အရေခွံပေါ်တွင် ခုန်ဆွ ခုန်ဆွဖြင့် ကနေလိုက်သည် မီးခိုးရောင်အကိုကြီးနှင့် အာကီလာတို့က သူနှင့်အပြိုင် လိုက်ဆိုနေကြသည်။ ကောင်းစွာကြည့်ကြလော့ အို...ဝံပုလွေအပေါင်းတို့ ငါ့စကားအတိုင်း ငါ လုပ်ခဲ့ရဲ့လား” ဟု အဆုံးတွင် မောဂ္ဂလိက မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အို... ဟုတ်ပါတယ်” ဟု ဝံပုလွေများက အော်လိုက်ကြသည်။ စုတ်ပြတ်နေသော ဝံပုလွေအိုကြီးတစ်ကောင်က “ငါတို့ကို ခေါင်းဆောင်ပါ အာကီလာ၊ ငါတို့ကို ခေါင်းဆောင်ပါ မောဂ္ဂလိ၊ ငါတို့မှာ ခေါင်းဆောင်မရှိတဲ့အတွက်

ပင်ပန်းလှပါပြီ”ဟု အော်လိုက်လေသည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နင်တို့က လွတ်လပ်တဲ့သူတွေဖြစ်တယ်။ နင်တို့က အာကီလာနဲ့ မောဂ္ဂလီကို မောင်းထုတ်ဖို့ကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါကို ပြန်ပြောင်းလဲဖို့ဆိုတာ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ”ဟု ဘာဂီယာက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“လူအုပ်စုကရော၊ ဝံပုလွေအုပ်စုကရော ငါ့ကို မောင်းထုတ်ခဲ့ကြတယ်။ အခု ငါတစ်ကိုယ်တည်းပဲ တောတွင်းမှာ အမဲလိုက်တော့မယ်”ဟု မောဂ္ဂလီက ပြောလိုက်သည်။

“ငါတို့ နင်နဲ့အတူ အမဲလိုက်မယ်”ဟု မိခင် ဝံပုလွေမကြီး၏ သားလေးကောင်ကပြောလိုက်၏။ သို့ဖြင့် မောဂ္ဂလီသည် ဝံပုလွေအုပ်စုမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ သူနှင့် ဝံပုလွေပေါက်လေးကောင်တို့သည် တောတွင်းတွင် အတူတကွ အမဲလိုက်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ယင်းဇာတ်လမ်းသည် နောက်ထပ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပေတော့သည်။

အခန်း (၃)

တောဖြစ်စေ

ယခုအခါတွင် မောဂ္ဂလီနှင့် မိခင်ဝံပုလွေမကြီးနှင့် ဖခင် ဝံပုလွေထီးကြီးတို့၏ သားလေးကောင်တို့သည် အတူတကွ အမဲလိုက်ရန် သဘောတူခဲ့ကြပေသည်။ သို့သော် တစ်ခဏအတွင်း သင်၏ဘဝကို ပြောင်းလဲပစ်ရန်ဆိုသည်မှာ လွယ်ကူသည်တော့မဟုတ်ပေ။ ပထမဆုံး မောဂ္ဂလီသည် ဝူသို့ ပြန်သွားပြီး တစ်ရက်နှင့်တစ်ည အိပ်စက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက မိခင် ဝံပုလွေမကြီးနှင့် ဖခင်ဝံပုလွေထီးကြီးတို့အား လူသားများအကြား သူ နေခဲ့ရသောဘဝကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ သူ့အကြောင်း အလုံးစုံကို ပြောပြနိုင်သည်မဟုတ်ပေ။ သူတို့ကလည်း အလုံးစုံ သဘောပေါက်နားလည်သည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် သူ၏ ထက်လှသော ခါးအသစ်ကိုမူ သဘောအကျကြီးကျနေပေသည်။

“ငါ ဒီခါးနဲ့ ရှိယားခန်ရဲ့ အရေခွံကို ခွာခဲ့တာ”ဟု မောဂ္ဂလီက ပြောလိုက်သည်။

“မင်း လူတွေရဲ့ရွာမှာ အများကြီး လေ့လာသင်ကြားခဲ့

တာပဲ။ မင်းက အရင်ထက်ပိုပြီးလည်း သန်မာလာတယ်။ ပိုပြီးလည်း ပညာဉာဏ်ရှိလာတယ်ဆိုတာတော့ အမှန်ပဲ”ဟု မိခင် ဝံပုလွေမကြီးက ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးနှင့် အာကီလာတို့က သူတို့အား လျှိုထဲသို့ ကျွဲအုပ်ကြီး မောင်းသွင်းခဲ့ပုံကို ပြောပြလိုက်ကြသည်။ ဘာလူးသည် ထိုအကြောင်း နားထောင်ရန် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ရပေသည်။ မောဂ္ဂလိက ကျားအား အမဲလိုက်ပုံကို ရှင်းပြနေစဉ်မှာ ပင်ဘာဂီယာကြီးသည် ရယ်မောပြီး ပျော်ရွှင်စွာ ကခုန်နေခဲ့၏။

နေသည် မြင့်လာပေပြီ။ သို့သော် မည်သူမျှ မအိပ်ချင်ကြချေ။ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းမှာပင် မိခင်ဝံပုလွေမကြီးသည် ခေါင်းထောင်ထောင်ကြည့်နေ၏။ သူမသည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ရှိယားခန့်၏ သားရေနဲ့ကို ရနေသည်ဖြစ်ရာ အလွန်ကျေနပ်ဝမ်းသာနေပေသည်။

“အာကီလာနဲ့ မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကူခဲ့ကြတာ။ အို... အမေ၊ မေမေရယ် ကျွန်တော့်ဟာ လျှိုထဲကို ဝေါကနဲလိုမိဆင်းသွားလိုက်ကြတာ နောက် သူတို့က လူအုပ်စုရဲ့ဂိတ်တံခါးကို ဖျက်ပြီး နင်းခြေသွားလိုက်ကြတာ လူတွေ ကျွန်တော့်ကို ခဲနဲ့တောင် မပေါက်နိုင်ကြတော့ဘူး။”

“ငါ အဲဒီမှာမရှိတာ ဝမ်းသာရသေးတယ်။ ငါ့ကလေးတွေကို ခဲနဲ့ ဘယ်သူမှမပေါက်စေဘူး။ မဟုတ်ရင် ငါ သူတို့အားလုံးကို သတ်မိလိမ့်မယ်။ မင်းကို ကျွေးခဲ့မွေးခဲ့တဲ့ မိန်းမကလွဲရင် အားလုံး ကိုပေါ့ကွာ”ဟု မိခင်ဝံပုလွေမကြီးက ပြောလိုက်၏။

“စိတ်အေးအေးထား၊ စိတ်အေးအေးထား ရှင်မရေ”ဟု ဖခင် ဝံပုလွေထီးကြီးက ပျင်းရိပျင်းတွဲ ပြောလိုက်သည်။ “ငါတို့ရဲ့ဖားကလေး ပြန်ရောက်လာပြီပဲ။ သူက သန်လည်း ပိုသန်လာတယ်။ ဉာဏ်လည်း ပိုရှိလာတယ်။ ခဲလေးငါးလုံးအကြောင်း

လောက် သူက ဘယ်စာဖွဲ့နေဦးမှာလဲ။ လူတွေကို ခေါက်ထားလိုက်ပါ” ဘာလူးနှင့် ဘာဂီယာတို့နှစ်ဦးကလည်း သံယောင်လိုက်၍ “လူတွေကို ခေါက်ထားလိုက်”ဟု ထပ်အော်လိုက်ကြပေသည်။

မောဂ္ဂလိသည် သူ၏ခေါင်းအား မိခင်ဝံပုလွေမကြီး၏ နွေးထွေးသောပခုံးပေါ် မှီထားလိုက်သည်။ “ကျွန်တော် လူတွေကို မြင်လည်းမမြင်ချင်တော့ဘူး။ ကြားလည်းမကြားချင်တော့ဘူး။ သူတို့အနံ့ကိုလည်း မခံချင်တော့ဘူး”ဟု သူက ပျင်းရိပျင်းတွဲဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ လူတွေက နင့်ကို တစ်ယောက်တည်းပစ်မထားဘူးဆိုရင်ရော ဘာလုပ်ကြမလဲ ညီလေးရေ”ဟု အာကီလာက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ငါးယောက်တောင်ရှိသားပဲ”ဟု မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးက ပြောလိုက်၏။ သူ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မီးတောက်နေသောအသွင် ရှိနေပေသည်။

“ဘာလူးနဲ့ငါကလည်း မင်းနဲ့ ပူးပေါင်းမှာပါ”ဟု ဘာဂီယာက အမြီးတရမ်းရမ်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ “ဒါပေမယ့် အခု နင်က ဘာကြောင့် လူတွေအကြောင်း စဉ်းစားနေရတာလဲ အာကီလာ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နင်တို့ ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကို အဝါရောင်သူခိုးရဲ့ သားရေကို လွှမ်းနေတုန်းက ငါ ရွာဘက်ကို ပြန်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ငှက်တွေဆီက သတင်းကြားခဲ့ရတယ်။ ရွာမှာ ပျားရိုင်းအုံတစ်အုံလိုပဲ ဒေါသုပုန်ထနေကြတယ်လို့ သူတို့က ငါ့ကို ပြောပြကြတယ်”

မောဂ္ဂလိက ရယ်လိုက်သည်။ ပျားရိုင်းတို့အကြောင်း အလုံးစုံကိုသိပါသည်။ သူ တစ်ခါတစ်ရံ အပျော်အပျက်သဘောဖြင့် ပျားအုံအား ခံဖြင့် လှမ်းပစ်တတ်ပေသည်။

သတင်းဆိုး

“နင်တို့ ဘာတွေ့ခဲ့ကြလဲလို့ ငါက ၎က်တွေကို မေးကြည့်တယ်” ဟု အာကီလာက ဆက်ပြောပြသည်။ ရွာဂိတ်ဝမှာ ပန်းနီနီအပွင့်ကြီး ပေါက်လာတယ်လို့ သူတို့က ပြောပြခဲ့တယ်။ လူတွေက အဲဒီပန်းနီနီဘေးမှာ သေနတ်တွေနဲ့ ထိုင်နေကြတယ်တဲ့။ ညီလေး လူဆိုတာ အပျော်သဘောနဲ့ သေနတ်တွေ ယူလာတာ မဟုတ်ဘူး။ မကြာခင်မှာ သေနတ်နဲ့ လူတစ်ယောက် ငါတို့ နောက်လိုက်လိမ့်မယ်။ သူ လိုက်နေပြီဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ လူတွေက ငါ့ကို မောင်းထုတ်ပစ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ အခု ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရှာနေရမှာလဲ” ဟု မောဂ္ဂလိက နားမလည်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

“မင်းဟာ လူဖြစ်လို့ပဲ ညီလေး” ဟု အာကီလာက ပြောလိုက်သည်။ “ငါတို့သိတာထက် မင်းက လူအကြောင်းပိုသိ မှာပေါ့” မောဂ္ဂလိ၏ ဓါးသည် အာကီလာ၏ လည်ချောင်းဆီပြေး ထွက်သွား၏။ ဝံပုလွေကြီးအချိန်မီပင် ခုန်ရှောင်လိုက်ရသည်။

“နောက် ငါ့ကို အဲဒီလို ထပ်မပြောနဲ့ အာကီလာ” ဟု မောဂ္ဂလိက ခြိမ်းခြောက်သည့်အသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဟား... အသွားက ထက်မှထက်” ဟု အာကီလာက ပြောလိုက်၏။ သူ့ဓါးကိုလည်း နမ်းကြည့်လိုက်ပြီး “ဒါပေမဲ့ လူတွေနဲ့ မင်းနေခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့် မင်း နှေးကွေးသွားပြီ ညီလေး ရေ”

ဘာဂီယာက ခုန်ထလိုက်ပြီး လေကို အနံ့ခံကြည့်လိုက်သည်။ မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကလည်း လုပ်ကြည့်နေသည်။ မောဂ္ဂလိက ဘာနဲ့မှမရပေ။ သူက စောင့်ပြီး ကြည့်နေလိုက်၏။

“လူပဲ” ဟု အာကီလာက ပြောလိုက်သည်။ မောဂ္ဂလိက အာကီလာပြောတာမှန်ကြောင်း သိထားသည်။

“ဒါ မုဆိုး ဘူဒီယိုပဲ” ဟု မောဂ္ဂလိက ပြောလိုက်သည်။ “သူ ငါတို့နောက်ကို လိုက်လာတာပဲ။ သူ သေနတ်ကို နေရောင်ထိုးနေတယ်။ ကြည့်လိုက်ကြ”

သူ၏အမိန့်ကိုစောင့်ဆိုင်းလျက်

မုဆိုး၏ သေနတ်အား နေရောင်ထိုးသဖြင့် လင်းလက် သွားတာမျိုးကလွဲလျှင် တောထဲတွင် တခြား ဘာမှမရှိချေ။ “ဒါ ငါသိတယ်” ဟု အာကီလာက ပြောလိုက်၏။ “ငါ အုပ်စုကို နှစ် ပေါင်းများစွာ ခေါင်းဆောင်လာခဲ့တာပဲ။ လူတွေရဲ့ အလေ့အထ ကို ငါ ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့”

ဝံပုလွေပေါက် လေးကောင်ကမူ ဘာမျှမပြောပေ။ သူတို့ တောင်အောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားကြသည်။ ထို့နောက် ဝံပုလွေ လေးကောင်သည် ရှည်လျားသော မြက်ပင်များအတွင်း တိုးဝင် ရောထွေးသွားပြီး ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

“နင်တို့ ဘယ်သွားကြတာလဲ။ နင်တို့ကို ငါက သွားလို့ ပြောလို့လား” ဟု မောဂ္ဂလိက အော်မေးလိုက်သည်။

“ရူး...တိတ်တိတ်နေ၊ နေ့လည်မတိုင်မီ သူ့ရဲ့ခေါင်းကို ယူလာခဲ့မယ်” ဟု မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးက ပြောလိုက်သည်။

“ပြန်လာခဲ့ကြ ပြန်လာပြီစောင့်နေကြ၊ လူက လူသား ကိုမစားဘူး” ဟု မောဂ္ဂလိကအော်လိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ မိနစ်အနည်းငယ်ကပဲ နင် ဝံပုလွေဖြစ်ခဲ့ပြီပဲ။ နင်ကို ငါက လူလိုခေါ်လိုက်တုန်းက ငါ့ကို ခါးနဲ့တောင် ပေါက်ခဲ့သေးတယ်” ဟု အာကီလာက ပြောလိုက်၏။

“ငါ နင်ကိုအားလုံး ရှင်းပြနေရမှာလား” ဟု မောဂ္ဂလိက ဒေါသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“လူဆိုတာ ဒါပဲ။ အုန္နိဝိုးက ဘုရင်ရဲ့ လျှောင်ချိုင့်ပတ် ပတ်လည်မှာ လူတွေပြောပုံက ဒါမျိုးတွေပဲ။ “တောထဲမှာရှိတဲ့ ငါတို့က အားလုံးထဲမှာ လူဟာဉာဏ်အရှိဆုံးဆိုတာ သိကြ တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က တစ်ခါတစ်ခါလည်း မိုက်မဲကြတယ်” သူက ဆက်ပြောသည်။ မောဂ္ဂလိက “ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ မှန် တယ်ဟေ့။ လူဆိုတာ အုပ်စုနဲ့ အမဲလိုက်တတ်တယ်။ လူတစ် ယောက်ကို သတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ မိုက်မဲရာကျတယ်။ လာကြ၊ ငါတို့ ဒီလူ ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်”

“ငါတို့ မလာတော့ဘူး။ တစ်ယောက်တည်း အမဲလိုက်ပေ
တော့ ညီလေး၊ ငါတို့ သူ ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ သိတယ်”ဟု
မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးက ပြောလိုက်သည်။

မောဂ္ဂလီသည် သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ကောင်ချင်းအား ကြည့်
လိုက်သည်။ သူ၏ပခုံးများ လှုပ်ခါနေပြီး မျက်လုံးများတွင် မျက်
ရည်များဖြင့် ပြည့်လျှံလာသည်။ သူက ဝံပုလွေများထံကို
သွားလိုက်သည်။ သူက ဒူးတစ်ချောင်းထောက် ထိုင်လိုက်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။ “ဒါဖြင့် ငါကတော့ ငါဘာဖြစ်ချင်တယ် ဆို
တာကို ငါ မသိဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ငါ့ကို ကြည့်ကြစမ်း။”

သူတို့က သူ့အား မသက်မသာကြည့်လိုက်ကြ၏။ သူတို့
က မျက်နှာချင်းဆိုင်ရာမှ မျက်လုံးများလွှဲဖယ်လိုက်သော အခါ
သူတို့အား ပြန်လာရန် ခေါ်လိုက်သည်။ သူက ထပ်ခါထပ်ခါ
ခေါ်လိုက်သည်။ သူတို့အားလုံး သူတို့၏အမြီး များကို မြေနှစ်
ချောင်းကြား ကုပ်ထားလျက် ရပ်နေကြပြီး ကြောက်ရွံ့မှုဖြင့်
တုန်လှုပ်နေကြပေသည်။ “ကဲ... ခေါင်းဆောင် ဘယ်သူလဲ”ဟု
မောဂ္ဂလီက မေး လိုက်သည်။

“နင်က ခေါင်းဆောင်ပါ ညီလေး”ဟု မီးခိုးရောင်အစ်ကို
ကြီးက ပြောလိုက်၏။ ထို့ပြင် သူက မောဂ္ဂလီ၏ခြေထောက်
အား လျှာဖြင့်လျှက်လိုက်သည်။

“လိုက်လုပ်ကြစမ်း”ဟု မောဂ္ဂလီက ပြောလိုက်သည်။
ကျန်ဝံပုလွေပေါက် လေးကောင်ကလည်း မောဂ္ဂလီ၏ခြေ
ထောက်အား လျှက်လိုက်သည်။

“လူအုပ်စုက သူ့ကို ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တာပဲ”ဟု
ဘာဂီယာကြီးက ပြောလိုက်၏။ သူလည်း လိုက်လုပ်ရသည်။
“အခု တောထဲမှာ တောတွင်းဥပဒေထက်ပိုပြီး လိုက်နာစရာတွေ
ရှိနေပြီ ဘာလူးရေ”

ဘာလူးကား ဘာမှမပြော။ သို့သော် သူ အများကြီးတေး
ကြည့်နေမိပေသည်။

မောဂ္ဂလီ ဘုဒီယိုနှင့်တွေ့ပြီ

မောဂ္ဂလီသည် တောထဲကိုဖြတ်ပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်
ပင် လျှောဝင်သွားလိုက်သည်။ အဆုံးတွင် သူချုံပုတ်များကို
ဖြတ်၍ ကြည့်လိုက်ရာ မုဆိုးအိုကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ဘုဒီယိုသည် မနေ့ညက ထင်ကျန်ရစ်သော မောဂ္ဂလီ ခြေရာကို
နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်နေပေသည်။

မောဂ္ဂလီတစ်ယောက် ရှိယားခန့်၏အရှေ့အား ပခုံးပေါ်
ထမ်းပြီး ရွာမှထွက်လာခဲ့သည်ကို သင် မှတ်မိပါလိမ့်မည်။
နောက်ပြီး အာကီလာနှင့် မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးတို့လည်း သူ
နောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ သူတို့၏ခြေရာကိုရှာရန်မှာ လွယ်
ကူလှပေသည်။ မကြာမီမှာပင် ဘုဒီယိုသည် အနားယူရန် ထိုင်
ချလိုက်သည်။ မောဂ္ဂလီနှင့် ဝံပုလွေများက သူ့အား ဝိုင်းထား
လိုက်သည်။ သူတို့ စောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြ၏။

“ဒါဟာ ပျော်စရာကောင်းတယ်ဟေ့၊ သူဟာ မြစ်နားမှာ
လမ်းပျောက်နေတဲ့ ဝက်တစ်ကောင်နဲ့တူနေပြီ။ သူ ဘာပြောနေ
တာလဲ”ဟု မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးက မေးလိုက်သည်။ ဘုဒီယို
သည် တစ်ကိုယ်တည်း ဒေါပုစွာ ညည်းညူပြောဆိုနေပေသည်။

မောဂ္ဂလီက ပြောပြလိုက်သည်။ “သူ ပင်ပန်းနေပြီလို့ ပြော
နေတာ”

ဘုဒီယိုက သူ၏ဆေးတံကို ထုတ်လိုက်သည်။ “ဟော
အခု သူ ဘာလုပ်နေတာလဲ”ဟု မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးက မေး
လိုက်ပြန်သည်။

“သူ့ပါးစပ်ကနေ မီးခိုးတွေမှုတ်ထုတ်တော့မလို့၊ လူတွေ
ဟာ သူတို့ပါးစပ်က အမြဲလိုလို အငြိမ်မနေဘူး”ဟု မောဂ္ဂလီက
ပြောပြလိုက်၏။ သူတို့က အဖိုးအိုအား စောင့်ကြည့်နေလိုက်
သည်။ သူက ဆေးတံကို ဆေးဖြည့်လိုက်ပြီး မီးညှို့လိုက်သည်။
တိရစ္ဆာန်များသည် မီးခိုးနံ့ကို ရသွားသည်။ သူတို့က နောက်

သူမြေကျမသွားသေးပေ

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

တစ်ကြိမ်တွင် ထိုအနံ့ကို မှတ်မိနေချင်သည်။

ထို့နောက် လူနည်းနည်းသာပါသော လူတစ်စုလည်း လမ်းအတိုင်း ဆင်းချလာ၏။ သူတို့သည် ထင်းခွေရန် ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဘူဒီယိုကို သိကျွမ်းကြပေသည်။ သူသည် ကမ္ဘာ၏ ဤဒေသတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသော မုဆိုးတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့အားလုံး ထိုင်လိုက်ကြပြီး အတူဆေးတံဖွာနေကြ၏။ တိရစ္ဆာန်များသည် တိုး၍ ကပ်သွားကြသည်။ သူတို့က စောင့်ပြီး နားစွင့်နေကြ၏။ ဘူဒီယိုက သူတို့အား မောဂ္ဂလီအကြောင်း စပြောလိုက်လေသည်။

“ငါ့ကိုယ်တိုင် ကျားကို သတ်ပစ်လိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် တောတွင်းလူသားလေးက ဝံပုလွေအသွင်ကို ပြောင်းလိုက်တယ်။ သူက မွန်းလွဲပိုင်းတစ်လျှောက်လုံး ငါ့ကို ခံတိုက်နေခဲ့တာကလား။ နောက် သူက ကောင်လေးအသွင် ပြောင်းသွားပြန်ရော။ ငါ သူ့ကို သေနတ်နဲ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက သူ့ရဲ့မှော်အတတ်နဲ့ ငါ့သေနတ်ကို ပြုစားလိုက်တာ။ ငါ့ရဲ့ ကျွဲတစ်ကောင် မှန်ပြီးသေပါရော။ အခု ငါ့ကို ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ ရွာသူကြီးက ဒီဝံပုလွေလူသားကလေးနောက်လိုက်ဖို့ လွှတ်လိုက်တာ”

“သူတို့က ခင်ဗျားဟာ အားလုံးထဲမှာ သတ္တိအရှိဆုံး မုဆိုးလို့ သိထားကြတာကိုး” ဟု လူအများက ပြန်ပြောလိုက်၏။

ငါ့မှာအချိန်ရတယ်

ကြောက်စရာကောင်းသော အကြံအစည်

“ငါ မကြာခင် ဖမ်းမိမှာပါ”ဟု ဘူဒီယိုက ပြောလိုက်သည်။ “သူတို့က မာဆူဝါးနဲ့ သူ့ယောက်ျားကို ဖမ်းထားပြီးပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်က ဝံပုလွေလူသားကလေးကို သူတို့တံကိုခေါ်သွားပြီး အစားအစာ ကျွေးခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် စလုံးက စုန်းအစစ်တွေပဲ။ ကဲ... အခုတော့ သူတို့တံထဲမှာပဲ သူတို့ကို ချုပ်ထားလိုက်ပြီ။ မကြာခင် လူတွေက သူတို့ကို မီးရှို့သတ်ပစ်ကြတော့မယ်”

“ဘယ်တော့လဲ”ဟု အခြားလူများက မေးလိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် မီးရှို့သတ်သည်ကို ကြည့်လိုနေကြပေသည်။

“ငါ ပြန်ရောက်တဲ့အထိတော့ ဘာမှ ဖြစ်ဦးမှာမဟုတ်သေးဘူး။ လူတွေက ဝံပုလွေလူသားကလေးကို အရင်သတ်ချင်နေတာ။ နောက်မှ သူတို့က စုန်းနှစ်ယောက်ကို သတ်ကြလိမ့်မယ်။ သူတို့ ရဲ့မြေတွေ၊ ကျွဲတွေကို ရွာမှာ ခွဲဝေယူကြလိမ့်မယ်။ ရွာက လူတွေက ငါ့ရဲ့ သေသွားတဲ့ ကျွဲအတွက်လည်း အစားလျော်ပေးကြလိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ လူဖြူတွေ ဒီအကြောင်းကို ကြားသွားရင် ဘာဖြစ်လာမလဲ”ဟု တခြားသူများက မေးလိုက်ပြန်သည်။ “လူဖြူတွေက အလွန်ထူးဆန်းတယ်။ သူတို့က လူတွေကို သတ်ကြဖြတ်ကြတာ၊ စုန်းတွေကို မီးရှို့သတ်ပစ်တာတွေ ခွင့်မပြုကြဘူး”

“ဒါက လွယ်ပါတယ်။ သူတို့ကို မြွေကိုက်ခံရတာလို ပြောလိုက်ရုံပေါ့။ ကဲ... နင်တို့ ဝံပုလွေလူသားကလေးကို မြင်ဖူးကြလား”ဟု ဘူဒီယိုက ပြောလိုက်သည်။

“မမြင်ဖူးပါဘူး။ အို... ဆရာကြီးဘူဒီယိုခင်ဗျား၊ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က တွေ့တယ်ဆိုရင်တောင် ဆရာကြီးပဲရှာနိုင်မှာပါ” ထိုသူများသည် ဘူဒီယို၏ ရွာသို့ သွားကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့က စုန်းများကို ကိုယ်တိုင်သွား ကြည့်ချင်ကြသည်။ “ငါ နင်တို့တွေချည်း တောထဲဖြတ်မသွား စေချင်ဘူး”

ဟု ဘူဒီယိုက ပြောလိုက်၏။ “ငါ နင်တို့ကို ရှေ့က ဦးဆောင် သွားမယ်။ ငါ့မှာက သေနတ်ပါတယ်။ ငါနဲ့အတူသွားရင် နင်တို့ လုံခြုံတာပေါ့” သူက ဆက်ပြီး “တကယ်လို့ ဝံပုလွေ လူသားက လေးထွက်လာရင် ငါ နင်တို့ကို ပြုရတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်၏။

“သူ ဘာပြောတာလဲ၊ ဘာပြောတာလဲ” ဟု ဝံပုလွေများက မောဂ္ဂလိအား ခဏခဏဖြတ်မေးခဲ့ကြ၏။ မောဂ္ဂလိက စုန်း အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်သည့်အပိုင်းမှလွဲ၍ အရာအားလုံးကို ရှင်းပြခဲ့သည်။ သူသည် စုန်းဆိုသည်ကို နားမလည်ရှာပေ။

“လူတွေက မက်ဆူဝါးနဲ့ သူ့ယောက်ျားကို ထောင်ချောက် ထဲ ဖမ်းထားလိုက်ပြီ” ဟု သူက အခြားတိရစ္ဆာန်များအား ပြော ပြလိုက်သည်။

“လူတွေက လူကို ထောင်ချောက်နဲ့ဖမ်းတယ်လား” ဟု ဘာဂီယာက မေးလိုက်ပါသည်။

“ဘူဒီယိုက ဒီလိုပြောတာပဲ၊ ငါ အားလုံးကိုတော့ နား မလည်ဘူး။ ဒါ လုံးလုံးမိုက်မဲတဲ့ကိစ္စပဲ။ မက်ဆူဝါးနဲ့ သူ့ ယောက်ျားက ဘာလုပ်ခဲ့ကြလို့လဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လူတွေက သူတို့ ကိုဖမ်းထားရတာလဲ။ နောက် ပန်းနီနီအကြောင်းပြောတဲ့ဟာ အားလုံးကရော ဘာတွေလဲ။ ငါ ဒီအကြောင်းတွေကို သိရမှ ဖြစ်မယ်။ လူတွေက ဘူဒီယို ပြန်မရောက်မချင်း ဘာမှမလုပ် သေးဘူးတဲ့။ ဒါဆိုရင်...” မောဂ္ဂလိက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစားပြီးစဉ်းစားကြည့်နေသည်။ ဘူဒီယိုနှင့် တခြားလူများ သည် သတ္တိအပြည့်ဖြင့် ထွက်သွားကြသည်။ မောဂ္ဂလိသည် ဝမ်း နည်းနေမိသည်။ စောင့်ကြည့်ရင်း တွေးတောစဉ်းစားနေမိ၏။

“ငါ လူသားအုပ်စုတွေဆီကို ပြန်သွားဦးမယ်” ဟု သူက အဆုံးတွင် ပြောလိုက်သည်။

“ဟိုလူတွေကိစ္စကကော” ဟု မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးက အစာမာန်ဖိနေသောအကြည့်ဖြင့် ထိုသူများအားကြည့်ပြီး မေး လိုက်ပေသည်။

ဘူဒီယိုအတွက် သီချင်းတစ်ပုဒ်

“သူတို့ကို သီချင်းဆိုပြလိုက်” ဟု မောဂ္ဂလိက ရယ်ရယ် မောမောဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ “သူတို့တွေ ရွာဂိတ်ဝကို မမှောင် ခင် မရောက်အောင် နင် နောက်ပြန်အောင် ထိန်းထားနိုင်မလား”

မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးက သူ၏ဖြူဖွေးသော သွားများကို ဖြိုပြလိုက်သည်။ “ငါတို့ သူတို့အုပ်စုကို နွားတွေလို ချာလပတ် လည်သွားအောင် မောင်းထုတ်ပစ်နိုင်တယ်”

“ငါက ဒီလိုမလုပ်စေချင်ဘူး။ သူတို့ကို သီချင်းသံလေး ပေးရုံလောက်ပေါ့။ လမ်းပေါ်မှာသူတို့ကို အထီးတည်း ဖြစ်မသွား စေချင်ဘူး။ မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီး သူတို့ကို သီချင်းဆိုပြလိုက် ပါ။ ဘာဂီယာ နှင့် သူတို့နဲ့လိုက်သွားပြီး သီချင်းအတူဆိုကြ ပေါ့။ ညရောက်တဲ့အခါကျရင် ရွာမှာ ငါနဲ့ လာတွေ့ကြပါ။ မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးက နေရာသိပါတယ်”

“နင်နဲ့ အမဲလိုက်ရတာ အင်မတန်ပင်ပန်းတဲ့အလုပ်ပဲ။ ငါ ဘယ်တော့ အိပ်ရမှာလဲ” ဟု ဘာဂီယာက မေးလိုက်သည်။ သူ၏ ကြီးမားသော မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းကြီးထဲတွင် ပျော်ရွှင်ရယ် မောနေသော အရိပ်အရောင်များ ပေါ်နေပေသည်။ “ဒီလူတွေက ငါ့သီချင်းသံကို သဘောကျကြလိမ့်မယ်လို့ ငါ မျှော်လင့်တာပဲ”

ဘာဂီယာသည် အလွန်အလွန် ရှည်လျားလှသော အကောင်းဆုံး အမဲလိုက်တေးကို အော်ဆိုလိုက်သည်။ မိုးကြိုး ကြားသံအလား ဟိန်းနေအောင် မြင့်တက်သွားလိုက်။ နိမ့်ဆင်း သွားလိုက် အသံတိမ်ဝင်သွားလိုက်ဖြင့်သီဆိုနေသော သီချင်းသံ ကို မောဂ္ဂလိ ကြားနေရသည်။ သူသည် တောထဲသို့ ပြေးဝင်သွား ခိုက်တွင် တစ်ကိုယ်တည်း ရယ်မောနေမိသည်။ ဘူဒီယိုနှင့် တခြားသူတို့အား သူ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့သည် ကြောက် ရွံ့ထိတ်လန့်မှုဖြင့် တုန်လှုပ်နေကြပေသည်။ အဖိုးအိုဘူဒီယိုမှာ

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

သေနတ်ကိုပင် မြဲအောင်မကိုင်နိုင်တော့ပေ။ လေတိုက်နေသော
ငှက်ပျောရွက်ပမာ လှုပ်ခါနေပေတော့သည်။

မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးသည် “ရာလာဟာ၊ ရာလာဟာ” ဟု
အော်လိုက်သည်။ “ဒရယ်၊ ဒရယ်” ဟု အော်ဆိုလိုက်သည်။ ကျွန်
သုံးကောင်ကလည်း ပြန်ထူးလိုက်ကြသည်။ သူတို့အော်သံများ
မှာ ဝံပုလွေတစ်အုပ်လုံး သံကုန်အော်ဟစ်နေသည့်ပမာ ဆူညံနေ
ပေသည်။ ထို့နောက် ဝံပုလွေများနှင့် ဘာဂီယာတို့သည် သီချင်း
သစ်တစ်ပုဒ်ကို ဆိုလိုက်ကြပြန်သည်။ သူတို့အားလုံး တော၏
အံ့စရာနံနက်ခင်းသီချင်းကို စဆိုလိုက်ကြသည်။

တောခေါ်သံပေး၊ အားလုံးနားစေ

တောတွင်းဥပဒေ တည်စေသော်ဝံ

ထိုသူတို့သည် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ် တက်ပြေးကြပြီး ဆု
တောင်းနေကြသည်။ ဤအချိန် အတောအတွင်း မောဂ္ဂလီသည်
ရွာသို့ ဦးတည်ပြီး အသော့ခရီးနှင့်လျက် ရှိပေသည်။ သူသည်
ဘုဒီယို၏ စကားလုံးတိုင်းအား သဘောမပေါက်ပေ။ သို့သော်
အကြောင်းတစ်ခုကိုမူ သူ ကောင်းစွာနားလည်မိပေသည်။ မက်
ဆူဝါးနှင့် သူမယောကျာ်းတို့သည် ထောင်ချောက်ထဲတွင် ဖမ်း
ထားခံရပေပြီ။ သူအနေနှင့် သူတို့အား လွတ်အောင်လုပ်ရမည်။
“နောက်ပိုင်းကျရင် လူသားအုပ်စုအနေနဲ့ ဒီအတွက် ပေးဆပ်ရ
မယ်။ ဒါပေမဲ့ ပထမဆုံးမက်ဆူဝါးနဲ့ သူယောကျာ်းကို လုံခြုံမှုရ
အောင် ငါလုပ်ပေးရမယ်” ဟု မောဂ္ဂလီက တစ်ကိုယ်တည်း ပြော
နေမိ၏။

ငါတို့ကမင်းကိုခေါ်ထားခဲ့တဲ့အတူကံကြောင့်ဘဲ

ရွာသို့အပြန်

မောဂ္ဂလိ ရွာသို့ရောက်သောအခါ ညအခါရောက်နေပြီ။ တဲသေးသေးလေးများအား ပြန်မြင်ရပြန်သောအခါ သူ၏ လည်ချောင်းတွင် တစ်ဆို့စွာ ခံစားလာရသည်။ လူများသည် ရွာလယ်ရှိ သစ်ပင်ကြီးပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ရပ်နေကြသည်။ သူတို့သည် ယောက်ယက်ခတ်နေသော မျောက်များပမာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြောလိုက်ကြ၊ အော်ဟစ်လိုက်ကြ ရှိနေသည်။

“လူတွေဟာ ထောင်ချောက်ထောင်တဲ့အခါမျိုးကလွဲလို့ ဘယ်တုန်းကမှ ပျော်တယ်ရယ်လို့ မရှိကြဘူး” ဟု မောဂ္ဂလိက သူ့ဘာသာ ပြောမိ၏။ လွန်ခဲ့တဲ့ညက မောဂ္ဂလိအလှည့်၊ ဒီညကတော့ မက်ဆုဝါးနှင့် သူ့ယောက်ျားအလှည့်ပဲ။ ဒီနောက် မနက်ဖြန်နှင့် နောက် ညပေါင်းများစွာကတော့ မောဂ္ဂလိအလှည့် ပြန်ဖြစ်ဦးမယ်။

သူက ရွာစည်းရိုးအပြင်ဘက် တစ်လျှောက် တွားသွား လိုက်သည်။ သူ မာဆုဝါး၏ တံသို့ရောက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မာဆုဝါးနှင့် သူမ၏ ယောက်ျားမှာ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေကြသည်။ သူတို့၏ ခြေနှင့်လက်များအား ကြိုးဖြင့်တုပ်နှောင်ထားလျက် ရှိ၏။ တဲ၏ တံခါးမှာ သေသေချာချာ ပိတ်ဆို့ထားသည်။ လူ သုံးလေး ယောက်သည် တဲအပြင် မြေပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်စောင့်နေကြ၏။

မောဂ္ဂလိသည် ရွာသားများအကြောင်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ပေသည်။ စားသောက်ပြီးပြီဆိုတာနဲ့ သူတို့ ဟာ အန္တရာယ်များတဲ့လူတွေ ဖြစ်လာတော့မယ်၊ ဘုဒီယိုလည်း မကြာမီ ပြန်ရောက်တော့မယ်။ သူတို့ကို ပြောပြရန် တကယ် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေလည်း ပါလာ

လောက်ပေမည်။ သို့ဖြင့် မောဂ္ဂလိသည် ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်
ဝင်လိုက်သည်။ သူက လဲနေသော မိန်းမနှင့်ယောက်ျားအပေါ်မှ
ခါးကိုကုန်းလိုက်ပြီး ကြိုးများကို ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့
နောက် တဲအတွင်း လှည့်ပတ်၍ ရှာကြည့်သည်။

မက်ဆူဝါးမှာ နာကျင်မှု၊ ကြောက်ရွံ့မှုတို့ဖြင့် ရူးမတတ်
ဖြစ်နေရှာပေသည်။ “အို... ငါ့သားကလေး၊ မင်းပဲနော်။ သူတို့
ငါ့ကို ရိုက်ကြတယ်၊ ခဲနဲ့ပေါက်ခဲ့ကြတယ်” ဟု သူမက ပြောပြ
လိုက်သည်။

“တိုးတိုး၊ အခု ခင်ဗျား လွတ်ပါပြီ” ဟု မောဂ္ဂလိက ပြော
လိုက်၏။

“သူလာမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်” ဟု သူမကယောက်ျား
ဖြစ်သူအား တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ “အခု သူဟာ ကျွန်မ သား
လေးဆိုတာ ကျွန်မ သိပြီ” ထို့နောက် သူမက မောဂ္ဂလိအား
ဆွဲပွေ့ထားလိုက်သည်။ မောဂ္ဂလိရင်ထဲတွင် နင့်နေအောင် ခံစား
လိုက်ရပေသည်။ သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါနေမိပေသည်။
“သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားတို့ကို ကြိုးနဲ့ချည်ထားရတာလဲ”
ဟု နောက်ဆုံးကျမှ သူက မေးလိုက်နိုင်သည်။

“မင်းအတွက်ကြောင့် သူတို့က ငါတို့ကို သတ်ချင်နေတာ”
ဟု ယောက်ျားဖြစ်သူက ပြောလိုက်၏။ ဒီမှာ “ကြည့်စမ်း၊
ငါ့မျက်နှာ ပေါ်မှာ သွေးတွေမြင်မှာပေါ့”

မောဂ္ဂလိက ကြည့်လိုက်သည်။ မက်ဆူဝါး၏မျက်နှာနှင့်
ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း သွေးများကိုမြင်ရသည် ထိုအကြောင်း
ကြောင့် သူဒေါသထွက်သွားသည်။ “ဒါ ဘယ်သူလုပ်တာလဲ၊ သူ
တို့ ဒီအတွက် ပေးဆပ်ရစေမယ်” ဟု မောဂ္ဂလိ ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ရွာလုံးမှာ ငါက သိပ်ချမ်းသာတယ်။ ငါ့မှာက မြေ
တွေအများကြီး၊ ကျွဲတွေအများကြီး ရှိတယ်၊ သူတို့က စုန်းတွေ
လို့ စွပ်စွဲတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါတို့က မင်း အပေါ်

ကြင်ကြင်နာနာ ပြုခဲ့ကြလို့ပဲ။ ဒါကလည်း ငါတို့ ငွေတွေကိုယူ
ဖို့အတွက် အကောင်းဆုံး အကြောင်းပြချက်တစ်ခုပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော်တော့ သဘောမပေါက်ဘူး မာဆူဝါး၊
ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြပါဦး”

“ငါက မင်းကို နို့တိုက်တယ် နာတူး။ မင်း မမှတ်မိဘူး
လား။ ငါ့သားကလေးကို ကျားက ချီသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့က
မင်းက တောထဲကနေဒီကို ရောက်လာခဲ့တဲ့နောက် ငါက မင်းကို
ချစ်တယ်။ အခု သူတို့က ငါဟာ စုန်းမ၊ တောကနတ်ဆိုးရဲ့
အမေအိုကြီးလို့ စွပ်စွဲနေကြတယ်။ နောက်ပြီး ငါဟာ သေသင့်
တယ်လို့ ပြောနေကြတယ်”

“နတ်ဆိုးဆိုတာ ဘာလဲ” ဟု မောဂ္ဂလိက မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သေတာတော့ တွေ့ဖူးတယ်။ အဲဒီလိုဟာမျိုးလား”

ယောက်ျားဖြစ်သူက စိတ်မကောင်းစွာ မော့ကြည့်နေ
သည်။ သို့သော် မက်ဆူဝါးက ရယ်လိုက်သည်။ “ကြည့်ပါဦး၊
ကျွန်မ သိတယ်။ သူဟာ နတ်ဆိုးမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မပြောခဲ့
သားပဲ။ သူက ကျွန်မသားလေးပါ။ ကျွန်မချစ်တဲ့ သားလေးပါ”
ဟု မာဆူဝါးက သူမ၏ယောက်ျားအား လှည့်ပြောလိုက်သည်။

“သားဖြစ်ဖြစ်၊ နတ်ဆိုးဖြစ်ဖြစ် သူက ငါတို့ကို ဘယ်လို
ကူညီနိုင်မှာမို့လဲ၊ ငါတို့ မကြာခင် သေရတော့မယ်” ဟု
ယောက်ျားက ပြောလိုက်လေသည်။

ယုံတမ်းပုံပြင်များပြောပြနေသောဘုဒီယို

လွတ်မြောက်ခြင်း

“တောထဲကိုသွားတဲ့လမ်း ရှိတယ်” မောဂ္ဂလိက ပြတင်းပေါက်မှနေပြီး ညွှန်ပြလိုက်သည်။ အခု ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ခြေတွေ ရော၊ လက်တွေပါ လွတ်လပ်သွားပြီ။ အခု သွားကြပေတော့”

“ငါတို့ တောအကြောင်း မသိကြဘူး ငါ့သားရေ။ နောက်ပြီး ငါ ဝေးဝေးလျှောက်နိုင်မယ် မထင်ဘူး”ဟု မာဆူဝါးက ပြောလိုက်၏။

“လူတွေက ငါတို့နောက် လိုက်ဖမ်းကြမှာပေါ့။ သူတို့က ငါတို့ကို ပြန်ဖမ်းခေါ်လာမှာပေါ့”ဟု သူမ၏ယောက်ျားက ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်း...”ဟု မောဂ္ဂလိက ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူ၏ လက်ချောင်းများဖြင့် သူ၏ ခါးကို ပွတ်နေမိ၏။ “ဒီရွာက ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်တော် မသတ်ချင်ဘူး။ အခုထိပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မစဉ်းစားနိုင်လောက်အောင် အလုပ်များနေကြတော့မှာ” သူက ဦးခေါင်းကို ထောင်လိုက်၏။ “ငါ အပြင်ကအသံတွေ ကြားရတယ်။ ဒါဆို သူတို့တွေ ဘုဒီယိုကို အိမ်ကိုပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပြီပဲ”

“ဒီမနက်ပဲ သူ ထွက်သွားတာ”ဟု မာဆူဝါးက ပြောပြသည်။ “သူက မင်းကိုသတ်ဖို့ သွားတာ၊ ငါ့သား မင်း သူနဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

“တွေ့တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သူနဲ့ တွေ့ပါတယ်။ သူမှာ ဒီအကြောင်း ပြောစရာဇာတ်လမ်းရသွားတာပေါ့လေ။ သူ ဒီအကြောင်းပြောနေတုန်း ကျွန်တော်တို့ လုပ်စရာအများကြီး ပြီးအောင်လုပ်နိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပထမကိစ္စအားလုံး သိရမှဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုသွားမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကြပါ။ နောက် ကျွန်တော် ပြန်လာတဲ့အခါ ပြော

ပြကြပါ”

သူက ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ကျော်ပြီး ရွာခြံစည်းရိုးအပြင်မှ တစ်ဖန် ပြေးခဲ့ပြန်သည်။ သူက ပုန်းနေပြီး သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ရှိ လူအုပ်ထဲကို ချောင်းပြီး နားထောင်လိုက်သည်။ ဘူဒီယိုသည် မြေပြင်တွင် လဲလျောင်းနေသည်။ သူသည် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေပြီး ခြေမမှ ခေါင်းအထိ တုန်နေပေသည်။ လူတိုင်းက သူ့အား တမေးတည်းမေးနေကြ၏။ သူသည် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေပြီး သူ့ကြည့်ရသည်မှာ အခြေအနေဆိုးနေပုံပေါက်နေသည်။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေပုံသည် ညစ်ပေစုတ်ပြတ်နေပြီး တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်လို ဖြူဖွေးနေပေသည်။ သို့သော် သူသည် ပရိသတ်၏ အာရုံစိုက်မှုကို ခံရသဖြင့် သဘောအကျကြီး ကျနေဆဲ ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူက နတ်ဆိုးများအကြောင်း သိချင်းဆိုသော နတ်ဆိုးများ၊ မှော်ပညာအကြောင်းနှင့် စုန်းများအကြောင်း ပြောပြနေသည်။ ထို့နောက် သူက ရေတောင်းသောက်လိုက်သည်။

“ဖိုး... ပြော... ပြော... ပြောလိုက်စမ်းဟ၊ တောထဲက မျောက်တွေအတိုင်းပဲ။ အခု သူ့ပါးစပ်ကို ရေနဲ့ ဆေးရတော့မယ်။ အခု သူ မီးခိုးတွေ မှုတ်ထုတ်တော့မယ်။ နောက်ဆုံး သူ့ရဲ့ဇာတ်လမ်းတွေကို ပြောပြတော့မယ်” “အို... လူတွေက သိပ်ပြီး ဉာဏ်ရှိပါတယ်။ သူတို့အားလုံး ဘူဒီယိုရဲ့ဇာတ်လမ်းတွေကို နားထောင်ကြမယ်။ တစ်ယောက်မှ မက်ဆွါးရဲ့တဲကို စောင့်ကြပ်မနေကြဘူး။ လှုပ်ရှားတော့ မောဂ္ဂလီ”

မောဂ္ဂလီ၏ အမေနှစ်ယောက်

သူက ပုခုံးကို တွန့်လိုက်ပြီး တဲဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဝင်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် သူ့ခြေထောက်တွင် ခပ်သာသာ လာထိသည်ကို သိလိုက်သည်။ ၎င်းသည် မိခင်ဝံပုလွေမကြီး ဖြစ်ပေသည်။

“အမေ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ” ဟု သူ မေးလိုက်သည်။ “တောထဲမှာ ငါ့ကလေးတွေ သီချင်းအော်ဆိုနေတာ ကြားရတယ်။ ဒါနဲ့ ငါလည်း အချစ်ဆုံးသားလေးနောက် လိုက်လာခဲ့တာပဲ။ ဖားကလေးရေ၊ အဲဒီမိန်းမကို ငါ တွေ့ချင်တယ်” ဟု မိခင်ဝံပုလွေမကြီးက ပြောလိုက်၏။

“သူတို့က မာဆူဝါးကို ကြီးနဲ့တုပ်ထားကြတယ် ၊ သူ့ကို သတ်ချင်နေတာ။ ကျွန်တော် ကြီးတွေကို ဖြတ်ပစ်ခဲ့ပြီးပြီ။ သူ သူ့ယောက်ျားနဲ့အတူ တောထဲကို ဖြတ်သွားလိမ့်မယ်”

“ငါ သူတို့နောက်က လိုက်သွားမယ်။ ငါက အိုတော့အိုပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငါ တိုက်နိုင်ခိုက်နိုင်တုန်းပါပဲ။ ငါ သူတို့ကို လုံခြုံအောင် စောင့်ရှောက်ပေးမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့က မင်းအပေါ် ကြင်နာခဲ့ကြလို့ပဲ”

“ဒီမှာ စောင့်နေပါ။ ဒါပေမယ့် အမေ့ကို သူတို့ မမြင်စေနဲ့” ဟု မောဂ္ဂလီက ပြောလိုက်သည်။ မိခင်ဝံပုလွေမကြီးသည် မြက်ပင်အမြင့်များအတွင်း ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

မောဂ္ဂလီက တဲအတွင်းသို့ ဖက်တက်လိုက်ပြန်သည်။ “လူတွေအားလုံး ဘူဒီယို ပတ်ပတ်လည်မှာ ဝိုင်းထိုင်နေကြတယ်။ မကြာခင် သူ့ဇာတ်လမ်းက ဆုံးတော့မှာ။ အဲဒီနောက် သူတို့ မီးတွေယူပြီး ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ပြီးရင် တဲကို မီးတင်ဖို့ကြံလိမ့်မယ်”

“ငါ့ယောက်ျားနဲ့ ငါ တိုင်ပင်ပြီးပြီ။ ငါတို့ ကန်ဟီဝါရာကို

မိခင်ဝံပုလွေမကြီးဖြစ်နေပေသည်

သွားကြမယ်။ အဲဒီမှာရှိတဲ့ လူဖြူတွေက ငါတို့ကို အကူအညီပေးမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကန်ဟီဝါရာက မိုင်သုံးဆယ်လောက် ဝေးတယ်”

“လူဖြူတွေ ဟုတ်လား၊ သူတို့က ဘယ်လို အုပ်စုမျိုးလဲ” ဟု မောဂ္ဂလိက မေးလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ငါ မသိဘူး။ သူတို့က ဒီတိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့သူတွေ၊ သူတို့က လူတွေကို မီးရှို့သတ်တာတို့၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရိုက်တာပုတ်တာတို့ကို ခွင့်မပြုဘူး။ ဒီလိုလုပ်တာ သူတို့ ဥပဒေကို ဆန့်ကျင်တာဖြစ်တယ်။ ဒီနေ့ည အဲဒီကို ရောက်နိုင်တယ်ဆိုရင် ငါတို့ အသက်ရှင်ပြီ။ အဲဒီကို မရောက်နိုင်ဘူးဆိုရင် ငါတို့ သေမှာပဲ”

“ခင်ဗျားတို့ ရှင်မှာပါ။ ဒီနေ့ည ရွာဂိတ်ဝက ဘယ်သူမှ ထွက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါထက် သူ ဘာလုပ်နေတာလဲ” ဟု မက်ဆူဝါး၏ ယောက်ျားသည် လေးဘက်ထောက်ပြီး တကုန်းကုန်းလုပ်နေသည် တံ၏မြေသားကြမ်းပြင်အတွင်း တူးဆွ နေခြင်းဖြစ်သည်။

“သူ ငွေတွေကို တူးယူနေတာ” ဟု မက်ဆူဝါးက ပြောပြလိုက်၏။

“အာ... ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော် မှတ်မိပြီ။ ဒီနေရာရဲ့ အပြင်ရောက်သွားရင် ဒီငွေတွေက လိုအပ်လို့လား”

ထိုလူက မောဂ္ဂလိအား ဒေါသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး “သူက နတ်ဆိုးတော့မဟုတ်ဘူး၊ မိုက်မဲရုံလောက် ပဲ” ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။ “ဒီငွေနဲ့ မြင်းတစ်ကောင် ဝယ်နိုင်တယ်။ ငါတို့ အဝေးကြီးလမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး။ ရွာသားတွေက မကြာခင် ငါတို့နောက် လိုက်ကြမှာ”

“ကျွန်တော် သူတို့ကို လိုက်ခွင့်မပြုမချင်း သူတို့ လိုက်မှာ”

ထိုလူကမြေကြီးထဲတူးဆွနေခဲ့၏

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ မြင်းတစ်ကောင်တော့ လိုအပ်ပါတယ်။ မက်ဆုဝါးက သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ” ယောက်ျားဖြစ်သူက မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ သူက ရူပီးငွေများကို အဝတ်စတစ်ခုဖြင့် ထုတ်လိုက်သည်။ မောဂ္ဂလိက မက်ဆုဝါးအား ပြတင်းပေါက်မှ ဆင်းနိုင်ရန် ကူညီပေးလိုက်သည်။ သူမကတော့ ရိုရာဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ တောတွင်းသည် မည်းမှောင်နေပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းနေပေသည်။

“ခင်ဗျား ကန်ဟီဝါရာကိုသွားတဲ့လမ်း သိသလား” ဟု မောဂ္ဂလိက မေးလိုက်သည်။

“အေး... သိတယ်” ဟု မက်ဆုဝါးက ဖြေလိုက်၏။

ဖြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

ထိုနောက် မောဂ္ဂလီသည် ကျောက်စိမ်းရောင်မျက်လုံးများ အတွင်းသို့ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ စိတ်ထကြွနေသော အရိပ် အယောင်များသည် ယင်းမျက်လုံးများတွင် တဖြည်းဖြည်း ကွယ် ပျောက်သွားတော့သည်။ ဘာဂီယာက မျက်နှာကို လွဲလိုက်ရ သည်။ “အစ်ကိုကြီး... အစ်ကိုကြီး”ဟု မောဂ္ဂလီက ညင်ညင် သာသာ ခေါ်လိုက်သည်။ ကျားသစ်နက်ကြီးသည် ဝပ်ချလိုက် ပြီး မောဂ္ဂလီ၏ခြေထောက်အားလျာဖြင့်လျှက်လိုက်လေသည်။ “ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ငါ နင့်ကို စိတ်ထိခိုက်အောင် မလုပ် ချင်ပါဘူး”ဟု မောဂ္ဂလီက ပြောလိုက်၏။

“ငါလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး ညီလေးရယ်။ ငါ သိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားသွားလို့ပါ။ ဒါကလည်း ဒီလိုညမျိုးမှာ ဒီလိုအနံ့ တွေနဲ့ အသံတွေကြောင့်ပါ” သူသည် မီးပုံရှေ့ရှိ ကြောင်တစ် ကောင်ပမာ ဝပ်လျက်ရှိနေပေသည်။ “ငါ မင်းကို ထိခိုက်အောင် မလုပ်ရက်ပါဘူး ညီလေးရယ်။ ငါ မင်းကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ကွာ”

မောဂ္ဂလီသည် နောက်ဆုံးစကားကို မကြားလိုက်ချေ။ သူ က သေသေချာချာ ဂရုစိုက်နားစွင့်နေခဲ့သည်။ “သူတို့ သစ်ပင် အောက်မှာ ပြောဆိုနေကြတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာ ဟိုမိန်းမ နဲ့ သူ့ရဲ့ယောက်ျားကို ထောင်ချောက်ထဲက ထုတ်ကြလိမ့်မယ်။ သူတို့က ဒီနှစ်ယောက်ကို ပန်းနီနီထဲ ထိုးသွင်းချင်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဗလာဖြစ်နေတဲ့ ထောင်ချောက်ကိုပဲ တွေ့ရလိမ့် မယ်”ဟု သူက ပြောပြီး ရယ်လိုက်လေသည်။

“နားထောင်ဦး၊ အခု... ငါသွေးထဲက အပူရှိန်ထွက်သွား ပြီ။ သူတို့အနေနဲ့ ဒီနေရာမှာ ငါ့ကို တွေ့သွားပါစေ။ ငါ အရင် ကတည်းက လှောင်အိမ်ထဲမှာ နေခဲ့ဖူးတာပဲ။ ငါ မကြောက်ပါ ဘူး။ သူတို့ ငါ့ကို လွယ်လွယ်ကူကူ ကြိုးနဲ့တုတ်လို ဘယ်ရ လိမ့်မလဲ”ဟု ဘာဂီယာက ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်... သွားပေတော့”ဟု မောဂ္ဂလီက ရယ်ပြီး ပြော

မြိုင်ဟောဝန်ဇာတ်လမ်းများ

လိုက်သည်။ သူသည် ကျားသစ်နက်ကြီးကဲ့သို့ပင် စိတ်လှုပ်ရှားထကြွလာမိသည်။ ဘာဂီယာက တံအတွင်း လျှောဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ “ဖွတ်... ဒီနေရာက လူစော်နံ့လိုက်တာ။ ဒီမှာ အိပ်ယာတွေ့ပြီကွ အူနီပိုးက ဘုရင့်လှောင်အိမ်ထဲမှာတုန်းက ဒီလို အိပ်ယာမျိုး ငါ့မှာ ရှိတာပေါ့။ ငါ လုံနေတော့မယ်။ လာပြီး ထိုင်စမ်းပါဦး ညီလေးရေ နောက်ပြီး ငါတို့နှစ်ယောက် သူတို့ကို သိချင်းဆိုပြရအောင်”

“မလာနိုင်သေးဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ တခြားအစီအစဉ်ရှိတယ် လူသားအုပ်စုတွေကို ပြောင်လှောင်တဲ့အလုပ်မှာ ကျွန်တော် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ပါတယ်ဆိုတာ မသိမှဖြစ်မယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အမဲလိုက်ပေတော့၊ ငါသူတို့ကို မမြင်ချင်ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဟော... သူတို့ လာနေကြပြီ” ဟု ဘာဂီယာက ပြောလိုက်လေသည်။

သစ်နက်ကြီးတစ်ကောင်ကအိပ်ယာပေါ်တွင်အခန့်သားထိုင်နေ၏

လူတိုင်းအတွက် အံ့အားသင့်စရာ

သစ်ပင်ကြီးအောက်မှ အစည်းအဝေးမှာ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ လူအုပ်သည် လမ်းတစ်လျှောက် ဆင်းလာကြပြီး သူတို့သည် ဓါးများနှင့် ဝါးရင်းတုတ်များကို ဝှေ့ယမ်း လာနေကြသည်။ ဘုဒိယိုနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူတို့အား ဦးဆောင်လာသည်။ “စုန်းတွေ၊ နတ်ဆိုးတွေ၊ သူတို့ခေါင်းတွေ ပေါ်ကတဲကို မီးတင်ရှို့ကြ၊ မဟုတ်သေးဘူး။ သူတို့ကို အရင် ရိုက်ကြ၊ နှက်ကြ၊ မီး... မီးယူခဲ့ကြ” စသော အော်သံများ ပေါ်ထွက်နေပေသည်။

လူအုပ်သည် တဲအတွင်းသို့ အတင်းတိုးဝင်သွားကြသည်။ အိပ်ယာထက်တွင်မူ အနက်ရောင်နှင့် ကြောက်စရာကောင်းလှသော နတ်ဆိုးတစ်ကောင်အဖြစ် ကျားသစ်နက်ကြီးသည် ဝပ်လျက် ရှိနေပေသည်။ သူ၏ ကျောက်စိမ်းရောင် မျက်လုံးကြီးဖြင့် သူတို့အား ကြည့်နေလိုက်၏။ ဝှစ်စက္ကန့်ခန့် ဘယ်သူမျှ စကားမပြောနိုင်၊ မလှုပ်ရှားနိုင်ဖြစ်သွားကြသည်။ ထို့နောက် လူများသည် လှည့်ပြီး ပြေးကြတော့သည်။ နောက် တစ်စက္ကန့်မျှအကြာတွင် လမ်းတစ်လမ်းလုံး လူရှင်းသွားပေသည်။ ဘာဂီယာက ပြတင်းပေါက်မှပြန်ပြီး ခုန်ထွက်လိုက်သည်။ သူက မောဂ္ဂလီ၏ဘေးတွင် ရပ်လိုက်ပြီး “ဒီညတော့ သူတို့တဲထဲက ထွက်ကြတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး” ဟု ဘာဂီယာက တိုးတိုးပြောလိုက်၏။ “ကဲ... အခု ဘာလုပ် ကြမလဲ”

အရာရာအားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဘာဂီယာပြောသည်မှာ မှန်ပေသည်။ အလင်းရောင် ထွက်သည်တိုင်အောင် မည်သူမျှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လှုပ်ကြတော့မည် မဟုတ်တော့ပေ။ “နင်လုပ်တာ ကောင်းတယ်။ နေ့ရောက်တဲ့အထိ သူတို့ကို စောင့်ကြည့်နေပါ။ ငါ အိပ်ဦးမယ်” ဟုပြောပြီး မောဂ္ဂလီသည် တောတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားခဲ့သည်။ သူသည် လှဲချလိုက်

ကျွန်တော်ရဲ့မိတ်ဆွေများက စောင့်ကြပ်ပေးလိမ့်မယ်

“ကောင်းတယ်၊ ပြန်ပြီးစဉ်းစားကြည့်ပါ။ မကြောက်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ တက်သုတ်ရိုက်သွားစရာ မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ အသံဗလံတွေ ကြားရနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြောက်နဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ လုံခြုံစိတ်ချရပါပြီ။ ဘယ်သူမျှ ခင်ဗျားတို့ကို ထိခိုက်နာကျင်အောင် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေက ကန်ဟီဝါရာသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စောင့်ကြပ်ပေးကြလိမ့်မယ်” သူက မက်ဆူဝါးဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လှည့်လိုက်သည်။ “သူက ကျွန်တော်ပြောတာကို မယုံဘူး၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ယုံတယ်မဟုတ်လား”

“ငါ မင်းကိုယုံပါတယ် ငါ့သားရယ်၊ လူဖြစ်ဖြစ်၊ တစ္ဆေဖြစ်ဖြစ်၊ တောတွင်းဝံပုလွေဖြစ်ဖြစ် ငါ မင်းကို ယုံပါတယ်”

“ကျွန်တော့်လူတွေ သီချင်းဆိုသံကြားရရင် သူ့ကြောက်နေလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားကတော့ သိမှာမို့ သဘောပေါက်လိမ့်မယ်။ ကဲ... သွားပေတော့၊ ခပ်သွက်သွက်သွားစရာ မလိုပါဘူး။ ဂိတ်ဝတ်ခါးက ပိတ်ထားပါတယ်”

မက်ဆူဝါးက မောဂ္ဂလီ၏ခြေထောက်ကို လှည့်ဖက်လိုက်ပြီး ငိုကြွေးနေရှာသည်။ သူမကို သူက ဖြည်းဖြည်းဆွဲထုလိုက်၏။ သူလည်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီနေမိသည်။ ထို့နောက် သူမက သူ့လည်ပင်းအား ဖက်လိုက်ပြီး ငိုကြွေးနေခဲ့သည်။ သို့သော် သူမ၏ယောက်ျားကမူ သူ၏ လယ်မြေအား ကြည့် လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ “ငါတို့ ကန်ဟီဝါရာကို ရောက်ရင် လူဖြူတွေကို တိုင်မယ်။ သူတို့က ဘုန်းကြီးနဲ့ မုဆိုးကို ဥပဒေအရ အရေးယူလိမ့်မယ်။ အဲဒီနောက် ဒီလူတွေ ပေးဆပ်ကြရလိမ့်မယ်”

မောဂ္ဂလီက ရယ်လိုက်သည်။ “သူတို့ ပေးဆပ်ကြရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငွေနဲ့မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ တခြားအစီအစဉ် တစ်ခု

ရှိပါတယ်”

သူတို့တွေ တောအုပ်ဆီသို့ဦးတည်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မိခင် ဝံပုလွေမကြီးသည် မြက်ပင်ရှည်များအတွင်းမှ လျှောထွက်လာသည်။ “သူတို့နောက်က လိုက်သွားပေးပါ” ဟု မောဂ္ဂလိက သူမအား ပြောလိုက်ပါသည်။ “သူတို့ကို လုံခြုံအောင် စောင့်ရှောက်ပေးပါ။ သီချင်းနည်းနည်းပဲဆိုပါ။ ကျွန်တော် ဘာဂီယာကို ခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ရှည်လျား တိုးညှင်းသော တောခေါ်သံသည် အသံမြင့်လိုက်နိမ့်လိုက်ဖြင့် ပေါ်ထွက်လာ၏။ မက်ဆူဝါး၏ ယောက်ျားမှာ ကြောက်နေပေပြီ။ သူသည် တဲဆီသို့ ပြန်ပြေးတော့မတတ်ပင် ရှိနေသည်။ “ဆက်သွားပါ” ဟု မောဂ္ဂလိက ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်ရသည်။ “အသံတချို့ကို ကြားရမယ်လို့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောထားတာပဲ။ ဒီအော်သံက ကန်ဟီဝါရာအထိ ခင်ဗျားတို့နောက်က လိုက်လာတာကြားရလိမ့်မယ်။ ဒီအဓိပ္ပာယ်က ခင်ဗျားတို့အတွက် လုံခြုံစိတ်ချရတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ”

မက်ဆူဝါးက သူမ၏ယောက်ျားအား ရှေ့သို့ဆက်သွားအောင် တွန်းထိုးပေးနေရ၏။ အမှောင်သည် သူတို့နှင့် မိခင်ဝံပုလွေမကြီးအပေါ် လွှမ်းခြုံလာသည်။ ထို့နောက် ဘာဂီယာသည် မောဂ္ဂလိ၏ခြေရင်းတွင် ပေါ်ထွက်လာသည်။ တောတွင်းည၏အသံများနှင့် အနံ့အသက်တို့သည် သူ၏ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလှုပ်ရှားမှုအား အရှိန်မြှင့်စေခဲ့ပေသည်။ “ငါတော့ နင့်ရဲ့ညီအစ်ကိုတွေအစား ရှက်မိပါရဲ့” ဟု သူက မောဂ္ဂလိအား ပြောလိုက်သည်။

ဘာဂီယာ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှု

“ဘာ... သူတို့ ဘူဒီယိုကို သီချင်းကောင်းကောင်း ဆိုမပြဘူးလား” ဟု မောဂ္ဂလိက မေးလိုက်သည်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့သီချင်းပါ။ ငါတောင် သူတို့နဲ့တွဲဆိုလိုက်သေးတယ်။ နင် မကြားဘူးလား”

“ငါ သိပ်အလုပ်များနေတာ။ သီချင်းအကြောင်း ဘူဒီယိုကို မေးကြည့်ပါလား။ ဒါထက် ဟိုလေးကောင်က ဘယ်မှာလဲ။ လူ အုပ်စုကို ဒီနေ့ည ရွာအတွင်းမှာပဲ ထိန်းထားစေချင်တယ်”

“ဒီအတွက်တော့ နင် သူတို့လေးကောင်တောင် မလိုပါဘူး” ဟု ဘာဂီယာက ပြောလိုက်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးများသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ ရွှင်မြူးမှုတို့ဖြင့် ဝင်းလက်နေ၏။ “ငါ သူတို့ကို အဲဒီနေရာမှ ထိန်းထားနိုင်ပါတယ် ညီလေး။ နောက်ဆုံးကျရင် ငါတို့သူတို့ကို သတ်ပစ်ရမှာ မဟုတ်လား။ ငါကတော့ အသင့်ပဲ။ လူအားလုံး ငါ့ကို ကြောက်ကြတယ်။ လူအားလုံး ငါ့ကိုမြင်ရင် ပြေးကြတယ်။ ဒီနေ့ လူတွေနဲ့ငါ ဆော့ကစားခဲ့တယ်။ သူတို့ ကြောက်လို့တောင် တုန်နေသေးတယ်” သူက လေထဲတွင် လွင့်နေသော သစ်ရွက်တစ်ရွက်ပမာ ကခုန်နေသည်။ သူ၏မျက်လုံးများသည် အရည်လည်နေသော ကျောက်စိမ်းပမာ ဝင်းလက်နေပေသည်။ “ငါ့နာမည်က ဘာဂီယာ၊ တောထဲမှာဆိုရင် ညဘက်မှာ ငါဟာ ခွန်အားရှိတဲ့သူပါ။ လူသားပေါက်ကလေး ငါ မင်းကို တစ်ချက်တည်းနဲ့ သတ်လို့ရတယ်”

“ဒါဆို လုပ်လိုက်လေ” ဟု မောဂ္ဂလိက အော်လိုက်သည်။ သူက ရွာတွင်ပြောသောစကားဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တောထဲတွင်သုံးသောစကားဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းမဟုတ်ပေ။ သူ၏ စကားလုံးများသည် ကျားသစ်နက်ကြီးအား တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေသည်။ သူက မတ်တပ်ရပ်နေဆဲဖြစ်သည်။

တစ်ရွာလုံးနဲ့ငါတို့ချည်းမယှဉ်နိုင်ဘူး

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

ညီလေး” သူသည် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အံ့အားသင့်နေဟန် ရှိပေသည်။

ရုတ်တရက် ဆင်လေးကောင်သည် အသံမကြားရဘဲ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ “ကောင်းသော အမဲလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါစေ” ဟု ဟတ္ထိက နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်၏။ မောဂ္ဂလိက တော်တော်နှင့် အဖြေမပေးဘဲ နေ၏။ ပြောသောအခါ ဘာဂီယာကိုသာ ပြောလိုက်သည်။

“ငါ နှင့်ကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောပြမယ်။ မုဆိုးဘုဒီယိုက ငါ့ကို ပြောပြခဲ့တာ။ တစ်နေ့မှာ ဆင်လိမ္မာအိုကြီးတစ်ကောင်ဟာ ထောင်ချောက်တစ်ခုထဲမှာ မိသွားသတဲ့။ ထောင်ချောက်ရဲ့ ချွန်ထက်နေတဲ့ သစ်ချောင်းဟာ အဲဒီဆင်ကြီးရဲ့ပုခုံးကို ရသွားသတဲ့။ အဲဒီဒဏ်ရာဟာ အမာရုတ်ဖွေးဖွေးကြီးဖြစ်ပြီး ကျန်နေပါရော” မောဂ္ဂလိက ဟတ္ထိ၏ မီးခိုးရောင်အရေခွံပေါ် မှဖြူဖွေးနေသော အမာရုတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ “လူတွေဟာ သူ့ကို ထောင်ချောက်ကနေ ထုတ်ယူဖို့ ရောက်လာကြပါလေရော” မောဂ္ဂလိက ဆက်ပြောလိုက်သည်။ “ဒါပေမဲ့ သူက သိပ်သန်လွန်းနေတော့ ချည်ထားတဲ့ ကြိုးတွေကိုဖြတ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားခဲ့သတဲ့။ နောက် သူပြန်ပြီး ဒဏ်ရာသက်သာလာတဲ့အခါ ဆင်ကြီးဟာ ညဘက်မှာ လူတွေရဲ့လယ်ကွင်းထဲကို သွားခဲ့တယ်။ သူ့သား သုံးကောင်ကိုပါ ခေါ်သွားခဲ့တယ်တဲ့။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ ဒီကနေ့ဆို တော်တော်ဝေးဝေး မှာရှိတဲ့ ဘက်ပိုးက လယ်ကွင်းတွေထဲမှာပေါ့။ နောက် ရိတ်သိမ်း ရမယ့်အချိန်မှာ အဲဒီလယ်ကွင်းတွေက သီးနှံတွေ ဘာဖြစ်သွား သလဲ ဟတ္ထိ”

“ငါတို့ စားပစ်လိုက်တာပေါ့” ဟု ဟတ္ထိက ပြောလိုက်သည်။

“နောက် လယ်ကွင်းတွေကော ဘာဖြစ်သွားသလဲ” ဟု

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

မောဂ္ဂလိက မေးလိုက်ပြန်သည်။

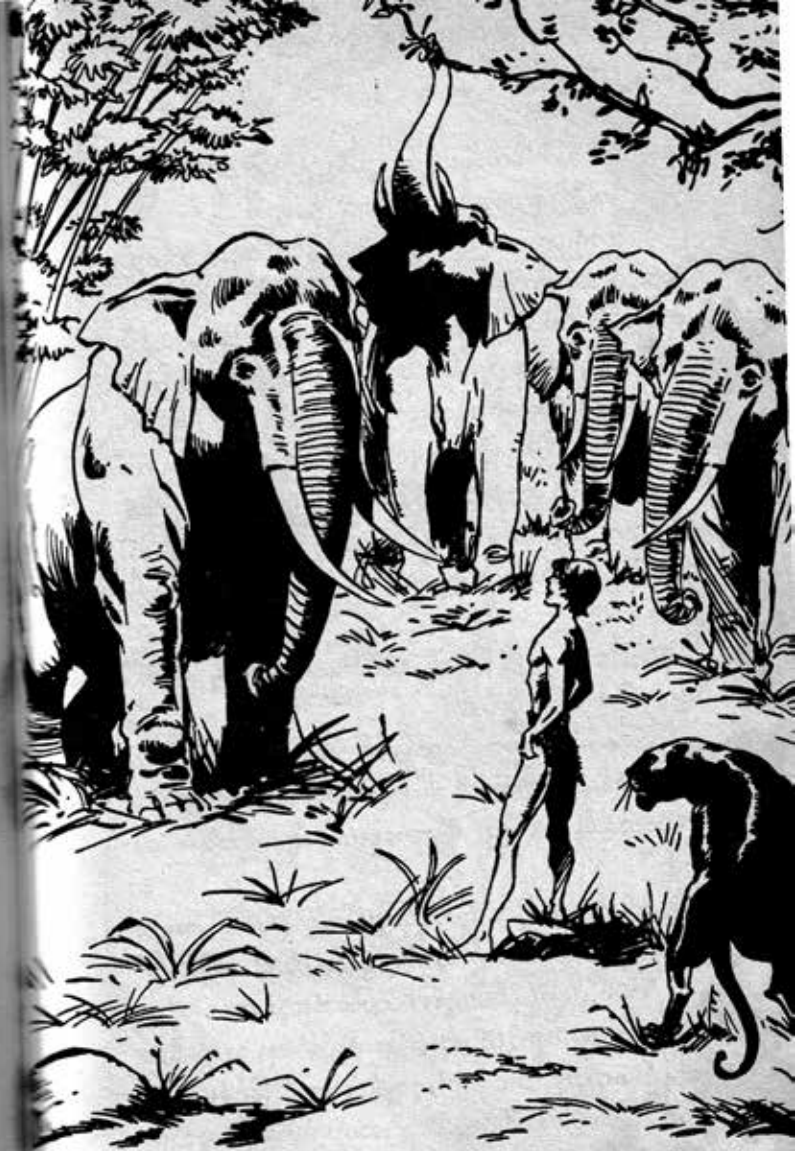
“လယ်ကွင်းတွေ တောဖြစ်သွားတာပေါ့”

“နောက် လူတွေကော”

“သူတို့ အဝေးကို ပြောင်းရွှေ့သွားကြတယ်။ အဲဒီနောက် ငါတို့က သူတို့ရဲ့ တံတွေကို တစ်စစီ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြ တယ်။ ရွာစည်းရိုးကိုလည်း ဖြိုချပစ်လိုက်တယ်။ ငါတို့က ရွာထဲ ကို တောဝင်လာအောင် လုပ်ပေးလိုက်တယ်။ ထောင်ချောက် ဆင်တဲ့အတွက် ငါတို့က လုပ်ခဲ့တာပဲ။ နင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီ အကြောင်းကြားတာလဲ လူသားပေါက်ကလေး”ဟု ဟတ္ထိက ပြောလိုက်၏။

“လူတစ်ယောက်က ငါ့ကို ပြောပြတာ။ ကဲ... အခုဆို ဒါဟာ တကယ်မှန်တယ်ဆိုတာ သိရပြီ။ ဟတ္ထိရေ လူသားအုပ်စု ဟာ ရွာကနေ ငါ့ကို မောင်းထုတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ သူတို့က ပျင်း လည်းပျင်း၊ ဖျင်းလည်းဖျင်းတဲ့အပြင် စိတ်ကောင်းလည်း မရှိ ကြဘူး။ သူတို့က အပျော် သတ်ဖြတ်နေကြတာ။ ငါ သူတို့ကို သိပ်မှန်းတာပဲ”

“ဒါဆို သူတို့ကို သတ်ရုံပေါ့”ဟု ဟတ္ထိ၏သားများက ပြောလိုက်သည်။

ငါတို့တောဖြစ်သွားအောင်လုပ်လိုက်တယ်

တောဖြစ်စေ

“ဒါ သိပ်မကောင်းလှဘူး။ အဲဒီရွာကို တောရိုင်းဖြစ်သွားပါစေ ဟတ္ထိ” ဟု မောဂ္ဂလိက ပြောလိုက်သည်။

ဘာဂီယာမှာ ကြောက်ရွံ့မှုဖြင့် တုန်လှုပ်သွားတော့သည်။ သူသည် အမဲလိုက်ခြင်းနှင့် သတ်ဖြတ်ခြင်းကို နားလည်သဘောပေါက်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ဤအစီအစဉ်မှာ ခြားနားလှပေသည်။ ယခုအခါ မောဂ္ဂလိက ဟတ္ထိကို ဘာကြောင့်အလိုရှိသည်ကို သူ သဘောပေါက်သွားပေပြီ။

“ငါတို့ သူတို့ကို အဝေးကို ခြောက်လွတ်လိုက်ကြမယ်” ဟု မောဂ္ဂလိက ပြောပြနေသည်။ “ဝံပုလွေတွေက ဘုန်းကြီးရဲ့ အိမ်ထဲမှာ အိပ်ကြမယ်။ ကျွဲရိုင်းတွေက ဘုရားကျောင်းဘေးရေကန်က ရေကိုသောက်ကြမယ်။ အဲဒီနေရာကို တောဖြစ်သွားပါစေ ဟတ္ထိ”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့နဲ့သူတို့ အချင်းများထားတာမှ မရှိဘဲ” ဟု ဟတ္ထိက ပြောလိုက်၏။

“ဒါဆိုရင် အခြားတိရစ္ဆာန်တွေကို ခေါ်လိုက်။ တောဝက်တွေ၊ သမင်တွေ၊ ကျွဲတွေကို ပြောလိုက်ပေတော့။ မြက်တွေ သိပ်ကောင်းတယ်။ ဓရလည်း ချိုအေးနေတာပဲလို့၊ တောဖြစ်ပါစေ ဟတ္ထိ”

“ငါ လူတွေကို မသတ်ချင်ဘူး။ ဘက်ပိုးမှာ ငါ အများကြီးသတ်ခဲ့တယ်။ နောက် သူတို့ရဲ့ သွေးနဲ့ကို ငါ မခံနိုင်ဘူး”

“ငါလည်း မခံနိုင်ပါဘူး။ မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ငါတို့က မသတ်ပါဘူး။ သူတို့ကို တောခြောက်လွတ်မှာ။ သူတို့ ဒီမှာ မနေနိုင်စေရဘူး။ ငါက မက်ဆူဝါးရဲ့သွေးကို မြင်ခဲ့၊ အနံ့ရခဲ့ပြီးပြီ။ သူက ငါ့အပေါ် သိပ်ကောင်းတယ်။ နောက်ပြီး သူတို့က သူ့ကို သတ်ဖို့ကြိုးစားကြတယ်။ တောဖြစ်သွားမှသာ ဒီအနံ့တွေ

ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ပြေးကြခြင်း

မြိုင်ဟောဝန်ဇာတ်လမ်းများ

ပြီး နောက် တစ်ညတိုင်အောင် အိပ်ပစ်လိုက်လေသည်။

သူ နိုးလာသောအခါ ဘာဂီယာသည် သူ့ဘေးတွင် ရှိနေသည်။ လတ်ဆတ်သော သမင်ဖိုတစ်ကောင် မြေကြီးပေါ်တွင် ရှိနေသည်။ မောဂ္ဂလိက သမင်သားစားပြီး ရေသောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူက ထိုင်ပြီး စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။

“ဟို ယောက်ျားနဲ့မိန်းမတော့ ကန်ဟီဝါရာကို ရောက်သွားပြီလို့ မိခင်ပံပုလွေမကြီးက ငှက်တွေကို မှာလိုက်တယ်။ ငှက်တွေက ငါ့ကို ပြောပြကြတာ။ သူတို့ မြင်းတစ်ကောင်ဝယ်လိုက်ပြီး ခပ်သွက်သွက် ခရီးထွက်သွားကြတယ်တဲ့။ အားလုံး အဆင်ချောတယ်မဟုတ်လား” ဟု ဘာဂီယာက ပြောလိုက်သည်။

“အားလုံး သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ရွာရဲ့အခြေအနေကကော” ဟု မောဂ္ဂလိက မေးလိုက်သည်။

“လူသားအုပ်စုတစ်ခုလုံး ဒီနေ့မနက်ရောက်တဲ့အထိ သူတို့ အိမ်ထဲက မထွက်ကြဘူး။ အဲဒီနောက် သူတို့ အစာထွက်စားကြပြီး သူတို့အိမ်သူတို့ မြန်မြန်ပြန်ပြေးခဲ့ကြတယ်”

“နင့်ကို သူတို့ မြင်သွားသေးလား”

“မြင်ချင်မြင်မှာပေါ့ ညီလေး၊ ငါ ဂိတ်ဝနားက ဖုန်ထဲလူးနေပြီး သီချင်းအတိုအထွာလေး ဆိုနေမိတာကိုး။ ကဲ... အခု ငါတို့အလုပ်ကတော့ ပြီးပြီ ညီလေး။ အိမ်ကိုပြန်ပြီး ငါနဲ့ ဘာလူးတို့နဲ့အတူ အမဲလိုက်ကြရအောင်။ ဒါဆို ဟိုတုန်းကနေ့တွေလိုပဲ ပျော်စရာကောင်းမှာ။ မင်းမျက်နှာက အသစ်ပေါ်နေတဲ့ ကြောက်စရာကောင်းအကြည့်ကို ခွာချလိုက်ပါတော့။ ဟိုယောက်ျားနဲ့ မိန်းမက ပန်းနီနီထဲမှာ သေရမှာမဟုတ်တော့တာ။ လူသားအုပ်ကို မေ့ထားလိုက်ပြီး ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါတော့ကွာ”

ဟတ္ထီနှင့် သူ၏ သားသုံးယောက်က နောက်မှလိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်

မောဂ္ဂလိက ဟတ္ထိကို ခေါ်လိုက်ခြင်း

“မကြာခင်တော့ သူတို့ကို မေ့မိနိုင်မှာပါ။ ဆင်ကြီး ဟတ္ထိ ဘယ်မှာလဲ”

“သူ နေချင်တဲ့နေရာ သူ နေမှာပေါ့။ ဟတ္ထိကို ဘာပြုလို့ နင် မေးတာလဲ”

“သူနဲ့ သူ့သားသုံးကောင်ကို ငါ့ဆီလာခဲ့လို့ ပြောလိုက် ပါ”

“ဒါပေမဲ့ ညီလေးရ မင်း ဟတ္ထိကို အမိန့်သွားပေးလို့ မရ တူး။ သူကတော့ရဲ့သခင်ကွ၊ လူသားအုပ်စုက မင်းမျက်နှာထား ကို ပြောင်းသွားအောင် မလုပ်ခင် သူက မင်းကို တောရဲ့ အဆုံး အမတွေကို သင်ပေးခဲ့တယ်လေ”

“ဒါတွေ ကြာခဲ့ပါပြီ။ အခု ငါ သူ့ကို အဆုံးအမစကားတွေ ပြောစရာရှိတယ်။ ဖားကလေး မောဂ္ဂလိဆီကို လာခဲ့ပါလို့သာ သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ။ ဘတ်ပိုးက လယ်ကွင်းတွေကို သတိရပါ လို့ ပြောလိုက်ချေ။ သူ နားလည်ပါလိမ့်မယ်”

ဘာဂီယာက ထွက်သွားသည်။ မောဂ္ဂလိက နောက်တွင် ချန်နေခဲ့ပြီး သူ၏ အကြံအစည်ကို တွေးတောနေခဲ့၏။ “သူမ က ငါ့အပေါ် ကြင်နာရှာတယ်”ဟု သူက တွေးနေ၏။ “သူက ငါ့ကို ချစ်ရှာတယ်။ နောက် သူ့ကို နာကျင်အောင် လုပ်ကြတယ်” ထိုသူတို့အား အခုပင် ထသတ်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည် သို့ သော် ထိုကဲ့သို့လုပ်ခြင်းသည် တောတွင်း ဥပဒေကို ဆန့်ကျင် ရာရောက်ပေသည်။ “ငါ့အစီအစဉ်က ပို ကောင်းပါတယ်လေ”ဟု သူက တစ်ကိုယ်တည်းပြောလိုက်၏။ “နောက်ပြီး ဟတ္ထိနဲ့ သူ့သားတွေကလည်း ငါ့ကို ကူညီကြမှာပါ” သူက သူ့ဘာသာ သူ သဘောကျပြီး ရယ်လိုက်လေသည်။

ဘာဂီယာ ပြန်ရောက်လာသည်။ “သူတို့ လာနေကြပြီ

အဝေးကို ပါသွားမှာ၊ တောဖြစ်သွားပါစေ”

“အား... ငါ နားလည်ပြီ။ ကံ... မင်းရဲ့ပြဿနာကလည်း ငါ့ရဲ့ပြဿနာပါပဲ။ ငါတို့ တောဖြစ်အောင် လုပ်ကြတာပေါ့” ဟု ဟတ္ထိက ပြောလိုက်၏။ ဆင်လေးကောင်သည် သစ်ပင်များ အကြား ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဘာဂီယာက မောဂ္ဂလိအား ကြည့်နေသည်။ သူ၏မျက်လုံးများတွင် ထိတ် လန့်နေမှုသည် သိသိသာသာ ပေါ်နေပေသည်။

ဘာဂီယာက မောဂ္ဂလိအား ခယ်ခြင်း

အဆုံးတွင် သူက ပြောလိုက်သည်။ “ငါ့အရှင် ဟိုတုန်းက နင့်ကို ကျွဲသေနဲ့ ဝယ်ယူခဲ့တာပါ။ အဲဒီတုန်းကဆို နင်ဟာ သေး သေးလေးနဲ့ ခွန်အားလည်း မရှိရှာဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုဆိုရင် တောရဲ့အရှင်သခင်၊ ငါက အိုလည်းအို အားလည်းမရှိတော့တဲ့ အခါ ငါ့ကို တာဝန်ယူပေးပါ။ ဘာလူးကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပါ။ ငါတို့အားလုံးကို ကူညီစောင့်မပါ။ နင်ဟာ အခု အရှင်သခင် ဖြစ်ပါပြီ”

မောဂ္ဂလိက ရယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက ငိုကြွေး နေမိ၏။ ဧရာမကျားသစ်နက်ကြီးအား ဤကဲ့သို့ တွေ့မြင်ရ သဖြင့် သူ၏ရင်မှာ နာကျင်သွားမိသည်။ “ငါ အခုတိုင် နင့်ရဲ့ ညီလေးပါပဲ။ နောက်ပြီး နင့်ကို ငါ ချစ်ပါတယ်”ဟု မောဂ္ဂလိက ပြောလိုက်လေသည်။

မရမလှဆုံးရှုံးသွားကြပေပြီ

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

တောတဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်လာခြင်း

ဟတ္ထိနှင့် သူ၏သားများက အခြားတိရစ္ဆာန်များအား စည်းရုံးစုစည်းလိုက်သည်။ “နင်တို့ကို အစာကောင်းကောင်းနဲ့ ရေချိုရှိရာကို ဦးဆောင်ခေါ်သွားပေးမယ်”ဟု သူတို့က စည်းရုံးလိုက်သည်။ သူတို့သည် သမင်၊ ဒရယ်များ၊ တောဝက်များနှင့် ကျွဲရိုင်းများအား ရွာသို့ ဦးတည်ပြီး ခေါ်သွားခဲ့သည်။ မျောက်သတ္တဝါများက နောက်ကလိုက်သည်။ ကျန် တောခွေးနှင့် တောကြောင်များကလည်း နောက်ကလိုက်လာကြသည်။ ဆယ်ရက်ခန့်အတွင်းမှာပင် တိရစ္ဆာန်အစုအဝေးကြီးသည် ရွာကို ပိုင်းပတ်မိသွားသည်။ သူတို့ လယ်တောမှသီးနှံများ၏ အနံ့ကို ရနေကြသည်။ သို့သော် တောင့်တင်းသော ခြံစည်းရိုးများက ပိုင်းပတ်ပြီး ခတ်ထားပေသည်။

ထို့နောက် မှောင်နေသော ညတစ်ညတွင် ဟတ္ထိနှင့် သူ၏သားများသည် တောတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် ခြံစည်းရိုး များကို ဖြိုဖျက်ချလိုက်ကြသည်။ တိရစ္ဆာန်များသည် ဝေါကနဲ အတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားခဲ့ကြ၏။ သူတို့က သီးနှံအား လုံးအား စားပစ်လိုက်ကြသည်။ နံနက် မိုးသောက်သော အခါတွင် လူများသည် သူတို့၏ဗလာကျင်းနေသော လယ်ကွင်းများကိုသာ မြင်ကြရတော့သည်။ သူတို့ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားကြသည်။ “ဒီနစ်တော့ ရိတ်သိမ်းစရာ သီးနှံ ဘာမှရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး” ဟု သူတို့က ညည်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် သူတို့ ပိုင် ကျွဲအုပ်များအား အစာကျွေးရန် ရွာပြင်သို့ မောင်းလွှတ် လိုက်ကြသည်။ သို့သော် မြက်များအားလုံး ပြောင်တလင်းခါ နေပေပြီ။ သူတို့ပိုင် ကျွဲများသည် အစာရှာရန် အလိုငှာ တောထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာတွင် သူတို့သည် ကျွဲရိုင်းများနှင့် ဆုံမိကြ ပြီး ပူးပေါင်းသွားမိကြပေသည်။ ထို့ပြင် တစ်ညတွင် လူများသည် သူတို့၏မြင်းအားလုံး သေနေသည်ကို တွေ့ကြရပေသည်။ ထိုကိစ္စသည် ဘာဂီယာ၏လက်ချက်

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

ဖြစ်သည်။ သူသည် မြင်းတစ်ကောင်အား တစ်ချက်ပုတ်ရုံနှင့် သေအောင် သတ်နိုင်ပေသည်။

လူများသည် သူတို့၏ တံများအတွင်း ပုန်းနေခဲ့ကြရသည်။ “ငါတို့ ပြီးခဲ့တဲ့နေ့က ရိတ်သိမ်းခဲ့တဲ့ သီးနှံတွေနဲ့ ဆက်နေလို့ ရပါတယ်”ဟု သူတို့က ပြောဆိုကြသည်။ သို့သော် ဟတ္ထိနှင့် သူ၏သားများသည် သီးနှံသိုလှောင်ရာ ဂိုဒေါင်ကို ရှာတွေ့ သွားသည်။ သူတို့က တံခါးကို ချိုးဖျက်ပြီး သီးနှံများကို စား ပစ်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ဘုန်းကြီးက “ငါ နတ်ဘုရား တွေထံမှာ ဆုတောင်းပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ဘာမှ မပြန်ကြားခဲ့ဘူး” ဟု သူကပြောလိုက်၏။ “ငါတို့တော့ နတ် ဘုရားစိတ်ဆိုးအောင် အမှားလုပ်မိကြတာဖြစ်နိုင်တယ်။ ငါတို့ တောင်းပန်တဲ့အကြောင်း သူတို့ကို သိအောင်ပြကြမယ်” ဟုဆို၍ ဘုရားကျောင်းအတွင်း ဝတ်ပြုဆုတောင်းကြသည်။ ထို့နောက် စားရန်အတွက် အုန်းသီးများခူးရန် ကြိုးစားကြသည်။ သို့သော် မီးတောက်နေသော အဝါရောင်မျက်လုံးများက သူတို့သွားလေ ရာကိုလိုက်၍ စောင့်ကြည့်နေသည်။ အမည်းရောင်အရိပ်ကြီးက သူတို့နောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေပေသည်။ မကြာခင်မှာပင် သူတို့သည် ရွာမှထွက်ရဲကြတော့ပေ။ ထို့ပြင် တိရစ္ဆာန်များသည် ရွာနှင့် နီးသထက်နီးလာ သည်။ သူတို့ ရဲသထက် ရဲလာသည်။ လူများသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ရွာကိုစွန့်ခွာနေကြပေပြီ။

အိမ်ထောင်မရှိသော ယောက်ျားများက ပထမဆုံး ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် သတင်းအား အစေးရော အနီးပါသယ်ဆောင်သွားခဲ့ကြသည်။ “တောနတ်ဘုရားနဲ့ ဘယ်သူက ပြိုင်တိုက်နိုင်မှာလဲ” ဟု သူတို့က ဆိုကြသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ရွာဘက်သို့ ထပ်မလာကြတော့။ လမ်းပေါ်တွင် တောပန်းများ ပေါက်လာသည်။ “ဒါ ကန်ဟီဝါရာကို သွားကြရမယ့် အချိန်ပဲ။ ငါတို့ လူဖြူတွေကို အကူအညီတောင်းမှဖြစ်မယ်” ဟု

ဝရန်းသုံးကားဝင်မွေ့လိုက်ကြခြင်း

အခြားသူတို့က ပြောကြ၏။

ထို့နောက် မိုးရွာလာသည်။ မိုးရေသည် အပင်၏ အမြစ် အခြေရှိ အပေါက်များသို့ ဝင်စရာလမ်းစတွေ့သွားသည်။ မိုးရေသည် ရွာလမ်းမအား ရွံ့အဖြစ် ပြောင်းပစ်လိုက်လေသည်။ နောက်ဆုံး လူများ ရွာကိုစွန့်ခွာသွားကြတော့သည်။ သူတို့၏ အိမ်များအား နောက်ဆုံးအနေနှင့် တစ်ချက်တော့ ပြန်ကြည့်ခဲ့ကြပေသည်။

နောက်ဆုံး မိသားစု ရွာဂိတ်ဝမှ ဖြတ်အထွက်တွင် မိုးခြိမ်းသံပမာ အသံတစ်သံကိုသူတို့ ကြားလိုက်ကြရသည်။ ဟတ္ထိ နှင့် သူ၏သားများသည် တဲများ၏အမိုးများအား တစ်စစီ ဆွဲချပစ်နေကြသည်။ ထို့နောက် တဲခုံများသည် မြေပြင်ပေါ်ရှိ ရွံ့ရည်များအတွင်း ပျော်ဝင်သွားခဲ့ကြသည်။

“ကောင်းတယ်ဟေ့” ဟု ခပ်တိုးတိုးအသံတစ်သံက ပြောလိုက်သည်။ “ကဲ... ရွာခြံစည်းရိုးဆီကိုဖြိုချပစ်လိုက်” ဟု ပြောသူမှာ မောဂ္ဂလီပင်ဖြစ်သည်။

သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ရွာခြံစည်းရိုးကို ဟေ့... ကလေးတို့ နင်တို့ရဲ့ဦးခေါင်းတွေနဲ့၊ ကဲ... လုပ်လိုက်ကြစမ်း”

ဆင်လေးကောင်သည် ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်လိုက်ကြပြီး သူတို့၏ ကြီးမားသောဦးခေါင်းကြီးများဖြင့် တွန်းလှဲလိုက်ကြသည်။ ရွာသားများသည် ဆင်ကြီးများ၏ ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးများကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ခြံစည်းရိုးနံရံသည် လှုပ်လာသည်။ ထို့နောက် ဖြိုကျသွားတော့သည်။ လူများသည် ပြန်လှည့်ပြီး အသက်လှပြေးကြလေတော့သည်။

တစ်လခန့်ကြာပြီးနောက် မြေပြင်အနံ့ပေါ်တွင် မြက်အသစ်များ ပေါက်လာကြသည်။ ထို့နောက် မကြာမီမှာပင် ရွာသည် တောဖြင့် ဖုံးအုပ်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၄)

စကားသစ်ပြောချိန်

နှစ်များသည် ရွှေလျားကျော်ဖြတ်သွားခဲ့ကြသည်။ မိခင်ဝံပုလွေမကြီးနှင့် ဖခင်ဝံပုလွေထီးကြီးတို့သည် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အာကီလာသည်လည်း သေဆုံးခဲ့ချေပြီ။ မောဂ္ဂလီသည် တစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ရှိပေပြီ။ သို့သော် သူသည်ပို၍ အသက်ကြီးသည်ဟု ထင်ရပေသည်။ ယခုအခါ သူသည် ထွားကြွင်းပြီး သန်မာလှသည်။ သူသည် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းတွင် တစ်ကြိမ်လျှင် နာရီဝက်ခန့် တွဲလွဲလွဲ၍ နေနိုင်သည်။ သူသည် ဒရယ်ဖိုတစ်ကောင်အား ခေါင်းမှကိုင်၍ မြေတွင်ဆွဲလှဲပစ်နိုင်သည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် တောတွင်းသားရဲတို့သည် သူ့အား ချစ်မြတ်နိုးကြသည်။ အကြောင်းမှာ သူသည် လိမ္မာပါးနပ်သော ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ယခုအခါတွင်မူ သူ၏ခွန်အားကိုပါ ကြောက်ရွံ့လာကြရ၏။ သို့သော် သူ၏မျက်လုံးများမှ အကြည့်သည် သိမ်မွေ့နေသည်။ ထိုမျက်လုံးများသည် ဘာဂီယာ၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ မီးတောက်မနေပေ။ ထိုမျက်လုံးများသည် ပို၍ စိတ်ဝင် စားမှုရှိလာခြင်းနှင့် ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှား တက်ကြွလာသော သဘောသာ ရှိပေသည်။

ဘာဂီယာကမူ ထိုသဘောကို နားမလည်ရှာပေ။ သူက

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

ထိုအကြောင်းကို မောဂ္ဂလိအား မေးကြည့်လိုက်သည်။ မောဂ္ဂလိသည် ရယ်ရုံသာ ရယ်လိုက်ပြီး ကျားသစ်နက်ကြီးအား ပျင်းရိပျင်းတွဲ ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဘာဂီယာက မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မောဂ္ဂလိ၏ ခြေထောက်အား လျှာဖြင့်လျက်ပေးလိုက်သည်။ သူက သူ့သခင်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိပါသည်။

ဝိုင်ဂင်မြစ်အထက်ရှိ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်တွင် သူတို့လှဲလျောင်းနေကြ၏။ နံနက်ခင်းစောစောပိုင်း အေးမြသောရာသီဥတု၏ ကုန်ဆုံးချိန်ဖြစ်ပေသည်။ သစ်ရွက်များနှင့် သစ်ပင်များသည် နွမ်းနယ်နေပုံ ပေါက်နေပြီးအရာရာသည် ခြောက်သွေ့လာကြ၏။ ကျားသစ်နက်ကြီးသည် လေကိုအနံ့ခံကြည့်လိုက်သည်။

“နေဦးရာသီ ရောက်လာပြီပေါ့၊ စကားသစ်ချိန် နီးလာပြီဆိုတာကို သစ်ရွက်တွေက သိနေတယ်၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ”ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။

“မြက်တွေ ခြောက်နေတယ်”ဟု မောဂ္ဂလိက ပြောလိုက်၏။ နေဦးရာသီဟာ ခုထိ ဒီကိုမရောက်သေးဘူး ဘာဂီယာ၊ နင်က ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ဟိုခုန်ဒီခုန် ကနေရတာလဲ”

“ဘာလဲ”ဟု ဘာဂီယာက ပြန်မေးလိုက်၏။ သူသည် တခြားကိစ္စများကို စဉ်းစားနေမိ၍ဖြစ်သည်။

“ငါပြောတာက သစ်နက်တွေဟာ အခုလို ကလိုက်၊ချောင်းဟန်လိုက်၊ အူလိုက်၊ လူးလိမ့်လိုက် အမြဲလုပ်နေကြသလား၊ နင်နဲ့ငါဟာ တောရဲ့အရှင်သခင်တွေဆိုတာ သတိထားဦးမှပေါ့”

“နင်ပြောတာ ငါ ကြားပြီ လူသားပေါက်ကလေး” ဘာဂီယာက ထထိုင်လိုက်သည်။ “ကောင်းပြီ၊ ပညာရှိတယ်ဆို ရင် ငါ အဲဒီလိုလုပ်နေတဲ့အကြောင်းကို နင် သိရမှာပေါ့”

ထူးဆန်းဖွယ်ရာ စိတ်လက်မကြည်သာစရာ

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

သီချင်းသစ်များ

တောအုပ်တစ်ခုအောက်ပိုင်းတွင် ငှက်တစ်ကောင်သည် နွေဦးတေးကို သိကျူးနေ၏။ “အဲဒီအသံကို နားထောင်ကြည့် စမ်း”ဟု ဘာဂီယာက ပြောလိုက်သည်။ “သူသိတယ်၊ စကား သစ်ပြောချိန်ဟာ နီးလာပြီ” သူက စိတ်လှုပ်ရှားနေသော ကြောင် တစ်ကောင်ကဲ့သို့ သူ၏အမြီးကို တယမ်းယမ်းလုပ်နေသည်။ “ကဲ ငါလည်း ငါ ဆိုရမယ့်သီချင်းကို ပြန်သတိရမှ ဖြစ်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ အချိန်မကျသေးဘူး”ဟု မောဂ္ဂလိက ထပ်ပြော လိုက်သည်။

“ညီငယ်လေး၊ နွေဦးရာသီ ရောက်လာပြီလို့ ငါ ပြောနေ သားနဲ့ကွာ”

“အို... နွေဦးရာသီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ငါ အခု မှတ်မိပြီ။ ဟုတ် တယ်၊ စကားသစ်ပြောချိန်ပဲ။ နင်တို့ အဝေးကို ထွက်သွားကြပြီး ငါ့ကိုတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ကြမယ်”ဟု သူက အနည်းငယ် ဒေါသဖြစ်လာဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ညီလေးရေ၊ ငါတို့မလုပ်”ဟု ဘာဂီယာက စပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ နင်တို့လုပ်မယ်။ ငါဟာ တောရဲ့အရှင်သခင် ဖြစ်ပေမယ့် ငါတစ်ယောက်တည်း သွားရတော့မယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်တွေက ဘာဖြစ်ခဲ့လဲ။ လူသားအုပ်စုရဲ့ လယ်ကွင်းတွေက သကြားကို ငါလိုချင်ခဲ့တယ်။ ဟတ္ထိဆီ နှင့်ကိုလွတ်လိုက်တယ်။ ငါက ချိုတဲ့မြက်ပင်ရှည်ကြီးတွေ ခူးခဲ့လို့ အမိန့်ပေးခဲ့တယ်”

“နှစ်ညလောက်နောက်ကျပြီး သူ ရောက်လာသားပဲ”ဟု ဘာဂီယာက ပြောပြလိုက်သည်။ “သူက ချိုတဲ့မြက်ပင်တွေ အများကြီး နှင့်ဆီ ယူလာခဲ့သားပဲ။ နင် မစားနိုင်လောက်အောင် ကို အများကြီးပဲ”

“သူ ချက်ချင်းလာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး” ဟု မောဂ္ဂလိက ပြောလိုက်သည်။ “လရောင်ထဲမှာ အကျယ်ကြီးအော်နေတဲ့ အလုပ်နဲ့ သူက အလုပ်ရှုပ်နေတာပါ။ သူက လူသားအုပ်စုရဲ့အိမ် တွေရှေ့မှာ ကနေတာ ငါ သူ့ကို မြင်သားပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ ငါ့ဆီကို မလာခဲ့ဘူး”

“ဒါက စကားသစ်ပြောချိန် ဖြစ်နေတာကိုး” ဟု ဘာဂီယာက ပြောပြလိုက်၏။ “ကဲ... ငှက်တွေရဲ့ သီချင်းသံကို နားထောင်ကြည့်စမ်း၊ နောက် ပျော်ပျော်နေစမ်းပါကွာ”

ရုတ်တရက်ပင် မောဂ္ဂလိသည် စိတ်မဆိုးအားတော့ပေ။ သူက လက်ပေါ်ခေါင်းတင်ပြီး ပြန်လှဲနေလိုက်၍ မျက်လုံးကိုလည်း မှိတ်ထားလိုက်သည်။ “ငါ နားမလည်တော့ဘူး၊ ဂရုလည်း မစိုက်တော့ပါဘူးလေ” ဟု သူက အိပ်ချင်မူးတူးအသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။ နင့်ကိုယ်ကြီးကို ငါ ခေါင်းအုံးအိပ်မယ် ဘာဂီယာ၊ ငါ အိပ်ချင်နေပြီ”

ကျားသစ်နက်ကြီးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး လှဲပေးလိုက်သည်။ သူသည် ပြေးလွှား ကခုန်ချင်နေပေသည်။ နွေဦးရာသီ၏ ကိုယ်ပူရှိန်သည် သူ၏သွေးအတွင်း ရောက်ရှိနေပေပြီ။

နွေဦးကာလ

အိန္ဒိယတောများအတွင်းတွင် နွေဦးရာသီသည် အံ့ဩစရာကောင်းသောအချိန် ဖြစ်ပေသည်။ ဆောင်းရာသီသည် ညင်ညင်သာသာပင် ကျရောက်တတ်သည်။ သစ်ရွက်များနှင့် ပန်းများသည် အမှန်တကယ်ပင် သေသွားလေ့ မရှိပေ။ သို့သော် သူတို့သည် ညှိုးပြီး ရော်သွားလေ့ရှိပေသည်။ နွေဦးရာသီသည် အရာရာအား လတ်ဆတ်သစ်လွင် လာစေပြန်ပေသည်။ ယင်းအခြင်းအရာသည် ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် အရာရာသည် ညှိုးချိုးခွမ်းနယ် နေတတ်ပေသည်။ ထို့နောက် နောက်တစ်နေ့တွင် အရာရာသည် အစကအခြေအနေအတိုင်း ရှိနေပုံပေါက်သည်။ သို့သော် အနံ့အသက်များကမူ သစ်လွင်လန်းဆန်း နေတတ်ပေသည်။ တောတွင်းသားများကမူ ဒါမျိုးကို သိကြပြီး ပျော်နေတတ်ပေသည်။ ထို့နောက် မိုးအနည်းငယ်လောက် ရွာကောင်းရွာလာနိုင်ပေသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက်ပင် သစ်ပင်နှင့် ပန်းပင်အားလုံးသည် နိုးထလာခဲ့ကြသည်။ သင့်အနေနှင့် သူတို့ ကြီးထွားလာသည်ကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားရမတတ်ပင် ရှိပေသည်။

အခြားနှစ်များထက် မောဂ္ဂလိသည်လည်း နွေဦးရာသီကို သဘောကျ နှစ်သက်ပေသည်။ သူသည် ဖားအော်သံများနှင့် အတူ အော်သည်။ ငှက်များ အသိုက်ဆောက်သည်ကို စောင့်ကြည့်နေတတ်သည်။ ထို့ပြင် နွေဦးရာသီတွင် သူသည် ခရီးဝေးပြေးလေ့ရှိပေသည်။

တောတွင်းရှိသူ အားလုံးပင် နွေဦးရာသီတွင် ခရီးဝေးပြေးလေ့ရှိလေသည်။ မောဂ္ဂလိသည်လည်း ပြေးသည်။ သူ မိုင်နှင့်ချီပြီးပြေးသည်။ ပျော်စရာ သဘောသက်သက် အနေနှင့်သာ ဖြစ်သည်။ သူ၏ ညီအစ်ကို ဝံပုလွေလေးကောင်ကမူ ဤပြေးခြင်းမျိုးတွင် သူနှင့်အတူ ပါဝင်ခဲ့ခြင်း မရှိကြချေ။ သူတို့သည် ဝေးရာသို့ သွားကြပြီး အခြားဝံပုလွေများနှင့်အတူ အူသံပေး

လျက် နေခဲ့ကြ၏။ တောတွင်းသားများသည် နွေဦးရာသီတွင် ဆူညံသောအသံများ ပြုမြဲဖြစ်သည်။ သူတို့သည် နွေဦးရာသီတွင် နှစ်၏အခြားကာလများနှင့်မတူ ကွဲပြားခြားနားသော အသံများ ပြုလေ့ရှိပေသည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့် နွေဦးကာလအား စကားသစ်ပြောချိန်ဟု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အမြဲအားဖြင့် မောဂ္ဂလိသည် နွေဦးကာလကို ချစ်ခင်နှစ်သက်ပေသည်။

သို့သော် ယခုတွင်မူ ခြားနားနေပေသည်။ ၎င်းများသည် မင်္ဂလာရှိသော သီချင်းများကို တွန်ကျူးနေကြ၏။ မောဂ္ဂလိသည် သူတို့နှင့်အတူသီကျူးရန် ပါးစပ်ကိုဟကြည့်သည်။ သီချင်းသည် သူ၏လည်ချောင်းဝတွင် တစ်ဆို့ပြီး အသံထွက်မလာပေ။ ရုတ်တရက် သူသည် မပျော်နိုင်အောင် ခံစားရသည်။

၎င်းများသည် သစ်ပင်ပေါ်တွင် မြည်ကြွေးနေကြသည်။ ဘာဂီယာသည် ဝိုင်ဂင်္ဂါမြစ်နဘေးတွင် သူ၏ပေါက်ကွဲနေသော အသံဖြင့် အူနေပေသည်။ မျောက်များသည် ကခုန်မြူးတူးလျက် အော်ဟစ်နေကြ၏။ မောဂ္ဂလိကမူ သူတို့နှင့်အတူ သံပြိုင်မဟစ်နိုင်ဘဲ စိတ်လက်မကြည့်မသာ ဖြစ်နေပေသည်။ သူက သူ့ကိုယ်သူ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“ငါ အစားကောင်းတွေလည်း စားခဲ့ပြီးပြီ”ဟု သူက တစ်ကိုယ်တည်း ပြောလိုက်သည်။ “ရေချိုတွေလည်း သောက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အဆိပ်တွေ စားခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ နှလုံးသားက လေးလံနေပါလား။ ငါ ဘာဂီယာအပေါ်မှာ မကြင် နာရာရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ ငါ ရက်စရာကောင်းတာပေါ့။ ငါ့ကိုယ်မှာ အေးလိုက်ပူလိုက် ဒေါသဖြစ်လိုက်၊ စိတ်တိုလိုက်နဲ့။ ဟာ... ဒါ နွေဦးပြေးရမယ့်အချိန်ပဲ။ ဒီနေ့ည တောင်တွေကိုကျော်ပြီး ပြေးမယ်။ ဟုတ်တယ် နွေဦးအပြေးထွက်ရမယ်။ ပြီးရင် ပြန်လှည့်လာမယ်။ ညီအစ်ကိုလေးယောက် ငါနဲ့ အတူလိုက်ရမယ်။ သူတို့က တဖြည်းဖြည်း ဝလာနေပြီ။ အပျင်းထူနေကြပြီ။ ဒီလေ့ကျင့်ခန်းက ငါတို့အားလုံးကို ကောင်းသွားစေလိမ့်မယ်”

သို့သော် လေးကောင်စလုံး အဝေးရောက်နေကြ၏

ပြန်ထူးသူမရှိ

သူက အော်ခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော် လေးကောင်စလုံး ပြန်မထူးကြပေ။ သူတို့ အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဝံပုလွေအုပ်စုအတွင်းရှိ အခြားဝံပုလွေ များနှင့်အတူ နွေဦးတေးကို အုသံပေးနေကြပေသည်။ မောဂ္ဂလိ က အော်ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။ ပြန်ထူးသံ ပေါ်မလာဘဲပင် ရှိနေ သည်။ ယခုအခါတွင် မောဂ္ဂလိသည် ဒေါသဖြင့် တုန်နေပေပြီ။ သူ၏လက်သည် ခါးဆီသို့ ရောက်သွား၏။ သူ့မျက်နှာမှာ အလွန်ပေါက်ကွဲနေမတတ် ဒေါသဖြစ်နေပုံ ပေါက်နေသည်။ သို့သော် မည်သူမျှ သူ့အား သတိမထားမိကြချေ။ အကောင် တိုင်း အလုပ်များနေကြပေသည်။

“ဟုတ်ပါဗျာ။ ရန်သူရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ တောထဲ ရှိသမျှဟာတွေ မောဂ္ဂလိရဲ့ အကူအညီကို လာတောင်းကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု နွေဦးရာသီဖြစ်တဲ့အတွက် အားလုံးက ငါ့ကို မေ့နေ ကြပြီ။ ငါ့ကို ဝယ်ယူခဲ့တဲ့ ကျွဲကို တိုင်တည်ပါတယ်။ ငါဟာ တောရဲ့အရှင်သခင်လား၊ ဒါမှမဟုတ် အရှင်သခင် မဟုတ်ဘူး လား။”

ဝံပုလွေငယ်နှစ်ကောင်သည် လမ်းအတိုင်း ပြေးဆင်လာ ကြသည်။ သူတို့သည် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင်တိုက်ရန် နေရာရွေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ မောဂ္ဂလိက ရှေ့သို့ခုန်ထွက် လိုက်ပြီး ဝံပုလွေတစ်ကောင်စီအား လက်တစ်ဖက်စီဖြင့် ဆွဲ ချုပ်ထားလိုက်၏။ သူက သူတို့တိုက်ပွဲကို လွယ်လွယ်ကူကူပင် ရုပ်သွားအောင် လုပ်နိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားမိ၏။ အုပ်စု အမဲလိုက်ရာတွင်ဖြစ်စေ၊ ကစားရာတွင်ဖြစ်စေ သူ ဒါမျိုးမကြာ မကြာ လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ယခုသည် နွေဦးရာသီဖြစ် သည်။ နွေဦးရာသီတိုက်ပွဲသည် အခြားအချိန်တိုက်ပွဲများနှင့်

မတူပေ။ ဝံပုလွေနှစ်ကောင်က သူ့အား တစ်ဖက်သို့ ခါထုတ်ပစ် လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် တစ်ကောင်၏လည်မြိုကို တစ် ကောင် ခဲနေကြတော့သည်။

မောဂ္ဂလိသည် ခုန်ထပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ သူက ခါးကို အသင့်ပြင်လိုက်သည်။ သူ့အနေနှင့် ဝံပုလွေနှစ်ကောင် လုံးအား သတ်ပစ်ရန် အသင့်ရှိနေပေပြီ။ ထို့နောက် ခါးကို ပစ်ချ လိုက်ပြီး သက်ပြင်း ချလိုက်မိသည်။ “ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ တောတွင်းဥပဒေက ဆိုထားတယ်။ သူတို့ တိုက်ခိုက်ဖို့ ရွေး ချယ်တယ်ဆိုရင် သူတို့ တိုက်နိုင်တယ်တဲ့။ ငါ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ပြုမူရတာလဲ”ဟု သူက ပြောနေမိ၏။ သူ၏ခွန်အားတို့သည် သူ့ထံမှ ယုတ်လျော့လာနေပုံ ရပေသည်။ သူ ရုတ်တရက် အား နည်းသွားသလို ခံစားရပြီး နေမကောင်းချင် ဖြစ်လာသည်။ “ငါ အဆိပ်များ စားမိသလား။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ငါဟာ အုပ်စုရဲ့ အရှင်သခင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဘယ်ဝံပုလွေမှ မောဂ္ဂလိလို မသန်စွမ်း ဘူး၊ ငါ့ရဲ့ခွန်အားတွေ ငါ့ဆီက ခွာနေပြီ။ နောက်မကြာခင် ငါ သေရတော့မယ်”ဟု သူက ပြောနေမိ၏။

တိုက်ပွဲသည် ဝံပုလွေတစ်ကောင်က ကြောက်ပြီး ပြေးသွား သည်အထိ ဆက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မောဂ္ဂလိသည် အထီးကျန် ခံစားနေမိပြန်၏။ သူ စိတ်လက်မသာမယာ ပို၍ပို၍ ဖြစ်လာနေ သည်။ သူသည် ထိုညနေတွင် သမင်ဖိုတစ်ကောင်ကို သတ်ခဲ့ သည်။ သို့သော် သူ ကောင်းကောင်းမစားခဲ့။ သူ့မှာ စားချင် စိတ်လည်း မရှိတော့။ သူ ဘာလိုချင်နေသည်ဆိုသည်ကိုလည်း သူ မသိနိုင်တော့ပေ။

မောဂ္ဂလီအပြေး

ထိုညသည် သာယာလှပသော ညတစ်ညဖြစ်သည်။ တိရစ္ဆာန်အားလုံးသည် သူတို့ဘာသာ ဘာဝ နွေဦးတေးကို သိကြွေးလျက်ရှိကြသည်။ အရွက်များနှင့် ပန်းများသည် လျင်မြန်စွာ ကြီးထွားလာကြသည်။ မြက်နုကလေးများသည် ချိုပြီး လန်းဆန်း စိမ်းစိုနေကြပေပြီ။ ထွန်းလင်းနေသော နွေဦးအခါ၏ လသည် ကျောက်ဆောင်များနှင့် ကန်ရေပြင်များပေါ်သို့ အလင်းရောင်ထိုးကျလျက် ရှိနေပေသည်။ လမင်းကြီးသည် ရွက်သစ်ပေါင်းများစွာအကြားမှ ချောင်းကြည့်နေသည်။ ရုတ်ချည်းပင် မောဂ္ဂလီသည် ဝမ်းနည်းနေခြင်းကို သတိမရတော့ပေ။ သူသည် အော်ဟစ်ပြီး တေးဆိုနေမိ၏။ ထို့နောက် သူ စ၍ ပြေးတော့သည်။ သူသည် မြေပြင်တစ်လျှောက် အလျင်အမြန် ပြေးနေ၏။ သူသည် ပေါ့ပါးသည်၊ သန်မာသည်၊ တိကျသေချာသည်။ တစ်တောလုံး အသံများ၊ အနံ့များဖြင့် ပြည့်လျှံနေသည်။ သူက ဒါတွေအားလုံးကို သဘောပေါက်ပါသည်။ ဆက်၍ဆက်၍ သူ ပြေးသည်။ ထိုညက တောထဲတွင် သူသည် အပျော်ဆုံးသတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြစ်လေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပန်းတို့၏ ရနံ့သည် ပြောင်းလဲသွားသည်။ နွံတောအနီး ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သူ သိသည်။ သူ၏ အမဲလိုက်ရာနယ်မြေမှ အတော် ဝေးဝေးသို့ ရောက်နေပေပြီ။

မောဂ္ဂလီသည် နွံတောကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိပေ။ သူသည် ခြေထောက်ဖြင့်နင်း၍ စိတ်ချရသောမြေကို မည်သို့ရှာဖွေရမည်ကို သိပေသည်။ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်စရာပင်မလိုပေ။ သူက နွံတော၏အလယ်သို့ ပြေးထွက်သွားလိုက်သည်။ သူ ပြေးသွားရာဝန်းကျင်ရှိ အရာရာသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ နွေဦးရာသီတွင် ငှက်တို့သည် အအိပ်ဆတ်ကြသည်။ သူတို့

ပြေးလွှားနေရခြင်းက သူ့အားအမြဲနေထိုင်ကောင်းနေစေ၏

လူသားတွေဆီပြန်ပါ

ပြိုင်ဟောဝန်ဇာတ်လမ်းများ

သည် အုပ်လိုက် တစ်ညလုံး ပျံဝင်လိုက် ပျံထွက်လိုက် ရှိနေ တတ်ကြ၏။ သို့သော် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မောဂူလီအား သတိမထားကြချေ။ သူသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင် လိုက်ပြီး အသံထွက်ဘဲ သီချင်းညည်းနေ၏။ သူ၏ စိတ်နှလုံး ညှိုးနွမ်းနေမှုသည် သူ ကျင်လည်ရာတောအတွင်း ကျန်ခဲ့ပေပြီ။ သူက သီချင်းတစ်ပုဒ် ဟစ်လိုက်ရန်အတွက် ပါးစပ်ကို ဟလိုက် လေသည်။

ထို့နောက် ရုတ်ချည်းပင် ယခင်က စိတ်ညှိုးနွမ်းမှုမျိုး ပြန် ရှိခံစားလာရပြန်သည်။ ယခင်ကထက် ပို၍ ဆိုးလာသည်။ “ဒါဆို ဒီနေရာမှာလည်း ရှိနေတာပဲ”ဟု မောဂူလီက ပြောလိုက် ၏။ သူသည် ကြောက်နေပေပြီ။ ဒီဝေဒနာက ငါ့နောက်က ကပ် လိုက်ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ ဘယ်သူမှလည်း မရှိပါဘူး။ ညဘက် နွံတော၏အသံများသည် ဆက်၍ထွက်ပေါ်နေမြဲပင်။ သို့သော် မည်သူမျှ သူ့အား စကားမဆိုခဲ့ကြ။ သူ၏ ဝမ်းနည်း နေသောစိတ်သည်လည်း ပို၍ ကြီးထွားလာ၏။

“ငါ အဆိပ်စားမိတာ သေချာပါတယ်”ဟု သူက ပြော လိုက်သည်။ “ငါ့ရဲ့ခွန်အားတွေလည်း ငါ့ဆီက ထွက်သွားနေ ပြီ။ ငါကြောက်တယ်။ အရင်က ငါ တစ်ခါမှ မကြောက်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဘယ်သူကအရေးလုပ်မှာလဲ သူတို့အားလုံး ဆိုကြ၊အော်ကြ၊ ကိုက်ကြ လုပ်နေတာ။ လရောင်အောက်မှာ ပြေးလွှားနေကြ တာ။ နောက် ငါက တစ်ယောက်တည်း နွံ တောထဲမှာ သေရတော့မယ်”

“သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ဝမ်းနည်းနေမိသည်။ သူ ငိုမိတော့ မတတ်ပင်။ နောက်ကြမှ သူတို့ ငါသေနေတာကို တွေ့ကြမယ် မည်းနက်နေတဲ့ရေထဲမှာ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ငါ တောကို ပြန်ရ မယ်။ ငါ အဲဒီမှာပဲသေမယ်။ ဘာဂီယာက တော့ ဝမ်းနည်းမှာပဲ။ သူ သီချင်းဆိုပြီး ကမနေဘူးဆိုရင်တော့ ငါ့အတွက် သူ ပိုလို့

တောင် ငိုလိမ့်မယ်” ပူနွေးသော မျက်ရည် တစ်ပေါက် သူ၏ဒူးပေါ်သို့ကျသွားသည်။ မောဂ္ဂလီသည် သူ မပျော်ရွှင်နိုင်သည့် အဖြစ်ကို ဝမ်းသာမိမတတ်ပင်။

သူက မောကြည့်လိုက်ရာ အတော်ဝေးဝေးမှ အလင်းရောင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ “နွဲ့တော့ရဲ့တစ်ဖက် ဟိုနေရာမှာ ကြယ်ထွက်နေပါလား” သူက တစ်ကိုယ်တည်း ပြောလိုက်သည်။ “မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒါက လူသားအိမ်တစ်အိမ်က အလင်းရောင်ပါ” သူသည် အလင်းရောင်ရှိရာသို့ ပြေးသွားလိုက်၏။ နွဲ့တော့သည် ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်နေရာအရောက်တွင် အဆုံးသတ်သွားပေသည်။ အလင်းရောင်သည် ထိုနေရာမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါ ကြည့်ဦးမှ၊ လူသားအုပ်စု ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားပြီလဲဆိုတာ ငါ မြင်ရမှာပဲ” ဟု မောဂ္ဂလီက ပြောလိုက်၏။

မကြာမီမှာပင် သူ တဲတစ်တဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ခွေးတစ်ကောင်က ဟောင်လိုက်သည်။ သို့သော် မောဂ္ဂလီက “တိတ်တိတ်နေ” ဟု ဝံပုလွေအသံဖြင့် ဆိုလိုက်၏။ သူက တဲ၏ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ “ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ” ဟု သူက စဉ်းစားလိုက်သည်။ မောဂ္ဂလီ ဘာလုပ်ချင်တာလဲ။ သူက သူ့ပါးစပ်ကို ပွတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ လူသားအုပ်စု၏ ကျောက်ခဲများကို အမှတ်ရသွားပေသည်။

မာဆူဝါး

တဲ၏တံခါးမှာ ပွင့်နေသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်သည် ညအမှောင်တွင်းသို့ လှမ်းကြည့်နေ၏။ ကလေးတစ်ယောက်၏ ငိုသံ ကြားရသည်။ မိန်းမက နောက်ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ “အိပ်၊ အိပ်တော့။ မကြာခင် မိုးလင်းတော့မယ်”

မောဂ္ဂလီသည် လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ထူပူသွားပြီး တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ သူ ဒီအသံကို မှတ်မိသည်။ သူက ညင်ညင်သာသာပင် လူတို့၏ ဘာသာစကားဖြင့် “မာဆူဝါး” ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန် နောက်ပိုင်းတစ်လျှောက်လုံး ထိုအဖြစ်ကို သူအမြဲ အမှတ်ရနေခဲ့ပေသည်။ ထိုအဖြစ်က သူ့အား အံ့အားသင့်သွားစေပါသည်။

“ဘယ်သူလဲ” ဟု အမျိုးသမီးက အော်မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မေ့နေပြီလား။ နာတူးလေ” ဟု မောဂ္ဂလီက ပြောလိုက်သည်။ သူ၏လည်ချောင်းတွင် ခြောက်သွေ့ပြီး တင်းကြပ်လာနေသည်။

“လာ... လာ... ငါ့သားကလေး” ဟု မာဆူဝါးက ပြောလိုက်သည်။ မောဂ္ဂလီက မီးရောင်အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ပြီး သူမအား ကြည့်လိုက်သည်။ သူမသည် အိုစာနေပေပြီ။ သူမ၏ ဆံပင်များသည် ဖြူနေပေပြီ။ သို့သော် သူမ၏ မျက်လုံးများနှင့် အသံသည် ယခင်ကအတိုင်းပင် ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

သို့သော် မောဂ္ဂလီသည် ယခင်အတိုင်း မဟုတ်တော့ချေ။ “ငါ့သား” ဟု မာဆူဝါးက ခေါ်လိုက်၏။ သူမက ဒူးထောက်ချလိုက်သည်။ “ဒါပေမဲ့ နင်က ငါ့သားမဟုတ်ဘူး၊ နင်က နတ်ဘုရားပဲဟာ” ဟုပြောသည် သူက နီကြင်ကြင် မီးအိမ်အလင်းရောင်အတွင်း မတ်တပ်ရပ်နေလေသည်။ သူသည် အရပ်ရှည်ပြီး သန်စွမ်း တောင့်တင်းသည်။ ချောမောပြေပြစ်သည်။ သူ၏ ရှည်လျား သော အနက်ရောင်ဆံပင်၊ သူ၏ပခုံးထက်ဆီသို့

တောတောင်ရဲ့နတ်တစ်ပါးပင်

ဝဲကျလျက်ရှိ နေသည်။ မာဆူဝါး ပြောသည်မှာ မှန်ပေသည်။ သူသည် နတ် ဘုရားတစ်ပါးပမာ ရှိနေပေသည်။ ကလေးကပြန် နိုးလာပြီး ငိုလိုက်၏။ မက်ဆူဝါးက တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ကလေးအား ချောလိုက်သည်။ မောဂ္ဂလိကမူ မလှုပ်မရှား ရပ်မြဲရပ်နေဆဲပင်။ သူက တဲအတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက် သည်။ သူ အရာအားလုံးကို ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသည်။ “ကျွန် တော် နတ်ဘုရားမဟုတ်ပါဘူး”ဟု အဆုံးတွင် သူက ပြောလိုက် သည်။ “ကျွန်တော်ရဲ့ တောကနေ အတော်ဝေးဝေးကို ရောက် လာတာ ခင်ဗျားကို ဒီမှာရှိမှန်း မသိခဲ့ဘူး”

“ငါတို့ ကန်ဟီဝါရာကို ထွက်လာခဲ့ကြတာ”ဟု မာဆူဝါး က ပြောလိုက်သည်။ လူဖြူတွေက ငါတို့ကိုကူညီဖို့ သဘောတူ ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ယူရတာပေါ့။ အဆုံးမှာ သူတို့ အဲဒီလူဆိုးတွေရဲ့ရွာကို သွားခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွာက မရှိတော့ ဘူး”

“ကျွန်တော် ဒါကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါတယ်” မောဂ္ဂ လိက ပြုံးစေဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ငါ့ယောက်ျားက ဒီကလယ်ထဲမှာ အလုပ်ရခဲ့တယ်။ သူက အလုပ်ကြီးစားလုပ်ခဲ့တော့ ငါတို့ မြေကလေးနည်း နည်းဝယ်နိုင် ခဲ့တယ်။ သိပ်များများကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့သား နဲ့ ငါ့အတွက်တော့ လုံလုံလောက်လောက် ရှိပါတယ်”

“ခင်ဗျားယောက်ျားက ဘယ်မှာလဲ”ဟု မောဂ္ဂလိက မေး လိုက်၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က ဆုံးသွားပြီ”

“အခု သားကရော”

“သူက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က မွေးတာ။ နင်သာ နတ်ဘုရားဆိုရင် သူ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ တောထဲက နင့်မိတ်ဆွေ တွေကို မှာထားပေးပါ။ သူ့ကို တောထဲမှာ အန္တရာယ် မရှိစေ

ဒီကလေးကမင်းရဲ့ညီလေးပဲ

ချင်ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက ငါတို့ အန္တရာယ်က ကင်း
ဝေးရသလိုမျိုးပေါ့” သူ ကလေးကို ပွေ့ချိုလိုက်သည်။ သူသည်
ကြောက်ရွံ့မှုကို မေ့လျော့သွားပေပြီ။ မောဂ္ဂလိ၏ ခါးကို လာကိုင်
လိုက်သည်။ မောဂ္ဂလိသည် လက်သေးသေး လေးအား အသာအ
ယာ ဖယ်လိုက်သည်။ နောက် “နင်ဟာ ငါ့သားနာတူး ဆိုရင်
ဒီဟာ နင့်ညီလေးပေါ့” ဟု သူမက ဆက်ပြောလိုက်ပါသည်။

မောဂ္ဂလိက သူ၏ခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်မိသည်။
“ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ကျွန်တော်က နတ်ဘုရားမဟုတ်ပါ
ဘူး ကျွန်တော် သူ့အစ်ကိုလည်း မဟုတ်ဘူး။ နောက် အို...အ
မေ... အမေ၊ ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးတွေ လေးလံလာ နေပါပြီ”
သူက ကလေးကို အောက်သို့ချလိုက်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးများ
တွင် မျက်ရည်များဖြင့် ဖြည့်နေပေသည်။

“ငါကတော့ မအံ့ဩပါဘူး။ ဒါက ညဘက်မှာ နင် နွံတော
ထဲမှာ ပြေးနေခဲ့တဲ့အတွက်။ နင့်မှာ အဖျားသွေးဝင်နေတာ
မောဂ္ဂလိက ထိုစကားကို ပြုံးလိုက်မိ၏။ တောထဲရှိ ဘယ်အရာ
ကမှ သူ့အား နာကြင်အောင် မလုပ်ခဲ့ပေ။ “ငါ မီးမွှေးလိုက်ဦး
မယ်၊ နောက် နင် နို့ပူပူလေးသောက်လိုက်မှ ဖြစ်မယ်”

မင်းသိပ်လှတယ်

မောဂ္ဂလိသည် မျက်နှာအား လက်နှင့်အုပ်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ခံစားမှုအမျိုးမျိုး စီးဝင်လာနေသလို ခံစားနေမိ၏။ သူသည် အားနည်းပြီး အနည်းငယ် ဖျားချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ သူက နို့ပူပူကို သောက်ချလိုက်သည်။ မာဆူဝါးက သူ့အား ချစ်မြတ်နိုးသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်နေ၏။ သူဟာ ဟိုတစ်ချိန်က သူမ၏သားကလေး နာတူးများလေလား။ ဒါမှမဟုတ် တောထဲက အံ့စရာ နတ်ဘုရားတစ်ပါးလေလား။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူမ ဂရုမစိုက်ပါချေ။ သူ ဒီမှာ ရောက်နေပေပြီ။ နောက် သူမက သူ့ကို ချစ်ပေသည်။

“သား... သားက လှသားပဲ” ဟု အဆုံးတွင် သူမက ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်... ဟုတ်လား” ဟု မောဂ္ဂလိက အံ့အားတသင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။ မာဆူဝါးက ညင်ညင်သာသာနှင့် သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်၏။ မျက်နှာတွင် ပေါ်လာသော သူ၏အကြည့်သည် သူမအဖို့ ပြည့်စုံလုံလောက်ပေသည်။ “ဒါဆို ဒါမျိုးပြောတာ အမေက ပထမဆုံးဖြစ်မှာပဲ” ဒါဆို ကောင်းပေသည်။ မိခင်တစ်ယောက်သည် သူမ၏သားအား ထိုကဲ့သို့ ကိစ္စမျိုး ပြောပြရပေမည်။ “နာတူး သားက သိပ်လှပါတယ်။ အမေ တစ်ခါမှ သားလောက်လှတဲ့သူမျိုး မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးဘူး”

မောဂ္ဂလိသည် အတော်ဝေးဝေးလည်း ပြေးခဲ့ရပြီး နို့ပူပူလည်း သောက်ပြီးဖြစ်သဖြင့် အိပ်ချင်လာသည်။ သူက လှဲချလိုက်သည်။ တစ်မိနစ်အတွင်းမှာပင် သူ အိပ်မောကျသွားလေသည်။ မာဆူဝါးက သူ့အား စောင်တစ်ထည်ဖြင့် ခြုံပေးလိုက်၏။ သူမ ပျော်ရွှင်နေမိ၏။ တောတွင်းမှ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ပင် မောဂ္ဂလိသည် နောက်နေ့တစ်နေ့လုံး အိပ်နေခဲ့လေသည်။

တဲဝင်ပေါက်တံခါးပွင့်လာ၏

သူသည် နိုးပြီး ခုန်ထလိုက်သည်။ သူ့အပေါ်လွမ်းခြုံထားသော စောင်သည် သူ့အား ဖမ်းချုပ်ထားသည်ဟု ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ မာဆူဝါးသည် သူ့အား ညနေစာကျွေးလိုက်သည်။ ညနေစာမှာ တိုရေရှားရေ ရိုးရိုးကလေးပင်ဖြစ်သည်။ စားပြီးနောက်တွင်လည်း မောဂ္ဂလိမှာ ဆာနေဆဲဖြစ်သည်။ သူသည် အမဲလိုက်ချင်လာသည်။ သူ၏ နွေဦးအပြေးကိုလည်း အပြီးသတ်အောင် ပြေးချင်လာသည်။ သို့သော် ကလေးသည် သူ၏ဒူးပေါ်သို့ တက်ထိုင်ချင်နေပေသည်။ ထို့နောက် မာဆူဝါးကလည်း မောဂ္ဂလိ၏ နက်ပြာရောင် ဆံပင်ရှည်များအား ဘီးဖြင့် ဖြီးသင်ပေးချင်နေသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် ထိုနေရာမှာပင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထိုင်နေခဲ့ရသည်။ သူမက ဆံပင်ကို ဖြီးသင်ပေးသည်။ သီချင်းတည်းတည်းဖြင့် သူ့အား စကားပြောနေခဲ့ပေသည်။

တံခါးမှာ ပိတ်ထားသည်။ သို့သော် မောဂ္ဂလိက အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ သူက ဒီအသံကို ကောင်းစွာသိပေသည်။ မာဆူဝါးသည်လည်း အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ သူမက တံခါးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ကြောက်ရွံ့မှုဖြင့် ပြူးကျယ်လာ၏။ ကြီးမားသော မီးခိုးရောင်ခြေထောက်တစ်ချောင်း တံခါး၏ အောက်ခြေမှာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“အပြင်သွားပြီး စောင့်နေစမ်း။ ငါခေါ်တုန်းကတော့ နင် မလာခဲ့ဘူး”ဟု မောဂ္ဂလိက တောတွင်းစကားဖြင့် ပြောလိုက်သည့်နောက် မီးခိုးရောင်ခြေထောက်ကြီး ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့မယ်

“နင့်ရဲ့အစေခံတွေကို နင်နဲ့အတူ ခေါ်မလာပါနဲ့။ ငါ ငါတို့က အမြဲတမ်း တောတွင်းနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေခဲ့ကြတာပါ” ဟု မာဆူဝါးက ပြောလိုက်သည်။

“အေးအေးချမ်းချမ်းပါပဲ”ဟု မောဂ္ဂလိက ပြောလိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ “ကန်ဟီဝါရာကို သွားတဲ့လမ်းပေါ်မှာ ရှိနေတုန်းက ညကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်အကောင်တွေ ရာနဲ့ချီပြီး အမေတို့ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ ရှိနေခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို ကျွန်တော်သိတယ်။ ဒီရာသီဟာ နွေဦးရာသီဖြစ်နေပေမယ့် တစ်ချို့တောက သတ္တဝါတွေက ဒါကို အမှတ်ရနေဆဲပဲ။ ကဲ... အမေ၊ ကျွန်တော် သွားမှဖြစ်မယ်”

မာဆူဝါးက ပထမတွင် နောက်သို့ဆုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူမသည် မောဂ္ဂလိ၏လည်ပင်းအား ထပ်ခါထပ်ခါ ဖက်နေမိ၏။ “ပြန်လာပါနော်”ဟု သူမက တိုးတိုးညင်သာစွာ ပြောလိုက်သည်။ “ပြန်လာပါသားရယ်၊ အမေ မင်းကို ချစ်တယ်၊ ကြည့်စမ်း သူလည်း ဝမ်းနည်းနေရှာတယ်” ကလေးသည် ငိုနေပေပြီ။ အကြောင်းမှာ တဝင်းဝင်းလက်နေသော ခါးနှင့်လူကြီးအဝေးသို့ ထွက်သွားမည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ “နောက်တစ်ခါ ပြန်လာခဲ့နော်”ဟု မာဆူဝါးက ထပ်မှာနေပြန်သည်။ နေ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ညဖြစ်ဖြစ် သားအတွက် ဒီအိမ်ရဲ့တံခါးက ဘယ်တော့မှ ပိတ်မထားပါဘူး”

မောဂ္ဂလိ၏လည်ချောင်းဝတွင် တစ်ဆိုလာပြန်သည်။ “ကျွန်တော် သေသေချာချာ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်”ဟု သူက အဆုံးတွင် အဖြေပေးလိုက်၏။

သူ ထွက်သွားလိုက်ပြီး အပြင်ရှိ ဝံပုလွေကြီးအား ပြောလိုက်သည်။ “မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီး နင်တို့လေး ကောင်စလုံး ဟိုတစ်ခါ ငါ ခေါ်တုန်းက ဘာဖြစ်လို့ မလာကြတာလဲ”

“ဟိုတုန်းက ဟုတ်လား ၊ နင်ခေါ်တာ မနေ့ညကပါ။ ငါ...

ထိလုနီးပါး

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

ငါတို့တောထဲမှာ သီချင်းဟစ်နေကြတာ။ ဒါက စကားသစ်ပြောချိန်လေ။ နင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“ဘယ်လိုလုပ် ငါမေ့ပါ့မလဲ”

“နောက် သီချင်းဆိုလို့ ပြီးသွားတော့ ငါ နင့်ခြေရာခံပြီး လိုက်လာခဲ့တာပါ”ဟု မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးကပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်တို့သူတွေကို ချန်ထားခဲ့ပြီး ခပ်သွက်သွက် လိုက်လာခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ညီလေးရေ၊ နင် ဘာလုပ်ခဲ့တာလဲ။ နင် လူသားအုပ်စုနဲ့အတူ ဘာဖြစ်လို့ စားရအိပ်ရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါခေါ်တုန်းကမလာကြလို့ဘဲ”ဟု မောဂ္ဂလီကပြောလိုက်ပြီးပို၍ ခပ်သွက်သွက်ပြေးသွားခဲ့သည်။

“ကဲ... အခု ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”ဟု မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးက မေးလိုက်၏။

မောဂ္ဂလီသည် ပြန်ဖြေမည့်ဆဲဆဲတွင် အဖြူရောင် အဝတ်ဝတ်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ သူမသည် ရွာသို့ဦးတည်နေသည့် သွားရာလမ်းအတိုင်း ဆင်းလာနေသည်။ မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးသည် မြက်ပင်ရှည်ရှည်များအကြား တိုးဝင်သွားလိုက်သည်။ မောဂ္ဂလီသည် ရှည်လျားသော သီးနှံပင်များရှိရာ ကွင်းအတွင်းသို့ အသံထွက်စေဘဲ ဆုတ်ပြီး ပုန်းနေလိုက်၏။ သူသည် မိန်းကလေးအား လှမ်းထိလို့ရလောက်အောင်ပင် အလွန်နီးနီးတွင် ရှိနေပေသည်။ သို့သော် အစိမ်းရောင် သီးနှံပင်ပေါက်များသည် ကန့်လန့် ကာတစ်ခုပမာ ကာဆီးထားလျက် ရှိနေ၏။ ထို့နောက် သူသည် တစ္ဆေသူရဲတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မိန်းကလေးက အသံတိုးတိုးဖြင့် အော်လိုက်၏။ သူမက သူ့အား တစ္ဆေသူရဲဟု ထင်မှတ်သွားသည်။ ထို့နောက် သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။ သူမ လမ်းအောက်ပိုင်းတွင် ပျောက် ကွယ်သွားသည်အထိ မောဂ္ဂလီက စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပေသည်။

မောဂ္ဂလီ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတော့ပေမည်

“ကဲ... အခု ငါ မပြောတတ်တော့ဘူး”ဟု မောဂ္ဂလီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ “ဘာဖြစ်လို့ ငါခေါ်တုန်းက မလာတာလဲ”

“ငါတို့ နှင့်နောက်ကို တစ်ချိန်လုံး လိုက်နေကြသားပဲ” မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးက ပြောလိုက်သည်။ သူသည် ရှက်ရွံ့နေပုံ ပေါက်သည်။ “စကားသစ်ပြောချိန်က လွဲလို့ပေါ့”

“ဒါနဲ့ လူသားအုပ်စုဆီကိုသွားလည်း ငါ့နောက်ကလိုက် မယ်ပေါ့”ဟု မောဂ္ဂလီက မေးလိုက်သည်။

“နင့်ကို ဟိုလူသားအုပ်စုက မောင်းထုတ်တုန်းကလည်း ငါတို့ နှင့်နောက်လိုက်ခဲ့ကြတာပဲ။ လူသားအုပ်စုဆီသွားလည်း နှင့်နောက်လိုက်ခဲ့တာပဲ။ နောက် ဒီနေ့ညလည်း ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီး ငါ့နောက် ကို အမြဲလိုက်မှာလား”

မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးသည် တစ်စက္ကန့်မျှ စဉ်းစားလိုက် သည်။ ထို့နောက် သူက ပြောလိုက်ပါသည်။ “ဘာဂီယာပြော တာမှန်တယ်”

“သူက ဘာပြောခဲ့လို့လဲ”

“လူဟာ လူဆီကိုသွားမှာပဲတဲ့။ ငါတို့အမေ ရပ်စကား ကလည်း ဒီလိုပဲပြောတာပဲ။ မြွေကြီးအာကာကလည်း ဒီလို ပြောတာပဲ။ နောက် သူက အားလုံးထဲမှာ ဉာဏ်အရှိဆုံး”

“နင် ဘာကိုပြောချင်တာလဲ အစ်ကိုကြီး”

“လူတွေက နှင့်ကို စကားတွေနဲ့ အော်ဟစ်မောင်းထုတ် ခဲ့တယ်။ သူတို့က ကျောက်ခဲတွေနဲ့ နှင့်နှုတ်ခမ်းကွဲသွားအောင် ပစ်ခဲ့တယ်။ သူတို့က နှင့်ကိုသတ်ဖို့ ဘူဒီယိုကို လွှတ်ခဲ့တယ်။ သူတို့က နှင့်ကို ပန်းနီနီထဲ ပစ်ချချင်နေတယ်။ သူတို့တွေဟာ

မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီး- နင်ကကောဘယ်လိုဆိုခင်သလဲ

လူဆိုးလူမိုက်တွေဆိုတာ နင် သိသားပဲ။ နင်က သူတို့ရွာကို တောဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တယ်။ နင် သူတို့ကို မုန်းတယ်”

“ဒါပေမဲ့ နင် ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”ဟု မောဂ္ဂလိက ထပ်မေးလိုက်သည်။

မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးသည် ပြန်မဖြေမီ တစ်ချက်ပြေး လိုက်သေးသည်။ ထို့နောက် သူက ပြောလိုက်သည်။ “လူသား ပေါက်ကလေး၊ တောရဲ့အရှင်သခင် ညီအစ်ကိုတော်၊ ဒီရာသီက နွေဦးရာသီ။ စကားသစ်ပြောချိန်မှာ ငါ ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ ဒီကိစ္စတွေကို မေ့နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင့်ရဲ့ကိစ္စက ငါ့ကိစ္စပဲ။ နင့်ရဲ့အိမ်ဟာ ငါ့အိမ်ပဲ။ နောက် နင် အသေအလဲ တိုက်ခိုက်ရ တာဟာ ငါအသေအလဲတိုက်ရတာပဲ။ ငါ့ရဲ့ညီသုံးကောင်က လည်း ဒီအတိုင်းပဲ စိတ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင် တခြားသူ တွေကို ဘာပြောမလဲ”

“နင်မှန်တယ် အစ်ကိုကြီး။ ငါ သူတို့ကို ချက်ချင်းပြောရ မယ်။ ငါ အရင်သွားနှင့်မယ်။ ကျောက်ဆောင်ဆီ အားကိုခေါ် လိုက်ပါ။ ငါ့ရင်ထဲမှာရှိတာကို ငါ သူတို့ကိုပြောပြမယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့မလာဘဲ နေချင်နေလိမ့်မယ်။ စကားသစ်ပြော မယ့်အချိန်မှာ သူတို့ ငါ့ကို မေ့နေကြတယ်။ တစ်တောလုံး ဆိုကြ ကြ လုပ်နေကြတာ”

“နင်ကကော သူတို့ကို မမေ့ခဲ့လို့လား”ဟု မီးခိုးရောင် အစ်ကိုကြီးက စိတ်မကောင်းစွာ ပြောလိုက်၏။ သူသည် လေ ကဲ့သို့ လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ပြေးထွက်သွားသည်။ မောဂ္ဂလိ က ဖြည်းဖြည်းလိုက်သွားသည်။ သူသည် အတွေးထဲနစ်မျော နေမိ၏။

နွေဦးရာသီဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် တိရစ္ဆာန်များသည် အမဲလိုက်လိုက်၊ ရန်ဖြစ်လိုက်၊ သတ်လိုက်၊ သီချင်းဆိုလိုက် ရှိနေကြသည်။ မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးသည် သူတို့အားလုံးထံ

ရောက်သွားသည်။ သူက အော်ပြောလိုက်သည်။ “တောရဲ့ အရှင် သခင်ဟာ လူသားအုပ်စုတွေဆီကို ပြန်သွားတော့မယ်။ ကျောက် ဆောင်ဆီကို လာခဲ့ကြဟေ့” ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေကြသော တိရစ္ဆာန်များ “သူ တော်တော်ကြာမှ ပြန်ရောက်မှာပါ။ အခု ငါတို့နဲ့အတူလာပြီး ပြေးလွှားသီချင်းလာဆိုပါလား အစ်ကိုကြီး” ဟူ၍သာ ပြန်ဖြေကြလေသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူက လူသားအုပ်စုဆီ ပြန်သွားတော့မှာ”ဟု မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးက ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အခုဟာက စကားသစ်ပြောတဲ့ အချိန်လေ၊ လာပြီး ပျော်စမ်းပါ”ဟု သူတို့က ဖြေလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက်တွင် မောဂ္ဂလိသည် ကျောက်ဆောင်သို့ ရောက်ရှိလာ ၏။ သူသည် ဘာလူး၊ ဝံပုလွေလေးကောင်နှင့် မြွေကြီးကာအာ တို့ကိုသာ တွေ့ရပေသည်။

“ကဲ... နင် ဒီကိုရောက်လာပြီလား လူသားပေါက်ကလေး” ဟု မြွေကြီးကာအာက ပြောလိုက်သည်။ မောဂ္ဂလိသည် သူ့မျက်နှာအား လက်ဖြင့်အုပ်၍ ပစ်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ရှင်းပြရန်မလိုပေ

“ဘာဖြစ်လို့ ဟို ပထမညက ငါ မသေခဲ့ရတာလဲ”ဟု မောဂ္ဂလိသည် သက်ပြင်းရွိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ “ငါ့ခွန်အား တွေလည်း ဆုတ်လာပြီ။ နေ့တိုင်းညတိုင်း ငါ့နောက်က ခြေသံ ကြားနေရတယ်။ ငါ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နောက်မှာ တစ်ကောင်တစ်မြီးမှလည်း ရှိမနေဘူး။ သစ်ပင်တွေရဲ့ နောက် ကွယ်ကိုကြည့်တော့လည်း ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ ငါ ခေါ်ကြည့် တော့လည်း ဘယ်သူမှ မထူကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာ တစ် ယောက်ယောက်က စောင့်ကြည့်ပြီး နားထောင်နေတယ်ဆိုတာ ငါ့စိတ်က သိနေတယ်။ ငါ လှဲနေလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ အနားမရဘူး။ ငါ ပြေးကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ ငြိမ်းချမ်း မသွားဘူး။ ငါ ရေချိုးကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေက ငါ့ကို အေးမြလန်းဆန်းသွားအောင် မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး။ ပန်းနီနီဟာ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ရောက်နေပြီ။ ငါ့အရိုးတွေဟာ ရေတွေလို ပျော် ဝင်ကုန်ပြီ။ ငါ လုပ်ချင်၊ အို... ငါ ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ ငါ မသိတတ်တော့ဘူး။”

“ဒါက ရှင်းပြရောမလိုဘူး”ဟု ဘာလူးက တိုးတိုးညင် သာစွာ ပြောလိုက်သည်။ “ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါက အနေးနဲ့အမြန် ဖြစ်လာမှာပဲ။ ဘာဂီယာရေ... ဘာဂီယာ ဘယ် ရောက်နေလဲ။ သူလည်း သဘောပေါက်တယ်။ တောတွင်း ဥပဒေဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မမှားဘူး။”

“နောက် ငါလည်း သဘောပေါက်တယ်”ဟု ကာအာက ဝင်ပြောလိုက်သည်။ “အဆုံးမှာ လူဟာ လူဆီသွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တောတွင်းက နှင့်ကို မောင်းထုတ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ နှင် သွားချင်လို့သွားတာပဲ။”

“ဒါဆို နှင်တို့ ငါ့ကို အဝေးကိုမလွှတ်ချင်ဘူးမဟုတ်လား”

ပြန်သွားရမဲ့အချိန်ဘဲ

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

ဟု မောဂ္ဂလိက သူ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များဝဲလျက် ပြောလိုက်သည်။

မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးနှင့် အခြားဝံပုလွေများသည် ဒေါသ ထွက်လာပုံရသည်။ “ငါတို့ အသက်ရှင်နေသရွေ့ ဒီလို ဘယ်သူ မှ မလုပ်စေရဘူး”ဟု သူတို့က ပြောလိုက်ကြ၏။ သို့သော် ဘာလူးက သူတို့အား တားလိုက်သည်။ “ငါ နင့်ကို တောရဲ့ ဥပဒေကို သင်ကြားပေးခဲ့တယ် ဖားကလေး”ဟု သူက ပြော လိုက်၏။ “ ငါပြောရမယ့်အလှည့်ပဲ။ နင့်ကိစ္စ နင့်ဆုံးဖြတ် ပေတော့။ နင့်လူသားအုပ်စုနဲ့ နေပေတော့။ ဒါပေမဲ့ နင် ငါတို့ ကို လိုအပ်လာရင် အမှတ်ရပါ တောရဲ့အရှင်သခင်။ ဒီတောဟာ နင့်ရဲ့တောပါ။ နင် ခေါ်လိုက်ရုံကလေးပါ။”

“အို... ငါ့ရဲ့အစ်ကိုတို့၊ ငါ နင်တို့ကို ခွဲမသွားချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုက ငါ့ကို ခေါ်နေသလိုပဲ။ အဲဒါက ငါ့ခန္ဓာ ကိုယ်ကနေ ငါ့အသည်းနည်းတွေ အစိတ်စိတ်ကွဲသွားသလိုပါပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး ညီလေး။ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ကွာ”ဟု ဘာလူးက ပြောလိုက်၏။ “ရှက်လည်းရှက်မနေနဲ့ အရာရာမှာ လမ်းဆုံးဆိုတာ ရောက်ကြစမြဲပဲ။ ပျားရည်ကို ငါတို့စားပြီးတဲ့ အခါ ဘာမှမရှိတော့တဲ့ ပျားအုံကို ထားပစ်ခဲ့ကြတာပါပဲ”

“ငါလည်း ငါ့အရေခွံဟောင်းကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီးတဲ့အခါ ငါ နောက်တစ်ခါ ပြန်ဝတ်လို့မရတော့ဘူး။ ဒါဟာ ဥပဒေသ တစ်ခုပါ” ဟု ကာအာက ပြောလိုက်သည်။

“နားထောင်ဦး အချစ်ဆုံးကလေးရေ”ဟု ဘာလူးက ဆက် ပြောသည်။ “ဘယ်အရာကမှ နင့်ကို ဆွဲထားလို့မရဘူး။ ကြည့် ကြစမ်း။ တောရဲ့အရှင်သခင်ကို ဘယ်သူတားထားနိုင်သလဲ။ ဟိုတစ်ချိန် တုန်းက ဒီနေရာမှာ နင့်ရဲ့ခြေချောင်းတွေနဲ့ ကစားနေတာ ငါ မြင်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက နင်ဟာ တကယ့် ဖားကလေးတစ်ကောင်ပဲ။ ဘာဂီယာလည်း မြင်ခဲ့တာပေါ့။”

အို- နောင်တော်တို့

မြိုင်ဟေဝန်ဇာတ်လမ်းများ

သူက နင့်အသက်ကို ကျွဲတစ်ကောင်နဲ့ ဝယ်ခဲ့တာလေ။ အခု တော့ ကျန်တဲ့သူတွေ သေကုန်ကြပြီ။ အုပ်စုက အသက်ကြီး သူတွေအားလုံးလည်း သေကုန်ကြပြီ။ ရှိယားခန်လည်း သေခဲ့ပြီ။ အခု လူသားပေါက် ကလေးက သူ့ကို လက်သင့်ခံဖို့ အုပ်စုကို မပြောတော့ဘူး။ တောရဲ့အရှင်သခင်က သူ့ဘဝပြောင်းလဲ သွားပြီလို့သာ ပြောနေတယ်။ နောက်ပြီး ဘယ်သူမှလဲ သူ့ကို မတားနိုင်ဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဂီယာ၊ နောက် ကျွန်တော့်အသက်ကို ဝယ် ခဲ့တဲ့ ကျွဲ...” မောဂ္ဂလိက စပြေးလိုက်သည်။ “ငါတော့...”

ဘာဂီယာဟာ မင်းကိုချစ်တယ်ဆိုတာအမှတ်ရပ

ဘာဂီယာက တန်ဖိုးကိုထပ်ပေးပြန်ခြင်း

ရုတ်တရက် ကျောက်ဆောင်နောက်ဘက်ရှိ ချုံပုတ်ထဲမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး ဘာဂီယာ ချုံပုတ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာ၏။ “ဖားကလေးရေ...”ဟု သူက စပြောလိုက်သည်။ “ငါ နောက်ကျသွားတယ်။ ဒီကိစ္စကြောင့်ပါ။ ငါ တော်တော်ကြာကြာ အမဲလိုက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ငါ သူ့ကို သတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သူ အခု ချုံပုတ်ထဲမှာ လဲသေနေပြီ။ ကျွဲပေါက်တစ်ကောင်ပေါ့။ ဒီကျွဲက နင့်ကို လွတ်မြောက်စေလိမ့်မယ် ညီလေး” သူက မောဂ္ဂလီ၏ခြေထောက်ကို လျှာဖြင့်လျှက်လိုက်သည်။ “ဘာဂီယာဟာ နင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတာကို အမှတ်ရပါကွာ”ဟု ပြောပြီး ငိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ ချုံအတွင်း ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားကာ တောင်ခြေအောက်တွင် အကြာကြီး၊ အကျယ်ကြီး သူ ငိုနေခဲ့ပြန်သည်။ “နင့်ရဲ့ ဘဝလမ်းကြောင်းမှာ သားကောင် များများ ရပါစေ။ တောရဲ့အရှင်သခင်လေးဘာဂီယာက နင့်ကိုချစ်တယ် ခင်တယ်ဆိုတာ အမှတ်ရပါကွာ”

“ကဲ... သွားပေတော့”ဟု ဘာလူးက ပြောလိုက်သည်။ “ဒါပေမဲ့ ပထမ ငါ့ဆီလာပါဦး။ အို... ဉာဏ်ရှိတဲ့ဖားကလေးရေ၊ ငါ့ဆီလာပါဦး” ထို့နောက် မောဂ္ဂလီမှာ ငိုပြီးရင်း ငိုနေမိသည်။ ဘာလူးက သူ၏ခြေထောက်အား အားမရှိစွာလျက်နေစဉ် သူ၏ဦးခေါင်းအား ဝက်ဝံအိုကြီး၏ဘေးတွင် မှီနေလိုက်၏။

“အရေခွံဟောင်းကို ချွတ်ပစ်တယ်ဆိုတာ အင်မတန်ခက်ခဲတဲ့ အလုပ်ပဲပေါ့ကွာ”ဟု မြွေကြီးကာအာက ပြောလိုက်သည်။

“မကြာခင်တစ်နေ့တော့ ဖြစ်လာမှာပါ”ဟု မီးခိုးရောင်အစ်ကိုကြီးက ပြောလိုက်သည်။ “ဒီနေ့ ငါတို့ ဘယ်မှာနားနေကြမလဲ။ ဒီနေ့ကစပြီး နောက်ဘဝလမ်းကြောင်းအသစ် တစ်ခု

နောက် ငါတို့ လိုက်ကြရတော့မှာပေါ့လေ”
ဤသည်မှာ မောဂ္ဂလီဇာတ်လမ်း၏ နိဂုံးကမ္မတ်ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

